

ДЖОАНА БРАНДЪН ОТНОВО САМАНТА

Превод от английски: Огнян Алтънчев, 1995

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Сами!

— Само не ми казвай, че съм ти липсвала! — отвърна Саманта Джордън със смях, като видя червенокосата жена на вратата на малкия си кабинет.

— Да ми липсваш? — Джини Редмънд влезе в кабинета, избърса края на бюрото и настани високата си стройна фигура върху него, без да обръща внимание на разлетелите се по покрития с теракота под хартии. — Трябваше да ме вземеш със себе си, гъска такава. Тук стана такава лудница...

Гърленият смях на Саманта я прекъсна:

— Като че ли никога не е била!

Джини прокара пръсти през късо подстриганата си къдрава коса и заяви:

— Беше по-зле от обикновено!

Тя сви устни и замислено се взря в хартиите по пода. После, сякаш съжалила ги, слезе от бюрото и ги събра.

— Особено пък след като мълчаливият съдружник на Лари реши да сложи край на мълчанието си — продължи тя с вид на човек, очакващ да му измъкнат тайната насила. Плъсна събраните листове пред Саманта и отново седна на мястото си.

Мълчаливият съдружник обикновено биваше наричан „добрият стар Анди“. Според Лари този човек притежаваше свръхчовешки способности и херкулесовска сила — истински боец на футболното игрище и Казанова в леглото.

Нетърпелива да научи останалото, Саманта я подкани:

— Е, и какво?

— И миналата седмица той се появи като пословичния чер гологан, ето какво! — Джини се плесна по обутото в джинси бедро и втренчи поглед през прозореца към окачената в коридора дъска за обяви.

Саманта разсеяно почука бузата си с гумичката на молива и се опита да разбере в какво се е вторачила приятелката ѝ. След известно време Джини проговори, сякаш на себе си:

— Спомняш ли си онази стара история на Лари, дето направил така, сякаш онзи жокей спечелил купата съвсем сам, когато били последна година в колежа?

Трябва да я запозная с Хуан, за да сме квит — помисли си Саманта и отви машината.

Там обаче я чакаше друга изненада — бележка, навита на валяка. Съобщение от „пенсионирания военен инструктор“ на Джини, без съмнение, помисли си тя и сбърчи нос, четейки бележката.

„Г-жа Колинс е в отпуск по майчинство. Бебето ѝ се е появило снощи без предупреждение. Обадохме се на «Временно заместващи», но засега няма отговор. Направете каквото можете, докато намерим подходящ заместник.

А. К.“

Саманта изпъшка. Как пък ѝ се случи още от първия ден! Е, и какво толкова, помисли си само секунда след това. Раздразнението ѝ изчезна, тя се усмихна весело, представяйки си колко ли е щастлива Ан, че очакването най-сетне е свършило. Ан и Ник Колинс бяха женени почти от десет години и вече не се надяваха да имат деца. Усмивката на Саманта се разшири. Приятно ѝ стана, като си помисли, че трябва да търси подарък, след като научи пола на бебето и разбере от какво има нужда Ан. Отбелязвайки си наум, че по-късно трябва да позвъни на майката и да научи подробностите, тя издърпа бележката, смачка я и я хвърли в новото кошче до бюрото си.

Друга бележка, закрепена на старата дъска за съобщения, я информира, че трима от шофьорите им са болни от грип. „Хогън Фрейт“ наистина бе останала с малко хора.

— Трябваше да отида до Франция — измърмори тя.

Като диспечер в задълженията ѝ влизаше да разпредели нарядите между останалите единадесет шофьори така, че всички доставки да

бъдат извършени ефективно и в срок, без това да е в разрез с правилата на Министерството на транспорта. Това си беше направо подвиг!

Но да мрънка и да се оплаква съвсем не беше в неин стил. Освен това по този начин нямаше да успее да се оправи с купчината писма, оставени ѝ от Лари за днес.

Пъхайки нова бланка в машината, Саманта започна и пръстите ѝ затанцуваха по клавиатурата. Наум правеше лупинги с наличните шофьори, мъчейки се да състави екипи от хора със сходни характери. Преди всичко трябваше да обърне особено внимание къде да прати Джини. В групата имаше някои мъже, които не обичаха присъствието на жени в екипа.

Най-сетне Саманта спря да пише. Тя изви гръб, протегна ръце напред и се намръщи, усещайки болката в гръбнака. Ето това му беше лошото да летуваш на Плайя дел Сол — след това не беше много лесно отново да се превърнеш в момиче за всичко.

Саманта се усмихна замечтано. Трябваше само да затвори очи, за да се пренесе моментално обратно на прекрасното място. Потънала в спомена на преживяването, тя отново усети гальовното докосване на топлото мексиканско слънце и хладната милувка на морския бриз, леко разрошващ косата ѝ.

Отнесена от мислите си, Саманта почти не чу приближаващите се тихи стъпки. Но когато две здрави ръце меко се отпуснаха на раменете ѝ и започнаха нежно да масажират напрегнатите ѝ мускули, тя тихо се засмя, наклони глава и погали бузата си в грубата мъжка ръка.

— Ммм! — измърка, мислейки, че ръцете, нежно масажирани уморените ѝ мускули, принадлежат на Дъг, неин любимец измежду шофьорите. — Давам ти два часа, за да спреш.

Дъг бе висок и строен, с момчешка усмивка и копринена черна коса.

— Добре че съм се заклела да не се докосвам до мъж! — подразни го тя. — В противен случай, женен или не, приятелю, не знам как щеше да се оправяш!

Харесваше ѝ да флиртува с Дъг, защото той разбираше, че всичко е на шега.

Дълбок гърлен смях изпълни кабинета, разтърсвайки цялото ѝ тяло. Саманта килна глава назад и от кораловия гланц на устните ѝ се

откъсна дълга и чувствена въздишка. Тъй като очите ѝ бяха затворени, не можа да види слабото и силно загоряло лице, наведено над нея. Отвори ги секунда преди една алчна уста с обезпокояваща лекота да покрие устните ѝ.

Здрава и жилеста ръка я прихвана през талията, притискайки я към облегалката на стола. Беше безполезно да се съпротивлява, но пък и от целувката му нямаше нужда! Тя се помъчи да се пребори със себе си, но устните ѝ бавно се разтвориха като цвят на утринно слънце под натиска на нетърпеливата уста.

С нисък и победоносен смях похитителят я освободи. Въпреки че му беше много весело, той бързо се отдръпна, без съмнение очакващ мигновена и яростна реакция.

Саманта рязко се завъртя на стола и отправи гневен поглед към високия тъмнокос мъж, облегат на стената. На езика ѝ бяха поне три унищожителни реплики, които моментално щяха да го отрезвят, но тя просто стоеше, неспособна да свърже и едно смислено изречение, дори и животът ѝ да зависеше от това.

— Малък е светът, нали? — провлече Дрю Кингстън и по гласа му пролича, че още му е весело.

Каdifено сивите му очи с внезапно смекчен поглед бавно и нежно се плъзнаха по лицето ѝ, забелязвайки с неподправено удоволствие гневните петна, избили по бузите ѝ, и ядно проблясващите, ясно очертани сапфирени очи.

Саманта продължи да се вира в него като хипнотизирана. С широките си рамене и тесен ханш Дрю Кингстън излъчваше сурова мъжественост. Беше облечен в удобен син панталон и светлосиня риза, шити сякаш направо върху жилестата му фигура. Висок, мургав и хубав си бяха направо слаби думи, когато ставаше въпрос за него.

— Колко неприятно, че добрият ти външен вид не съвпада с характера ти — каза тя ледено, но Дрю не обърна внимание на подхвърлената стръв. — Как ме намери? — поиска да узнае.

Външно Саманта изглеждаше хладнокръвна, но възбуденото състояние на нервите ѝ си личеше от несъзнателното навиване и развиване на един тъмнорус кичур, падащ на рамото ѝ.

Усмивка разтегли чувствената уста и се пренесе и в очите му.

— Щеше ми се да ти кажа, че съм живото превъплъщение на Шерлок Холмс, но истината е, че те намерих съвсем случайно.

— О, не!

Саманта затвори очи със смътната и налудничава надежда, че когато отново ги отвори, ще установи, че всичко това е кошмарна игра на въображението ѝ. Кошмар или не, но когато отново отвори очи, той все още не бе изчезнал и както се бе облегнал удобно на стената, съвсем не изглеждаше готов да изпълни безмълвната ѝ молба.

— И така... — Боже мой, звуча като жаба, болна от ларингит, помисли си тя и бързо преглътна, преди да се опита наново. — И така, ти си съдружникът на Лари. — Очите ѝ заискриха. — „Добрия стар Анди“... съвременния Дон Жуан, скитника Ромео, твърде хлъзгав, за да бъде впримчен в брачен хомот — промърмори тя почти на себе си.

Той кимна и Саманта изпъшка.

— Съжалявам — каза Дрю сериозно, разпервайки ръце в очевидно безпомощен жест.

Ако му вярваше, можеше направо да си подпише присъдата. Саманта го загледа с подозрение. По загорялото му лице нямаше и най-малка следа от съжаление. Точно обратното — по него даже имаше изписано нещо като самодоволство.

— Съжаляваш!

Как може съдбата да е толкова жестока? Тя стисна зъби, за да не изкрещи. После рязко се обърна и започна да събира разхвърляните по бюрото ѝ листове, главно за да не се забележи треперенето на ръцете ѝ и да реши какво да прави по-нататък.

Обмисли възможността да хвърли нещо тежко и остро по него и после да избяга от сградата като в старите и сълзливи мелодрами. Поклати глава. Дрю бе един от шефовете ѝ и после щеше да е невъзможно да остане в „Хогън Фрейт“. Твърде лошо, защото тя наистина обичаше работата си.

С всичкото достойнство, което успя да събере, тя стана от стола и отиде да вземе чантичката си, оставена на металния шкаф с папките.

— Ясно. Каниш се пак да бягаш — забеляза Дрю с лека усмивка.

— Да — рязко отвърна Саманта. — Само че този път се махам, преди да си ме накарал да причиня на някого болка.

Чу го как рязко си пое дъх и разбра, че казаното от нея не му харесва, но това не я интересуваше.

Дрю поклати тъмнокосата си глава и я измери със студен и преценяващ поглед. Когато накрая проговори, гласът му звучеше

разкаяно:

— Единственият ми грях бе, че не ти казвах какво правех минута по минута през целия ден.

— А моят бе, че ти вярвах!

— Не. Твоят бе в това, че повярва не на този човек, на когото трябваше — поправи я той с нисък и изпълнен с ирония глас. — Но всичко това е вече минало — добави с по-мек тон.

Дрю се отблъсна от стената и направи крачка към нея, но се спря, като видя студеното ѝ изражение.

— Както и да е, мисля, че четири години са достатъчно време, за да се забрави и прости.

Четири години два месеца и девет дни, ако трябва да сме точни. Саманта се напрегна, мъчейки се отчаяно да не мисли за нараненото и обезверено момиче, каквото беше, когато се върна в Ашланд. Успя.

— Не се доближавай до мен, Дрю — предупреди го тя, протегнала пред себе си ръка с разперени пръсти, сякаш с това можеше да го задържи. — Твърде здраво се потрудох, за да си създам живот тук, живот, който ми харесва и в който няма място за теб.

Говореше толкова тихо, че Дрю едва я чуваше и все пак в гласа ѝ прозвуча ярост, неоставяща съмнение, че всичко казано е точно така.

Болка, вина и тъга се смесиха в едно, докато Дрю гледеше как самосъжалението разкриви за кратко правилните черти на лицето на Саманта. Чувстваше се ужасно неудобно. В опит да възвърне хладнокръвното си държане, той кръстоса ръце и прикова погледа си върху развълнуваното движение на гърдите ѝ.

— Как да те накарам да разбереш? — Мъжът обиколи с поглед кабинета, сякаш отговорът на дилемата се криеше в това малко и затворено пространство.

— Не можеш, но това сега едва ли има значение.

Студеният и неприязнен тон, безразличието в очите, тънката линия на устните накараха Дрю да се намръщи. Стисна юмруци — дали в опит да се сдържи и да не я разтърси, докато затракат зъбите ѝ, или защото ръцете му копнееха да я притиснат в обятията си, кое точно — не знаеше.

Смутен от собствените си емоции, гласът на Дрю прозвуча напрегнато и гневно.

— За мен има, аз трябва да те накарам да ме разбереш — каза той.

Леката крачка, с която отново се отправи към нея, бе опасно грациозна — като на хищно животно, преследващо плячката си.

— Никога не съм искал да ти причиня болка, Саманта. Трябва да ми повярваш.

Косъмът, на който висеше търпението ѝ досега, най-сетне се скъса.

— Разбира се, че не си! — избухна тя. — Беше толкова зает да се грижиш за репутацията си, че не ти пукаше дали няма да съсипеш нечий живот.

Той направи още една крачка към нея и Саманта изведнъж почувства нужда да се свие уплашено. Обаче природната ѝ упоритост се възстанови със забележителна бързина, повдигайки духа ѝ.

— Но както казах, това вече едва ли има значение — процеди тя през зъби.

— За мен има, по дяволите! Каквото и да си смятала тогава и каквото и да мислиш сега, направих всичко възможно, за да те задържа далеч от цялата тази гадна история. И противно на слуховете, разпространявани от змийските ти приятелки от офиса — тук устните му се свиха презрително, — не съм те „свалял“, за да се добера до Гейнър. Аз не работя така.

Мразеше да я лъжат и бе сигурна, че този мъж тук се бе изпекъл в изкуството да мами още в началото на злополучната им връзка отпреди четири години.

— Такъв лъжец си!

Сърцето я заболя, като огледа, малкия кабинет. Харесваше тази работа — приятелите също щяха да ѝ липсват. Но не можеше да остане. Нямахше да остане! Тя мушна чантичката под мишница и се отправи към вратата. Изправила величествено глава — чак гърбът я заболя от напъване, усети, че приливът на сълзите става все по-труден за контролиране.

С две дълги и леки крачки Дрю я настигна. Силна и здрава ръка я обгърна през талията и я задържа. Саманта не обърна внимание на сладката топлина на пръстите, обхванали китката ѝ, а продължи да се взира във върховете на ботушките си, докато се почувства достатъчно

силна, за да вдигне поглед. Поемайки дълбоко въздух, се обърна към него.

Внезапно изпита чувство за малоценност. Дори и с високи токчета, едва стигаше до рамото му. Човек трудно би заел внушителна стойка, ако трябва да килне главата си толкова назад, помисли си тя, но да пукне, ако позволи ръстът му да я уплаши! Изправи рамене и впери нетрепващ поглед в красивото му и подигравателно усмихнато лице.

— Е, сега, след като разбрахме, че имаш същия приятен характер — въздъхна той и сякаш самият дявол се усмихна с неговата уста, когато я пусна и се дръпна назад, — дай да те погледна и да видя дали няма някаква промяна.

Сложил ръце на кръста, Дрю предприе основен оглед, без да се смущава — погледът му бавно я обходи от русата глава до високите до глезена кожени боти.

Саманта видя как лявата му вежда се вдигна и почти го чу как мислено пресмята стойността на дрехите ѝ. Тъкмо бе започнала да се чувства като предмет за продан на търг, когато тази леко вдигната вежда я изпълни с мрачно задоволство. Още една от техните „непримирими разлики“ и както той я бе окачествил — „срамна“ липса на усещане относно невъобразимите цени, които тя плащаше за дрехите си.

— Харесват ли ти? — попита го с измамно сладък глас и протегна напред обувия си в бота крак. — По поръчка са и са много скъпи, но съм сигурна, че какъвто си гений в тази област, веднага си го разбрал. А костюмът — с престорено равнодушен жест на ръката посочи тъмзеления костюм, прилягащ безукорно към дребната ѝ фигурка — също е правен по поръчка специално за мен. Точно копие от колекцията на Адолфо и струва два пъти повече, отколкото платих за него.

Когато и другата вежда на Дрю се вдигна до нивото на първата, Саманта бе почти стопроцентова сигурна, че е успяла най-накрая да пробие сдържаността му, но за нейно съжаление той има нахалството да се разсмее!

— Ти все още си красива, Саманта Джордън, дори и когато ми се сърдиш.

На устните му се появи широка усмивка, докато погледът му се плъзгаше по нея, за да се спре най-сетне върху устните ѝ.

Да му се сърди? Прииска ѝ се да скръцне със зъби! Но се спря на нещо по-добро — напсува го така цветисто, както бе чувала само шофьорите да го правят. Ако имаше нещо, което да мрази повече от това да ѝ викат „сестро“, както често правеха шофьорите, то това бе да ѝ казват, че е красива, като е ядосана. Много добре знаеше, по дяволите, че когато е ядосана, ноздрите ѝ се издуват, а зениците се разширяват.

— Речникът ти за съжаление е твърде ограничен, любима — промърмори той, явно невпечатлен. — Напомни ми да ти го обогатя... когато сме насаме, разбира се.

Лукавата му усмивка лазеше по нервите ѝ и тя почувства непреодолимо желание да му каже да се маха от кабинета ѝ... само че сега този кабинет бе негов, нали така?

Като възкликна раздражено, тя му обърна гръб и видя, че в кабинета ѝ влиза Лари. За секунда основателят и президент на „Хогън Фрейт“ се поколеба на прага. За миг на Саманта ѝ мина лудата мисъл, че на Лари не му е много приятно да я завари в компанията на Дрю.

Наистина не му беше приятно и Дрю го разбра. Видя неудоволствието, изписано по изпитото лице на Лари, почувства го по враждебния поглед, който най-добрият му приятел спря върху него, и го долови в гласа му:

— Виждам, че вече се познавате със Саманта.

— Сам и аз сме... стари приятели — каза Дрю, натъртвайки силно на последните думи.

— О! О, но това е чудесно! — Момчешките черти на лицето на Лари се отпуснаха и по него се появи топла усмивка, докато влизаше в кабинета. — Добре дошла, Сам. Вярвам, че си прекарала добре.

Саманта кимна с усмивка. „Стари приятели“ продължаваше да звучи в съзнанието ѝ, но си каза, че със същата лекота Дрю би могъл да признае как те двамата бяха, казано на офисен жаргон, „в устата“ на всички, когато работеха за LID-Co. Калифорния.

С приятна усмивка на лицето Лари пристъпи напред и настани източената си фигура на бюрото на Саманта.

Дрю се върна и се облегна на стената, скръсти ръце на гърдите си и се усмихна на Саманта.

— Бих се доближил много по-близо, но дамата не може да ме понася.

На Саманта ѝ се стори, че долавя истинска нотка на съжаление в закачливия тон, но не беше съвсем сигурна. Обаче силно се съмняваше, че Дрю Кингстън е изпитвал някога съжаление през всичките трийсет и четири години на своя живот.

— Не знам дали Анди... извинявай... Дрю... ти е казал, Сам, но той най-сетне реши да дойде и да помогне в управлението на компанията.

Лари ѝ се усмихна с чара на момченце, търсещо одобрение, и само за да му достави удоволствие, тя се насили и също му се усмихна. Той продължи с по-укрепнал глас:

— Казах му, че ти можеш най-добре от всички да го поставиш в течение на работите ни.

Напълно изчерпана емоционално, Саманта пресече стаята и се отпусна на стола зад бюрото си. Как да зареже Лари? Той бе един от най-добрите ѝ стари приятели. Бе ѝ дал работа, когато тя имаше нужда от нея, и никога не пожела да узнае защо е напуснала Калифорния така набързо.

Прокашлянето на Лари рязко я върна към действителността, каквато бе и целта му.

— Дрю ще поеме транспорта. Какъвто и проблем да изникне във връзка със складове, доставки, камиони... той ще се занимава с него. Обаче относно графика, сметките и всички въпроси, свързани с личния състав, ще идваш при мен.

Той погледна Дрю, сякаш търсеше подкрепа, усмихна се, после пак се обърна към Саманта:

— Оставям го на нежните ти грижи, Сам. — Слезе от бюрото и напусна кабинета.

Когато се увери, че Лари се е отдалечил достатъчно и няма да я чуе, тя се завъртя към Дрю и го погледна в лицето с пламнали очи.

— Господи, какво падение! От главен директор на една от най-големите корпорации в страната на... как го каза Лари? А, да, завеждащ транспорта на някаква си компания за транспортни услуги, която е още... ъ-ъ... сукалче в бизнеса. — Тя пое бързо въздух и подигравателно изрече: — Малко унижително, не намираш ли?

Всички признаци на добро настроение изчезнаха от лицето на Дрю. Саманта изпита удоволствие от раздражението му.

— Струва ми се, забравяте, мис Джордън, че притежавам половината от този бизнес — каза той със стиснати зъби.

Доста неща е забравила, даде си сметка Саманта, и едно от тях бе, че Дрю Кингстън не се отличава с безкрайно търпение.

— Много добре, мистър Кингстън. С какво желаете да започна? — каза тя и се помоли горещо той да схване намека на официалния тон, че отсега нататък отношенията им ще бъдат строго служебни.

— Какво ще кажеш да започнеш с това да ми кажеш защо, по дяволите, избяга от мен, без да ми дадеш възможност да обясня.

Стиснала зъби, Саманта твърдо посрещна погледа на сивите му очи.

— Нямах предвид това и ти прекрасно го знаеш — отговори студено.

— Защо не ми даде ония няколко минути, които очевидно си дала на Гейнър? — настоя той и запристъпва бавно към нея. — Толкова поне ми дължеше, Саманта.

— Нищо не ти дължах! — почти изкрещя тя, отблъсквайки ръцете, протегнали се да я докоснат. — Ти ме излъга и ме използва.

— А той — не, така ли? — отпусна ръце Дрю.

— Дори и да го е направил, ти побърза да направиш същото и си мислиш, че това те оправдава.

Тя притисна пръсти към слепоочията си и леко ги разтърка, мъчейки се да прогони леките признаци на приближаващото главоболие. Направи гримаса. Не искаше да връща миналото — никой не би спечелил. Това, което желаше, бе да живее живота си така, сякаш никога не е имала друг.

Цяла минута той запази мрачно мълчание и сивите му очи под свъсените вежди унило проблясваха. Но когато накрая проговори, гласът му прозвуча с хладно безразличие:

— Имах работа да върша, Саманта. Съжалявам, че пострада. Бих направил всичко на този свят, за да го предотвратя, но...

— Имало е работа да вършиш — прекъсна го тя — и ако се наложи да го направиш отново, ще постъпиш пак както тогава. О, боже господи!

Изведнъж си спомни нещо, което никога не би трябвало да забравя дори и за секунда! Агестацията на този човек приличаше на дневник на някоя терористична група! Специалист по извънредните

ситуации във „Велдън Текстайлс“, Тексас, и в „Тампа Електроникс“, Джорджия. Експерт по производителността в „Аполо Електроникс“ и консултант по ръководството в LID-Co, Калифорния. А сега — завеждащ транспорта, но титлата няма значение. Никога не е имала. Накрая всичко се свеждаше до едно — доведи Андрю Кингстън във фирмата си и нечия глава се търкулва.

Изпаднала в паника, тя прехвърли наум имената на служителите в „Хогън Фрейт“ и изобщо не можа да си представи кого ли е набелязал Дрю този път.

— Кого си подгонил този път, Дрю, и защо? — изсъска тя и се извърна към него.

Чувствата, завъртели се като вихър в нея, бяха смесица от трепет, гняв и безсилие.

Той отчаяно прокара пръсти през тъмната си коса.

— Нямахте да си загубиш работата, ако си беше избирала приятелите с малко по-голяма, да го наречем, дискретност — каза ѝ с отривист и недружелюбен глас.

Язвителният отговор на Саманта бе прекъснат от звъна на телефона. Вперила убийствен поглед в Дрю, тя грабна слушалката.

— „Хогън Фрейт“, на телефона е Саманта Джордън. — Гласът ѝ бе учудващо приятен. — С какво мога да ви услужа?

От другата страна се чу щастлив смях.

— Здравей, хубавице! Как се чувстваш в прекрасен ден като този? — Смахът на Бил Гарет бе заразителен и извика усмивка и на нейните устни. — Тази вечер ще те взема и ще вечеряме заедно, за да отпразнуваме завръщането ти.

„Благодаря, но няма нужда“ — искаше да каже на Бил, особено настоятелен обожател, започнал да се превръща вече в напаст, но лекото покашляне на Дрю я накара да промени намерението си.

— Съжалявам, Бил, но тази вечер не мога. Ще ходя при леля Бри да... ъ-ъ... ѝ помогна да... ъ-ъ, да измие стените, за да може утре да налепи новите си тапети.

По-късно, когато наоколо няма така явно подслушваща публика, ще му каже, че не проявява никакъв интерес към офертата му.

— О, това винаги можеш да направиш, бейби! — отвърна Бил. — Но колко пъти можеш да излезеш с богат, хубав и извънредно очарователен дявол като мен? — попита я тон.

С крайчеца на окото си забеляза как Дрю се намръщи и това я зарадва. Тя се завъртя на стола си, обръщайки му гръб. Може и да съжалява по-късно за това, което върши, но каквато и да е цената, намръщената физиономия на Дрю си струваше.

— Колкото пъти си искам — подкачи го тя с мъркащ шепот, достатъчно силен, за да достигне и до Дрю. — Доколкото може да ти се вярва, трябва само да те повикам с пръст и ти веднага ще дотърчиш.

— Да, но ако продължаваш да се дърпаш, ще си помисля, че наистина не ме искаш — изръмжа Бил. — Хайде, бейби, кажи на леля Бри, че следващия уикенд аз ще ѝ измия стените, ако обаче довечера излезеш с мен... копнея за теб.

— Бедното момче — отвърна тя шеговито, пое дълбоко въздух и се усмихна с облекчение. Отново се владееше.

— Е, добре — капитулира неохотно Бил. — Но следващия път не признавам „не“ за отговор. Ясно?

С принуден смях Саманта отвърна:

— Нищо не обещавам.

Казаха си довиждане и тя постави слушалката с подчертано внимание. Прекрасните черти на лицето ѝ отново приеха сурово изражение, когато се обърна към Дрю.

— Е, да ме вземат дяволите! — промърмори Саманта, вперила поглед в празния стол. Даже не го бе чула кога е излязъл. — Слава богу! — побърза да добави в усилието си да потисне странното чувство на загуба, което я заля като разбунена вълна.

ВТОРА ГЛАВА

Облегнала брадичка на дланта си, Саманта се взираше унило през прозореца на офиса, ядосана на себе си, задето позволи на горчиво-сладките спомени да отслабят твърдото ѝ решение да остави миналото зад гърба си.

— Да върви по дяволите! — измърмори тя, яростно почуквайки с блестящия си маникюр в прасковен цвят по плота на бюрото. Просто не бе честно, че Дрю още може да влезе под кожата ѝ.

По дяволите, по дяволите, по дяволите! Хаотични кръгове се въртяха в главата ѝ. Накрая спря да се бори и позволи на съзнанието си да я върне в миналото, изпълнено с болезнено сладки спомени. Може би така ще успее да прогони духовете веднъж завинаги.

Когато преди четири години Винс Гейнър ѝ представи Дрю на един обед, на нея изобщо не ѝ мина през ум, че само за една седмица чарът му щеше да успее да си пробие път в нейния живот. Много висок, със силно изрязани черти на вечно загорялото лице, Дрю бе истинска мечта за младото и впечатлително момиче, каквото бе тя тогава. Саманта си спомняше как се бе взирала в стоманеносивите му очи, надявайки се това страшно парче да няма скрити някъде жена и деца.

Онзи обед бе сложил началото на настойчиво ухажване. Освен че се чувстваше щастлива, че е намерила мъжа, с когото да прекара остатъка от живота си, Саманта помнеше гордостта, която изпита от това, че е предизвикала интереса му. Имаше още няколко секретарки, енергично опитващи да го свалят, но той даде ясно да се разбере, че иска само нея.

Бе живяла в постоянна еуфория, омагьосана от щедрото внимание на Дрю. Никога не бе срещала мъж като него. О, не че бе имала много мъже, за да направи сравнение — преди да напусне Орегон, бе излизала само с няколко момчета от училище.

А Дрю не бе момче! Беше само на трийсет, но на нея, двайсет и две годишната наивница, ѝ се струваше цяло поколение по-стар. Бе

опитен и знаещ мъж. Струваше ѝ се, че намира точните думи и действия за всяка ситуация. Преди още да разбере какво става, той дотолкова я бе накарал да хлътне по него, че ако поискаше, можеше да я накара да се закълне, че слънцето изгрява от запад.

И докато тя витаеше из небесата, гледайки света през розови очила и мечтаейки за „... и те заживели весели и щастливи“, Дрю внимателно и прецизно бе подготвял сложния капан за шефа ѝ.

Връщайки се назад в спомените, Саманта си даде сметка, че на Дрю не му се бе налагало да бъде кой знае колко потаен. Той се бе постарал да направи живота ѝ извън LID-Co толкова вълнуващ и изпълнен със смисъл, че тя нито веднъж не прояви любопитство какво прави той, когато не е с нея. Чак когато покривът фактически се срути върху главата ѝ, тя разбра за какво е бил нает Дрю. Тогава разбра защо на Дрю му се бе налагало често да работи до късно, тъй като всъщност неговата работа започваше, когато всички приключваха и се отправяха към домовете си.

Дори и сега на Саманта ѝ бе трудно да повярва, че Винс Гейнър е бил предател за корпорацията, за чието създаване е помогнал. Той бе нисък и оплешивяващ мъж, със започнало да се оформя коремче — образ, нямащ нищо общо с представата за човек, който се занимава с промишлен шпионаж.

Хванат с куфарче, пълно с фотокопия от проекта за новия контейнер за превоз на изотопи през страната, на Винс бе предоставен изборът или да си подаде оставката, или да бъде даден под съд. Той избра първото.

Внезапната оставка на един завеждащ отдел, и то без обичайния за това шум, предизвика нещо повече от учудено вдигнати вежди. Само онези, непосредствено занимаващи се с това, знаеха истината за преждевременното напускане на Винс, но те знаеха и да си държат устата затворена. Това обаче не попречи на слуховете. И те не закъснях да плъзнат из коридорите. Някои казваха, че Винс бил хванат да бърка в меда. Други предпочитаха да се придържат към твърдението, че той вече бил стар за тази работа, затова мъдро решил да се оттегли. Трети пък разправяха, че бил принуден да си подаде оставката, защото имал работа с жената на президента на LID-Co.

Саманта тогава бе твърде заета с преглъщането на новата информация за Дрю, за да обръща внимание на скандалните клюки...

докато някой не пусна слух, в който, както ѝ се стори, имаше известна доза истина. Според този слух Винс бил заподозрян, че продавал информация на основния конкурент на LID-Co и че Дрю завъртял главата на Саманта, с цел да се доближи колкото може повече до шефа ѝ. Фактът, че Дрю я бе държал в пълно неведение относно дейността си, като че ли засилваше достоверността на този грозен слух.

Трябваше тогава да се изправи срещу него и да поиска обяснение, вместо да бяга, но по това време тя се бе побъркала от страх да не би слухът да е верен.

И се почувства предадена. Търсейки спокойно място, където да се скрие и оближе раните си, Саманта си подаде оставката и напусна LID-Co, без да каже къде отива. Знаеше, че не е замесена в дейността на Винс, така че си тръгна ако не с леко сърце, то поне с чиста съвест. Взе си малко отпуска и отиде на езерото Тахоу, надявайки се, че веселата и непринудена атмосфера ще притъпи болката. После се върна у дома, в Ашланд, малко по-мъдра, отколкото бе, когато го напусна на осемнайсет години.

Ама че съдба, помисли си тя с въздишка. През изминалите четири години бе работила за Дрю, без даже да го осъзнава.

Но това не променяше ни най-малко нещата! Тя решително вирна брадичка и се закле да държи Дрю умствено, емоционално и физически на една ръка разстояние.

Приключила с това, Саманта стана от бюрото, за да направи няколко копия на новия работен график. Почти бе стигнала до вратата, когато в кабинета ѝ влезе Нийл Вандерман.

— Пак ли няма какво да правиш, Нийл? — каза тя и погледна червенокосия тъмноок мъж, питайки се дали да не помоли Лари да намери работа за племенника на чичо ѝ.

— О, знаеш как е... — Той разпери ръце в безпомощен жест и се отпусна на стола.

Ама че работа! Пак беше неспокоен. Саманта въздъхна. Ако бе на седемнайсет години, възгледите му лесно биха могли да бъдат подминати с обяснението преходни. Но на трийсет? Едва ли!

— Свърши ли уроците по летене? — попита го спокойно, като седна отново на стола си.

— Ами! — отвърна той, вдигайки тесните си рамене. — Май ми има нещо. Не мога да стоя във въздуха постоянно.

Тя кимна с разбиране.

— А какво ще кажеш за?...

— И него зарязах. Не можех да понасям мисълта да съм притиснат отвсякъде с тонове вода.

Загледа го замислено.

— Разбирам. Е, и сега какво ще правиш?

— Мислех си дали не мога да се включа в малката ти театрална труппа? Да ти помагам да ги държиш тия Айви Лиг изкъсо.

Саманта вдигна вежди, неприятно изненадана.

— Не, Нийл. Не мисля, че това е добра идея.

Групичката ѝ бе съставена от студенти първа и втора година и бе съвсем малка, но сплотена. Те нямаха нужда от вдъхновяващото присъствие на Нийл, а тя — от непрекъснато влачещо се подире ѝ попрехвърлило години момче.

Той вдигна рамене примирително.

— Просто питам.

С едва забележимо отпуснати ъгли на устата се наведе напред, подпря лакти на коленете и обхвана лицето си с длани.

— Имаш ли някакви предложения? — Лекичко забарабани с пръсти по бледите си бузи. — Не ме интересува цената, просто искам да е вълнуващо. Нямам кой и нищо, по което да харча пари. — Нийл вдигна глава към нея и я погледна сериозно. — Имам твърде много пари, а ти не ми помагаш да ги харча.

— Остави това, Нийл — предупреди го Саманта.

Веднъж направи грешка и излезе с него, за да направи удоволствие на леля Хлоя. Но повече никога нямаше да я повтори!

Ами сега, запита се тя, когато внушителната фигура на Дрю изпълни вратата.

— Вандерман, нямаш ли си някъде бюро? — попита Дрю строго, вперил неприкрито враждебен поглед в по-младия мъж.

— Имам. Но дойдох да кажа на Сами добре дошла и да ѝ помогна да навлезе в работата.

Я виж ти! Как бързо включва! Саманта се изви на стола и погледна към Нийл. Одобрението ѝ от бързата му реакция намери израз в бавно намигане със силно гримираното синьо око. Нийл се усмихна и отвърна с намигане.

Дрю се включи в играта и се усмихна неприятно.

— Радвам се, че си готов да послужиш — каза той, натъртвайки на последната дума. Пристъпи към бюрото на Саманта, взе работния график, обърна се и го тикна в неособено пъргавите ръце на Нийл. — Можеш да започнеш, като направиш шест копия на това нещо. Едно копие ще закачиш на вратата на шофьорската стая, едно — в приемната и едно тук, на дъската за обяви на мис Джордън. Дай едно и на Лари, а останалите остави на бюрото ми.

— За Сами — винаги! — откликна Нийл с мазен глас, който накара Саманта да зяпне изумена. — Ще се видим по-късно! — обърна се той към нея на излизане от кабинета.

Гледайки с каква готовност Нийл излиза от кабинета ѝ, Саманта едва се удържа да не се разсмее. Даже Лари не можеше да го накара да бърза така!

Тя се обърна към Дрю. Чертите на лицето му изразяваха неудоволствие. В гърлото ѝ пак се надигна смях, но тя го потисна, като видя ядосаните му очи.

— Искате ли нещо от мен, мистър Кингстън? — попита го с делови тон.

За секунда сякаш изглеждаше, че това, което иска, е да ѝ дръпне едно конско, но промени намерението си и се усмихна.

— Да, мила моя мис Джордън. Искан да ви помоля за вашето присъствие на обед, на вечеря... а може и на закуска, ако желаете.

Той се ухили цинично и в очите му проблесна едва сдържан смях.

Саманта почти се задави. С принудена усмивка и ледено спокойствие каза:

— Забрави. Когато съм на работа, времето ми изцяло принадлежи на „Хогън Фрейт“. Но свободното ми време си е мое и предпочитам да си остане така.

Той се усмихна, явно невпечатлен.

— А ако обедът е делови?

— А такъв ли ще е?

— А мислиш ли, че ще те лъжа? — отвърна Дрю на въпроса с въпрос и тъмната му коса лекичко се плъзна надолу, за да скрие дяволитото пламъче в очите му.

— Без да ти мигне окото, ако мислиш, че ще ти се размине!

Той се засмя и тихият галещ звук на смеха му я обгърна, изпълвайки я, въпреки вътрешната ѝ съпротива, с приятно усещане за нещо хубаво. Саманта не можа да сдържи меката усмивка, потрепнала на устните ѝ.

— Имаш прекрасна усмивка, Саманта. Трябва по-често да я използваш. — Пристъпи напред, хвана я за лакътя и леко я вдигна на крака. — Винаги съм я харесвал — добави с нежен глас, който като топъл ветрец погали устните ѝ.

Усмивайки се, постави ръце на раменете ѝ и я придърпа към себе си.

Какво ти става? — писна тревожно някакъв вътрешен глас. Натискът върху раменете ѝ почти не се усещаше, но топлината на пръстите му проникваше през сакото и блузата ѝ, сякаш ги нямаше.

Дрю също бе объркан. Мислеше, че може да се приближи толкова, без да му стане нищо, но тялото му подсказваше, че се лъже. Отново желаше тази жена, както я бе желал винаги.

— Хайде, мис Джордън — каза той. — Хайде да тръгваме да обядваме, преди гладът от съвсем друго естество да ме е накарал да забравя, за каквато и да е храна.

Очите на Саманта забележимо се разшириха. За момент не можа да намери какво да отговори — просто стоеше и го гледаше, неспособна да реагира. После разбра, че ако не го постави на място още сега, той ще продължи да подхвърля такива забележки и всеки път, когато тя ги подминава, без да им обръща внимание, ще му дава повод да си мисли, че се прави на недостъпна. Тя не беше недостъпна... беше невъзможна!

Канеше се да му каже какво да прави с поканата си за обед, със задните си мисли и с работата си, но реши, че има и друга възможност да го ухапе.

— Е, щом е бизнес... — отбеляза с делови тон, като се измъкна от ръцете му. — Тъй като съм и секретарка по съвместителство, няма да е зле да си вода и бележки — обясни тя, забивайки химикалката в спираловидната пружина на бележника, но се чувстваше така, сякаш го забива в гърба му. — Сигурна съм, че още не си свършил... — прокашля се и довърши с неподправен сарказъм: — ... с подобренията си.

Изненадата изопна приятните черти на лицето на Дрю и то помръкна. Почувства се като измамен — обстоятелство, което някак си не се връзваше с него. Бавно и дълбоко си пое дъх, за да скрие раздразнението си. Грешка! Парфюмът ѝ насити сетивата му с познатия съблазнителен аромат, напомняйки му за топли нощи и пясъчни плажове. На устните му се появи колеблива усмивка.

— Е, добре — промърмори мъжът. — Мисля, че и на това трябва да съм доволен. Засега.

— Хайде тогава — продължи, обгърна раменете ѝ с ръка и я изведе от кабинета.

Навън прекрасният топъл ден я накара да си спомни с тъга за чудесните безгрижни дни, прекарани в Мексико. Сините ѝ очи се смекчиха, като си спомни за един висок и весел французин и един опасно дързък мексикански *estanciero*^[1] направили тези дни незабравими.

— Искаш ли да споделиш с мен какво ти е толкова весело? — подкани я Дрю, почуквайки с пръст по рамото ѝ, за да привлече вниманието ѝ.

Без да съзнава, че лицето ѝ отразява приятните мисли, Саманта вдигна объркано очи.

— Какво? — примигна тя. — О, нищо особено. Просто си спомних колко е приятно в Мексико по това време на годината, колко любезни и гостоприемни са хората...

Особено „високият страхотен баск“, за когото бе писала в писмото си до Лари, подскачайки го със заплахи, че ще приеме поканата му да отиде с него във Франция. Мускулите на челюстта му заплашително се издуха, но Дрю успя да придаде на гласа си небрежен тон:

— Да, и аз така съм чувал.

Докосвайки леко гърба ѝ с огромната си длан, той я насочи към червения севил, паркиран до поостарелия линкълн континентал на Лари.

Кървавочервен. Колко подходящо, помисли си Саманта с насмешка. Тя огледа колата, питайки се мрачно чия ли разбита кариера представлява. Спомни си колата, която той си бе поръчал точно преди тя да напусне Калифорния — син металик „Ел Дорадо“, за която Винс

казваше, че била купена с премията, която Дрю получил за разрушаването на кариерата му.

Дрю отключи колата, без да откъсва поглед от нея.

— Не ти ли харесва?

В гласа му прозвуча разочарование и Саманта се изненада. Тя вдигна рамене.

— Не съм аз тази, която да ти казва какви коли да си купуваш.

Влезе в колата и се стресна от силата, с която той блъсна вратата след нея. Явно не му беше много приятно.

— А какво ще кажеш за „Хамлетс Руст“? — попита я Дрю и се намести зад волана.

— Все ми е едно.

Гледайки го как пъха дългия сребрист ключ в контакта, мислите ѝ отново се върнаха на спомена за ръцете върху раменете ѝ, топлината, която се плъзна по седефената ѝ кожа дълго след като се бе измъкнала изпод ръцете му.

Тя стрелна бърз поглед към него и забеляза, че челюстта му е напрегната, сякаш стиска зъби. Но ако му бе неприятно, че тя не умря от радост, като го видя, за това си бе виновен само той. Освен всичко не тя го бе молила да дойде с него.

Все ми е едно, продължаваше да звучи в главата на Дрю подигравателният ѝ глас. А това, малко или много, отразява истинските ѝ чувства, мислеше си той. Лари го бе предупредил, че що се отнася до мъжете, тя била започнала да се държи твърдо и цинично с тях. „Без съмнение, благодарение на теб“ — припомни си той думите му. „Дяволите да те вземат, Лари! — бе казал той, когато за първи път влезе в «Хогън Фрейт» и табелката с името ѝ привлече вниманието му. С гравирани златни букви, поставена на тежко дъбово бюро, тя носеше името на жената, за която си мислеше, че е изгубил завинаги. — Ти си знаел, че именно Саманта е момичето, за което ти бях говорил, и въпреки това не си направи труда да ми кажеш, че тя е тук.“

Отговорът на Лари го бе шокирал.

„Тя не искаше да я намериш.“

„Тя ли ти каза?“ — попита го тогава Дрю с внезапно отпаднал глас.

„Нямаше нужда да ми казва. Виждах и сам колко я боли. И като знаех каква репутация имаш с жените...“ Повдигнатите рамене на

Лари красноречиво бяха довършили изречението.

Дрю свали стъклото, вдъхна дълбоко хладния и свеж въздух на орегонската пролет и почувства, че самообладанието му се връща. Той се обърна и се усмихна на Саманта.

— Разкажи ми за Плайя дел Сол — предложи й.

Плайя дел Сол! Очите й заблестяха при спомена за безгрижните дни, прекарани под топлото мексиканско слънце, бавното и мързеливо плуване в кристалната вода, нощите. Ах, тези нощи! Саманта нямаше намерение да споделя тези спомени с него, но не виждаше нищо лошо да опише мястото, станало й дом за кратко, и за изпълненото с чудесни спомени време.

Дрю я поглеждаше от време на време, докато тя разказваше, и трябваше да признае, че откакто се бяха видели тук, не я бе виждал пощастлива. И защо да не е? Тя бе отново в Мексико, а не до него, тръгнала за някакъв си натрапен й насила бизнес обед. Стиснал ядосано челюсти, той насочи вниманието си върху пътя и остави Саманта с мислите й.

Няколко минути по-късно Дрю вкара колата в току-що освободилото се място на паркинга пред известния ресторант в Ашланд. Изгаси двигателя, но не направи опит да излезе от колата. Вместо това се изви към нея, постави лакътя си на волана и остана така за момент, изучавайки профила й — малкия нос, съвсем лекичко вирнат нагоре, деликатно очертаната уста с пълна долна устна, нежно оформената брадичка.

— Защо си тук с мен, Саманта?

— Защото ти каза, че това е бизнес обед — посочи му тя бележника си.

— Не, не това е причината — възрази той, отмествайки кичурче копринена коса, паднало върху бузата й.

Веждите й учудено се повдигнаха.

— О? — Тя погледна бележника си, хвърли го до предното стъкло и се обърна към него със свършено спокойно изражение. — Е, тогава ти ми кажи защо съм тук.

— Знаеш защо. Само че си твърде упорита, за да си го признаеш.

Саманта знаеше какво има предвид, но отхвърли мисълта, че може да се окаже прав. Бързо и студено каза:

— Не ми е приятно да ви разочаровам, мистър Кингстън, но това е единствената причина.

Сардонично усмихнат, Дрю попита:

— Сигурна ли си? — Гласът му преливаше от съмнение.

Вече разсърдена не на шега, Саманта почти изкрещя:

— Толкова сигурна, колкото съм сигурна, че Лари е единствената причина да не ти кажа да вървиш по дяволите с твоята работа и...

— Внимавай!

С блеснали от гняв очи Саманта седеше, вперила поглед в него.

— О, колко добре познавам този упорит оттенък в характера ви, мис Джордън! — подигра я той и сивият цвят на очите му потъмня от удоволствие. — Добре поне, че не хвърляш разни неща по мен. Това е все пак някакъв напредък.

Дрю отвори вратата и излезе навън.

„Напредък!“ — гръмна в съзнанието ѝ. Как успя да го направи, така и не разбра, но когато Дрю ѝ отвори вратата, тя се усмихна снизходително и му позволи да ѝ подаде ръка, после се освободи и тръгна пред него към ресторанта.

„Хамлетс Руст“ бе издържан в такъв стил, който Саманта с любов наричаше непретенциозен лукс. Подовите плочки и тапицерията на диваните в сепаретата бяха тъмнокафяви. Стените бяха украсени с графики на сцени или герои от Шекспирови пиеси. Атмосферата бе топла, приятна и уютно позната на Саманта.

— Предполагам, че си обядвала тук още като си ходила на училище — каза Дрю и се огледа с любопитство наоколо, местейки учуден поглед от маса на маса.

— По някой път.

— А по някой път и в парка, нали?

— По някой път.

Дрю повдигна тъмните си вежди и сивите му очи заблестяха раздражено, вперени в неутрално любезното изражение на лицето ѝ. Играта, която тя бе започнала, му бе известна и той я ненавиждаше. Щеше да му подхвърля едносрични отговори, докато около устата му се появи пяна от отвращение.

Той се прокашля и се взря в нея със загадъчен поглед.

— Не искам да се карам с теб, Саманта — започна бавно. — Тъй като, така или иначе, се налага да работим заедно, не мислиш ли, че е

по-добре да сключим някакво примирие?

Твърдо решена безапелационно да го отреже, тя се изненада, като чу въпроса си:

— При какви условия?

Той се засмя с дълбок гърлен смях и леко повдигна рамене.

— Ако исках да се предадеш, щях да кажа „безусловна капитулация“, но тъй като примирието бе поискано от мен, ще се задоволя и с „прекратяване на огъня“.

Той весело вдигна вежди и Саманта усети как по гърба ѝ пробяга лека тръпка. Каква ли дяволия се крие зад този порочен блясък в очите му? Не можеше да каже, но щеше да се довери на инстинктите си, а те в момента ѝ нашепваха да бъде много, много внимателна с този мъж.

— Добре — съгласи се тя, съобрази, че ако животът в „Хогън“ стане непоносим след така нареченото примирие, все ще успее да си намери работа на друго място.

Сервитърката дойде и взе поръчките им. Саманта почувства внезапен глад и не обърна внимание на леката усмивка, появила се на устните на Дрю, когато си поръча хамбургер с всичките му допълнения и ягодов млечен шейк с една топка ягодов сладолед в него.

— Човек лесно би задържал жена като теб, ако трябва да я храни с такава храна — подкачи я той, когато поставиха поръчаното пред нея.

— Аз пък бих могла да те затворя в клетка, като се има предвид, че това, с което трябва да те храня, е само заешка храна! — отвърна тя, поглеждалки салатата пред него.

Той също погледна бързо в чинията си. Салатата бе живописно и апетитно подредена — блюдото бе пълно догоре с варени яйца, дебели резени домати, аспержи и лентички шунка с кашкавал.

— Всички останали зайци ще ми завиждат — каза той, като се засмя и взе черния пипер от поставката.

Саманта присви очи, като видя, че салатата му почти почерня.

— Хапни и малко салата с пипера — ухапа го тя.

— Обичам пипер — защити се той и се усмихна обезоръжаващо.

— Не си спом... — Тя прехапа език и усети как смущението обагри бузите ѝ. Моментално сведе поглед към вплетените в скута си ръце.

— Хей, всичко е наред, Сами! — каза Дрю и по тона му тя усети, че е разбрал. Ръката му се пресегна през масата и кокалестите му пръсти обхванаха брадичката ѝ. Много нежно повдигна лицето ѝ нагоре. — Не позволявай на старите спомени да те обсебят. Аз не им позволявам — усмихна се Дрю окуражително.

Ама че неподходящ израз! Старите спомени... Тя си спомни как Дрю влезе в кабинета и заедно с Елдън Болдуин, президента на LID-Co, и без да каже нищо, продължи към личния кабинет на Винс Гейнър. Дрю стоеше зад Болдуин, докато я чакаше да наслага всичките документи на Винс в един кашон. После излезе след Болдуин, без да ѝ каже нито дума. Също така си спомни и гласа на Дрю, стигнал до нея, след като двамата затвориха вратата след себе си.

„Не, сър. Не мисля, че мис Джордън е замесена в работите на Гейнър. Щях да разбера...“

Тя потрепери, изведнъж почувствала хлад. Кого е нацелил тоя път? Пак ли смята да я използва? Съвест няма ли? Ами Лари? Той знае ли какво става? И защо, по дяволите, не ѝ се бе доверил?

Да, защо Лари не ѝ каза, че „добрият стар Анди“ е всъщност Андрю Кингстън, човекът, който ѝ бе причинил толкова много болка? Саманта отблъсна чинията пред себе си, отвратена от мъжете изобщо и от двамата съдружници на „Хогън Фрейт“ в частност.

— Какво, да не загуби апетит? — попита я тихо Дрю и погледът му се премести от наполовина изядения хамбургер към високата чаша, все още почти пълна с млечния ѝ шейк.

— Да, но не само заради обета, Дрю — изрече тя сухо, вперила гневен поглед в ръката му, протегнала се през масата да я докосне.

Дрю се намръщи. Враждебността ѝ отново се появи, давайки му повод да се запита дали не е преценил правилно шансовете си, като я принуди да дойде на този обед.

Какво би казала, ако знаеше, че е единствената причина, поради която реши да остане в Ашланд? Дали изобщо щеше да му повярва? Той прехапа вътрешната част на бузата с белите си здрави зъби и замислено се вгледа в жената пред себе си. На пръв поглед тя изглеждаше много нежна и женствена, но дали Лари не е прав, като настоява, че е твърда и цинична?

Съвестта го гризеше, въпреки че съзнанието му напомняше, че не той я е направил такава. Дали му харесваше или не, но се чувстваше

отговорен и това не бе никак приятно.

— И аз нещо изведнъж загубих апетит.

Той се измъкна иззад стола си и застана до Саманта, спокойно изчакайки я, докато и тя стане. После двамата се отправиха към касата.

Часът неусетно стана пет. Край на работното време. Тя плъзна поглед по бюрото и с въздишка на удовлетворение установи, че е доволна от постигнатото през този следобед. Не бе лесна работа да се поемат задълженията и на Ан. Имам пълното основание да се гордея със себе си, помисли си тя, отблъсна се от бюрото и уморено се изправи.

Нахлузи калъфа на машината, взе сакото и чантата си от закачалката и излезе. Няколко минути по-късно вече вървеше към колата си и изпитваше странно и тревожно чувство, че нещо ще се случи, нещо, което не бе способна да предотврати. Хвърли разтревожен поглед през рамо, почти очаквайки да види Дрю, забързан след нея.

През целия следобед се бе хващала, че се ослушва да чуе стъпките му, че поглежда през прозореца, питайки се неспокойно дали пак няма да се появи и да ѝ развали следобеда, както бе развалил и сутринта ѝ.

Но той не дойде и всъщност тя не си спомняше да го е виждала следобед.

— Да благодарим на Бог и за дребните услуги — промърмори Саманта, вдигайки поглед към небето.

Хвърлила още един крадлив поглед към сградата, тя отвори вратата на колата и се настани зад волана. Пъхна ключа в контакта и двигателят веднага забръмча. Със сърдито свирещи гуми колата изхвърча от паркинга. Обикновено Саманта не се отнасяше грубо с колата си, но този път бе толкова възбудена, че даже и не забележа.

Десет минути по-късно вече влизаше в Ашланд. Градът на стария Бард даваше своя принос в туризма, но Саманта бе благодарна, че у него все още се усещаше духът на старите малки градчета, който тя толкова харесваше. Пое по трилентовия булевард и вече подминаваше академичното градче, когато си даде сметка, че

тревожното чувство, което изпита, като излизаше от сградата на „Хогън Фрейт“, не я е напуснало.

Тя намали, свали стъклото и пое дълбоко дъх, наслаждавайки се на богатия аромат на цветята, растящи в живописно изобилие пред спретнатите домове. Напрежението постепенно я напусна и тя облегна глава на тапицираната облегалка, оставяйки красивата вечер да повдигне настроението ѝ.

След като заобиколи внимателно с хондата си малката неравност по пътя, свързващ Ийст Мейн с Уинбърн, Саманта отново вдигна крак от педала, тъй като нямаше къде да бърза.

Погледът ѝ разсеяно се плъзна по грижливо поддържаните тревни площи и горички, ширнали се от двете страни на пътя. По устните ѝ заигра по детски замечтана усмивка.

Напред се простираше Лития Парк. Според нея това беше едно от най-красивите кътчета в щата Орегон. Без значение дали бе ден или нощ — неповторимо удоволствие бе да се разхождаш по алеите му или бавно да караш по пътя, минаващ покрай него. Паркът бе свързан с много хубави спомени от детството ѝ. Освен това той бе мястото, където тя репетираше и правеше представления с малката си театрална трупа, напомни си младата жена, а утре вечер щеше да се състои първата ѝ среща с нея. Трябваше да се обади по телефона на няколко места, да изготви сценария.

При мисълта за любимото си хоби Саманта усети как умората я напуска, оставяйки след себе си приятна възбуда, която раздвижи кръвта и извика на устните ѝ доволна усмивка. Би могла да направи сценична кариера, ако не бе едно странно обстоятелство — изпитваше страх от публика. Въпреки това обичаше всичко, свързано с театъра, и страшно се зарадва на възможността да ръководи малката трупа, когато предишният ѝ режисьор бе извикан за малка роля в една пиеса на Бродуей.

Тя увеличи скоростта и след няколко минути паркира пред дома си. Мушна чантичката си под мишница, излезе от колата и почти се затича към къщата, предчувствайки удоволствието от горещата вана, придружена от чаша с любимия ѝ билков чай.

Тъкмо бе сложила чая да се запари и телефонът в кухнята иззвъня. Поколеба се дали да отговори, страхувайки се, че от другия край можеше да се окаже Бил.

От друга страна пък, можеше и да е Брион... Саманта сложи чайника на масата и отиде до телефона.

— Ало? — каза колебливо.

— Саманта?

Трябваше да се сетя, укори се тя безмълвно.

— Какво има, Дрю? — каза уморено, но всичките ѝ сетива застанаха нащрек. — Да не би да съм забравила да си изключа машината?

Чу как той рязко пое въздух, а след това и пресиления му смях.

— Ами мислех... всъщност... — Той млъкна изведнъж и единственият звук, който се чуваше, бе нетърпеливото барабанене на пръстите му по бюрото. — Какво ще кажеш за вечеря?

— Съжалявам... — започна тя и внезапно обхваналото я разочарование я спря. Ядосана на себе си, тя продължи с доста похладен тон: — Имам друг ангажимент.

— Защо не го отмениш?

— Не мога.

Стори ѝ се, че той изруга, но не беше сигурна. Обаче раздражението в гласа му бе съвсем ясно, когато каза:

— Съжалявам, че те обезпокоих.

Аз също съжалявам, че ме обезпокои, помисли си тя, неохотно признавайки най-сетне, че този мъж наистина успя да смути душевния ѝ покой.

Монотонният сигнал в слушалката ѝ подсказа, че Дрю вече е затворил. С гримаса на лицето тя бавно отпусна слушалката върху вилката и замислено забарабани с пръсти по синята пластмаса на апарата.

— Звяр! — промърмори и удари с длан по телефона. Никога преди не се бе чувствала толкова изтормозена. Толкова напрегната!

Когато телефонът иззвъня отново, Саманта почти излезе от кожата си.

— А, не! Тоя път няма да ти отговоря! — изкрещя и с гневна крачка излезе от къщата, отправяйки се към колата.

На леля ѝ щеше да ѝ е все едно дали е още облечена с работните си дрехи или не.

[1] Крупен земевладелец (исп.). — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Аз поисках делови отношения, но защо трябва да се чувствам толкова отвратително, запита се Саманта, след като остави колата си на паркинга и тръгна към огромната сива сграда, в която се помещаваха офисите и складовете на „Хогън Фрейт Сървисис“, ООД.

Очите ѝ потъмняха и тя прошепна:

— Внимавай много какво си пожелаващ, защото може да го получиш.

В този цитат има нещо вярно, помисли си невесело. Саманта бе пожелала да държи Дрю на една ръка разстояние, но всъщност той я държеше на разстояние. А и неговата ръка бе много по-дълга!

От злополучния им обед насам преди почти цяла вечност Дрю се държеше строго официално, като се обръщаше към нея само при необходимост и само за неща, засягащи транспорта.

Бе петък сутринта и уикендът се очертаваше да бъде доста претоварен. Потопявайки се в работата, която бе планирала да свърши, тя се надяваше да забрави натрапчивите мисли, които я бяха обзели, мисли, които я държаха будна повече часове, отколкото можеше да преброи.

Като отвори тежката външна врата, тя дочу от кабинета си някакви звуци. Това не бе необичайно, тъй като понякога диспечерът от нощната смяна я чакаше да дойде и тогава си тръгваше.

Когато обаче чу гласа на Дрю, замръзна на място и изпита желание веднага да се обърне и да хукне към къщи. Почуди се какво ли прави в кабинета ѝ и кой още е с него.

Вратата бе отворена и в коридора излязоха двама мъже в бели работни облекла. Щом я видяха, те се спряха.

По-младият от двамата преценяващо я огледа от глава до пети и се ухили неприятно. Игривите пламъчета в очите му, както и неприятната усмивка, съдържаха послание, което тя много добре разбра, но вместо да се обезпокои от такова нахалство, Саманта реши да не му обръща внимание.

— Добрутро, мис — каза по-възрастният, докато по-младият продължаваше да я гледа с безсрамно възхищение. Той се усмихна дружелюбно.

Каква ли промяна е извършил Негово височество в кабинета ми този път, запита се Саманта не съвсем на място, но успя да се усмихне на двамата работници.

— Добро утро — измънка тя.

По-възрастният мъж кимна с глава и повлече младия си колега навън.

Вперила поглед във вратата на кабинета си, Саманта почувства известен трепет, но не ѝ оставаше нищо друго, освен да влезе. Вече закъсняваше с няколко минути. Предавайки се на съдбата, тя бутна вратата и влезе. По инерция направи една крачка навътре и изведнъж спря.

— О, не!

Замръзнала на мястото си, плъзна поглед по настъпилите промени в кабинета, който тя смяташе за свое неприкосновено владение. Познатото до болка очукано дъбово бюро го нямаше. На негово място се намираше дълъг плот с две ниско поставени, тесни чекмеджета. Върху него бе сложен тихо бръмчащ компютър, но на Саманта ѝ се стори, че гърми като камион. До него бе поставена масичка от орехово дърво, а върху нея — принтер.

На стената бяха монтирани поставки за документи, които вече бяха наполовина пълни с папки. Високият метален шкаф за документацията бе все още на мястото си, но плъзгащите конзоли, в които се намираше картотеката, ги нямаше. На тяхно място бе поставен огромен шкаф на колелца с шест заключващи се чекмеджета. До него се мъдреше стелаж за документи, в който спокойно се побираха шест таблички с компютърни разпечатки.

Саманта се взираше със смаян поглед в сложната техника и затова не можа да види доволното изражение на Дрю, когато той се обърна и я видя до вратата.

— Аз... ти... уффф! — Звукът, откъснал се от устата ѝ, приличаше на звука от спукана гума.

Не можеше да свърже смислено изречение, но това не я изненада. Подпря се на касата на вратата и отпрати поглед към мъжа, седнал на стола ѝ, усмихнат като малко момченце.

Приличаше на герой от уестърн в черните си дънки и отворената на гърдите синя риза на карета, чиито ръкави бяха навити до лактите, откривайки мускулестите му ръце. В момента обаче и като келнер да беше облечен, Саманта пак щеше да забележи само, че той просто седи на стола ѝ, заобиколен от всичките тези механични чудовища, за които тя не искаше и да чуе, енергично отхвърляйки всяко предложение на Лари в тази насока.

— Значи през цялото време съм била аз — изрече тя с тих и треперещ като на момиченце глас, въпреки че ѝ се искаше да изкрещи. — Моята работа.

В гърлото ѝ се надигна твърда буца и тя разтърси глава, мъчейки се да сдържи сълзите си. Копринените коси я бръснаха по бузите, които в светлината на новите лампи, висящи от тавана, бяха придобили жълтеникав, нездрав цвят.

През цялото време съм била аз, изкрещя задавено един глас в нея. Аз! Никога, дори и в най-кошмарните си представи, не би могла да предположи, че неговата следваща жертва е тя! Устните ѝ потрепнаха нервно, но успя да каже:

— Поне ще ми кажеш ли за какво ти трябва моята работа?

Тъй като Дрю само изумено я гледаше, тя пое дъх, за да се успокои и продължи:

— Искам да кажа, всичко, което правя тук, е диспечерска работа и понякога замествам Ан... Какви тайни мислиш, че мога да...

— Млъкни, Саманта! — тихо ѝ заповяда Дрю. — Ела! Искам да ти покажа нещо.

Саманта бе твърде развълнувана, за да долови веселата нотка в гласа му, и твърде скована, за да помръдне и изпълни заповедта му.

— Упорита както винаги — изръмжа Дрю, надигна се и отиде при нея. — Ще трябва да те върна в секретарското училище, за да се научиш да изпълняваш заповедите на шефа си.

Заплахата бе придружена от нежно положени на раменете ѝ ръце, които бавно я придърпаха към него.

— Малкото ми глупаче! — Гласът му бе тих и преливащ от нежност, дъхът му леко раздвижи косата ѝ. — Как можа изобщо да си помислиш, че искам да се отърва от теб? — Той се засмя с тих и гърлен смях. — Всъщност исках да улесня малко работата ти. Ела сега да ти покажа как работи Аардварк...

Аардварк имаше зелен екран и се справяше с всекидневната ѝ работа за половината от времето, необходимо ѝ, за да я свърши без негова помощ. На Саманта даже не ѝ се искаше да мисли какво смята да прави Дрю с времето, спестено ѝ от това метално чудовище.

Аардварк казва, че Дрю Кингстън е много самотен и с удоволствие би поканил най-привлекателния диспечер на света на един ранен обед.

Надписа светна на екрана, след като дългите пръсти на Дрю заиграха по клавиатурата.

Тъй като тя не отговори, той написа още едно послание:

Късен обед? Вечеря? Ранна закуска? Късна, късна, късна закуска? От всичко изброено?

Саманта стисна здраво устни. Как смееш да ме пренебрегваш с дни наред, а после да ми се правиш на интересен? Мъчейки се да не обръща внимание на топлината на широкия гръб, на който се облягаше, и на приятния аромат на косата му, Саманта се пресегна през него към клавиатурата и много бързо написа:

Чупката!!!

Без да дочака реакцията му, тя се завъртя на място и вече бе почти стигнала вратата, когато той я спря.

Ръцете му меко се отпуснаха на раменете ѝ и я задържаха.

— Добре, момичето ми, от коя страна предпочиташ да бъдеш чупена — от лявата или от дясната? — усмихна се той с обезоръжаваща усмивка, загледан в разгневеното ѝ лице.

Сърцето ѝ биеше до пръсване и сякаш се бе изкачило в гърлото, затруднявайки дишането ѝ. Не можеше да говори. Като се възползва от мълчанието ѝ, Дрю настоя:

— А сега седни и ми позволи да ти покажа какви фантастични умения има Аардварк.

Саманта разбираше кога е победена. Необичайно покорна, тя го последва до бюрото, седна, когато той ѝ каза да седне, и се заслуша в обясненията му за способностите на тази нова играчка.

Повече от три часа Саманта седя пред машината, докато Дрю ѝ обясняваше как да работи с нея. Заедно изпробваха безпогрешната ѝ памет. Саманта неохотно трябваше да признае, че не би могла да направи по-добре подредена страница на машината, когато принтерът изкара безпогрешно напечатано и безукорно писмо.

След като ѝ показа как да играе на игрите и даже изигра една с нея, която тя, разбира се, загуби, той обяви край на инструктажа.

— Време е за обед — каза той небрежно. — Хайде да вървим. — И почука с кокалчето на пръста си по облегалката на стола ѝ.

Саманта бавно се изправи с ускорен пулс. Нямаше да е лесно да му каже, че има други планове. С въздишка се обърна към него.

— Съжалявам, Дрю, но днес имам други ангажименти за обед.

Дали ѝ се искаше да го види, или наистина видя разочарование в очите му?

Може би се е излъгала, помисли си тя, разглеждайки отблизо чертите на лицето му. По очите му си личеше, че му е само забавно — нищо повече.

Като че с усилие потискайки смеха си, той предложи:

— Ако гаджето ти е далеч отук, може би ще ми позволиш да те откарам до мястото на срещата?

Саманта се усмихна при мисълта за „гаджето“. Леля ѝ Брион.

— Благодаря ти, но аз имам кола.

Дрю шумно се прокашля.

— А... въз... да не е онази, дето е блокирана от двата камиона?

Саманта с мъка се пребори с детинското желание да скочи и да впие зъби в ръката му. Сините ѝ очи студено се плъзнаха по каменното изражение на лицето му.

— Кои камиони?

Като потискаше с огромно усилие усмивката си, той промърмори:

— Ами май са 1234 и 1506.

— Разбирам.

И наистина разбираше. Изобщо не се съмняваше, че той е наредил на камионите да затворят пътя ѝ отвсякъде. За момент ѝ мина през ум да се обади на леля си и да отмени срещата. Но един бърз поглед към дъската с ключовете ѝ подсказа, че детската лудория на Дрю може да бъде осуетена. Ключовете и на двата камиона висяха на местата си. А тя можеше да кара камион.

— В такъв случай по-добре е да обядвам с Джини в стола. С преднамерено тъжно изражение на лицето тя се отправи към закачалката да си вземе чантичката.

— Бих могъл... — започна той.

Тя се обърна към него и се опита да го погледне без следа, от каквито и да е емоции.

— Не, благодаря, Дрю. Предпочитам да обядвам с приятели.

Наградата ѝ бе изненадан поглед, който след секунда се превърна в раздразнен.

— Както искаш — каза той сухо и с бърза крачка излезе от кабинета ѝ.

— Какво искам? — прошепна тихо Саманта. Не знаеше.

Трийсет минути по-късно камионите продължаваха да си стоят там, където бяха и трийсет минути по-рано, и Саманта трябваше да признае, че е мат. Само добър шофьор би могъл така изкусно да запуши пътя ѝ. Камионът, в който бе седнала, бе паркиран така, че и най-малката маневра, направена от неопитен шофьор, щеше да отнесе задницата на малката ѝ кола, докато вторият камион бе буквално прегърнал предницата.

Потропвайки с нервни пръсти по черния волан, тя трескаво мислеше.

— Гадняри!

Ех, да не беше на двайсет и шест години, такъв скандал щеше да им устрои, помисли си тя и скръсти ръце на волана. Да я помнят цял живот! Саманта отпусна глава върху ръцете си.

Единственото ѝ утешение бе, че Дрю не се виждаше никакъв. Колата му не бе излизала от паркинга, но тя знаеше, че ако той е все още тук, щеше да дойде и да се посмее на безизходицата ѝ.

— Да нямаш намерение да спиш тук? — попита закачлив глас отдолу.

Никога провлеченият хрипкав глас на Дъг не беше се струвал на Саманта толкова очарователен. В противовес на сатаната, погледил ѝ този номер, Дъг бе ангел с блестящ ореол около главата. Тя почти извика от облекчение.

— Не че имам нещо против, скъпа — продължи Дъг лукаво. — Всъщност даже мисля, че е по-добре ти да дойдеш с мен до Лос Анджелис, отколкото старият Робърт Бързака.

Във вдигнатото към нея лице се четеше неподправена дружелюбна закачка.

— Благодаря ти, но предпочитам да си остана тук. Искам да кажа, ако успееш да измъкнеш колата ми — отвърна тя и бързо слезе

от кабината.

— Мислех, че знаеш как да се оправяш с тия неща — подкачи я Дъг, обхвана талията ѝ с голямата си ръка и я вдигна обратно в кабината. — Мръдни малко натам и ще ти покажа как стават тия работи.

Като се смееше, той се качи в кабината и само за минута отмести и влекача, и ремаркетото от колата ѝ.

— Кой ненормалник ти е скроил тоя номер? — попита я той, помагайки ѝ да се качи във втория камион.

— Не знам — отвърна тя искрено.

Но много добре знаеше кой стои зад тази лудория и само да ѝ паднеше в ръцете...

— Е, добре че Кингстън не ги е видял — промърмори Дъг. — Щяха да си загубят работата.

О, само ако знаеше, помисли си Саманта, но не каза нищо.

След като преместиха и втория камион, тя поблагодари на Дъг и побърза да се качи в колата си.

Когато пристигна след петнайсет минути в къщата на леля си, Саманта с изненада установи, че леля ѝ седи на площадката пред вратата. Изненадата се състоеше не в това, че леля ѝ бе седнала там, а в това, че се бе пременила в разкошен костюм и си бе сложила нова шапка.

— Прекрасна шапка, лельо. Нова ли е? — попита тя, прекрочвайки няколкото стъпала до площадката.

И нови обувки, помисли си, вдигайки учудено вежди. Брион се изправи и прегърна Саманта, обгръщайки я с познатия аромат на „Еприс“ и пудра.

— Толкова се радвам, че дойде, скъпа.

Божичко, колко сме официални! — помисли си Саманта и се намръщи, усещайки, че леля ѝ не се държи по обичайния начин.

Любопитството ѝ бе отчасти задоволено, когато след малко леля ѝ я въведе в кухнята и тя завари там Дрю Кингстън, изтегнат на един стол, като се клатеше на задните му крака. Саманта изпита огромно желание да изтича и да изрита стола изпод него, но се сдържа, знаейки, че ако се поддаде на изкушението, това много ще смути леля ѝ.

„Защо си тук?“ — искаше да го попита тя, но бе очевидно, че той е тук по желание на леля ѝ. И щеше да бъде връх на нахалството да

пита Брион как се е запознала с него и защо, по дяволите, изглежда толкова самоуверен в тази, предполага се, нова обстановка за него.

Наистина не ѝ се искаше да узнае. Имаше неприятното предчувствие, че причината, поради която Брион е поканила Дрю и Саманта на обед в едно и също време, няма никак да ѝ хареса.

— Радвам се, че в края на краищата си се справила — каза Дрю, обръщайки се към нея. — Знаех си, че ако решиш, ще намериш начин да се измъкнеш от онзи капан.

Брион стоеше с ръце на заоблените си хълбоци и недоумяващо изражение.

— Какъв капан, мила?

Вперила гневен поглед в Дрю, Саманта отвърна:

— Някакъв тип с извратено чувство за хумор бе блокирал колата ми между два камиона, лельо. — Усмихна се победоносно. — Но успях да я измъкна.

Дрю вдигна вежди. Тя ли е изместила камионите? Огледа я за следи от масло и грес. Нямаше такива и той заключи, че някой от шофьорите ѝ е помогнал. Но защо това го обезпокои?

— О, тези мъже! — поклати Брион красиво подредената си посребрена коса и въздъхна дълбоко. — Такива са палавници! Винаги са готови да ти скроят някой детински номер!

Дрю нервно се прокашля.

— Тъкмо казвах на Брион колко любезно е от нейна страна да ни покани заедно на обед. — Стана от стола си и се приближи до Саманта. — Нямах представа, че хазайката ми ти е леля.

Въпреки че той не протегна ръка към нея, Саманта се почувства в опасност. Испита импулсивното желание да се обърне и да побегне далеч от тази къща, но остана като вкопана на мястото си и само успя да избърбори глупаво:

— Хазайката ти?

— Наех малкото бунгало зад тази къща — осведоми я той с преднамерено безразличие, после устните му се разтегнаха в крива усмивка. — Изглежда, преподавателката, която обикновено я наема, е решила да си вземе отпуск и да отиде във Венеция.

— Не е съвсем лоялно от нейна страна — отвърна Саманта остро. Ако професор Логинс си беше стояла вкъщи, той нямаше да има предимство, от което да се възползва.

— Аз лично се радвам, че дамата е решила да промени малко обстановката — заяви той, безочливо усмихнат.

— Има си хас! — изсъска Саманта през зъби. Изпитвайки нужда да направи нещо, тя реши да помогне на леля си да подреди масата.

Неин шеф, а сега и наемател на леля ѝ! Съдбата не само бе срещу нея, тя направо ѝ се присмиваше. Ръцете ѝ забележимо трепереха, докато подреждаше сребърните прибори върху тъмнозелените салфетки.

— Трябва да призная — продължи Дрю с глас, звучащ обезпокояващо близо до ухото ѝ, — че не вярвах да успееш да измъкнеш колата си оттам.

Трябваха ѝ немалко усилия на волята, за да не забие някоя вилица в него, но Саманта се сдържа и продължи да нарежда приборите с подчертано внимание и неутралното изражение на лицето, криещо истинските ѝ чувства, изобщо не трепна.

— Какво искаш, Дрю? — попита уморено, когато най-сетне обиколи цялата маса и почти се блъсна в него.

— Теб — прошепна той с нисък и напрегнат глас. — Много ли е?

На Саманта ѝ се зави свят, нервите ѝ се опънаха до крайност, чувствайки топлината, излъчвана от почти докосващото я мъжко тяло.

Господ да ми е на помощ, и аз те искам, помисли си тя и тялото ѝ се люшна към неговото. Младата жена с усилие се спря и отстъпи подалеч от него. Като се мъчеше да възстанови контрола над изпуснатите си чувства, тя се прокашля:

— Твърде много, Дрю.

Преди той да успее да отговори, Брион се приближи до него и го попита какво вино предпочита — бяло или червено.

— Аз предпочитам червено — каза тя, гледайки Дрю с приятна и топла усмивка, което се стори на Саманта малко обезпокояващо.

— Предпочитам... бяло — каза Дрю.

С усмивка на уста той протегна ръка, отмести копринената ѝ къдрица, паднала на бузата, и я прибра зад ухото ѝ.

— То е буйно и с характер — довърши с гърлен смях.

Саманта с удоволствие би го ритнала. Знаеше, че не говори за виното. Но се задоволи само да се отмести от него. Избра най-далечния от него стол. Дрю седна, след като помогна на Брион да се намести в стола си.

Докато хапваха салатата, Дрю ѝ даде да разбере, че помни много добре телефонния ѝ разговор с Бил Гарет.

— Разправях на Брион, че хич не ме бива да мия стени и да лепя тапети — каза той, гледайки я над изсушените цветя и изкуствени плодове в средата на масата, и в очите му проблесна закачливо пламъче.

Брион премести погледа си от Саманта на Дрю и обратно. Напръсканите ѝ със златни петънца кафяви очи гледаха объркано и тя отпрати извинителна усмивка на Саманта.

— Защо трябва да слагаме тапети, скъпа? — попита тя. — Не си ли спомняш, че боядисахме къщата малко преди да излезеш в отпуск?

Със зачервени от смущение бузи Саманта гневно погледна към Дрю. Ядът ѝ се усили, като видя как веждите му отскочиха нагоре. Явно ситуацията го забавляваше.

— Страшно ти е весело, нали?

Тя погледна една лъскава фалшива ябълка, мислейки си защо не е истинска, та да го заболи, като я хвърли по него.

— Много се радвам, че ти е приятно, Андрю — изчурулика с приятен глас Брион, не разбрала ситуацията.

— Хайде сега, много добре си спомням, че те помолих да ми викаш Дрю — звънна в отговор гласът на Дрю, придружен от очарователна усмивка.

И след това присъствието на Саманта в стаята сякаш бе забравено — нито леля ѝ, нито Дрю ѝ обръщаха внимание.

Тези пък какво толкова се възхищават един от друг, запита се Саманта, поглеждайки към усмихнатото лице на леля си и светналото от удоволствие изражение на Дрю. Ако това не ставаше пред собствените ми очи, никога нямаше да го повярвам, мислеше си тя, загледана в благоговейното изражение на Брион.

По едно време Саманта си помисли дали да не почука с вилицата си по чинията, за да им напомни, че и тя е тук. Отпиваше от водата си замислено, ядосвайки се на себе си, че завижда на вниманието, което си обръщаха един на друг леля ѝ и Дрю.

Поради някаква странна причина леля ѝ бързо бе попаднала в плен на чара на Дрю Кингстън. Не бе чак толкова странно, призна в себе си Саманта и спря да мисли за това. Този мъж можеше да бъде очарователен, когато поиска, и явно точно сега искаше да бъде такъв.

— Ах, но това е чудесно, Андрю! — възкликна Брион, привличайки вниманието на Саманта, започнало да се връща към отминалите дни, когато тя бе изпитала пълната сила на чара му. — Андрю тъкмо ми каза, че би желал да купи бунгалото — обясни тя на Саманта.

Блясъкът в нейните очи и усмивката, която отправи към Саманта, ясно казаха: „Възползвай се от това, скъпа. Правя го за теб“. После тя погледна отново към Дрю и въздъхна щастливо.

Голяма работа, помисли си Саманта мрачно.

Дълбоко в сребристите очи на Дрю проблесна нещо съвсем близко до триумф, когато обърна погледа си към Саманта. Леля ѝ бе много добра в тия игри, но защо Дрю не вижда какво прави тя?

Дали наистина не вижда, или се прави на разсеян? Погледът на Саманта бързо се плъзна по усмихнатите черти на лицето му и тя мислено го наруга, задето се възползва от неумелите опити на леля ѝ да ги приближи един към друг.

По устните ѝ бавно се плъзна усмивка и в очите ѝ пламна дяволито пламъче. При други обстоятелства тя би почакала Брион да излезе и тогава да му каже, че шансовете му да спечели доверието ѝ отново не надминават тия на една снежна топка, пусната в ада. Но тъй като искаше да разбере истинската причина за присъствието на Дрю в Ашланд, реши да играе играта по неговата свирка. Това, че му е писнало да работи за друг, можеше да разбере. Това, че най-сетне е решил да се установи на едно място — никога. Нито за секунда!

— Колкото и неприятно да ми е да тръгвам, все пак мисля, че е време да се връщам на работа — каза тя почти гальовно. — Шефове! Толкова са непредсказуеми, когато някой беден и трудолюбив диспечер реши да си удължи обедната почивка с един или два часа! — Тя се засмя тихо и избута стола си назад. — Обедът ти беше чудесен, лельо Бри, благодаря ти — промърмори Саманта, навеждайки се да целуне леля си по бузата.

После се изправи и добави:

— А компанията бе... очарователна. — Последното бе отправено към Дрю.

— И ще ти хареса още повече, Сами — обеща ѝ гадината с нисък и гърлен смях.

Той събра приборите си и ги сложи в празната чиния. Не толкова думите, колкото смехът му я накара да се намръщи. Дрю продължи замислено:

— Мисля да те помоля да направим една обиколка — пешком — из прекрасния ви парк, както и из останалата част на града. Бил съм и по-рано в Ашланд, но само за час-два. Още не съм разгледал забележителностите му — заяви той и се усмихна обезоръжаващо на Брион. — Нито пък, трябва да добавя, съм бил удостояван с честта да имам такъв прекрасен гид като твоята племенница.

Саманта, кажи-речи, се задави. Тя стрелна бърз поглед към леля си и видя, че се е ухилила до ушите.

— Би било чудесно — излъга тя.

— А сега, мис Джордън, отивайте да си гледате работата, а пък аз ще остана да помогна на леля Бри със съдовете. Това ще ни даде възможност да се опознаем още по-добре.

Нищо не мога да направя, заключи тъжно Саманта и се обърна да върви. Можеше само да се надява леля й да не се отплесва в приказки за нейните объркани патила. Леля Бри, Бог да я благослови за нежната й, но глупава майчинска гордост, винаги разправяше такива неща, които Саманта с удоволствие би премълчала.

На път за офиса Саманта мислеше само за работата, която й предстоеше. Страхуваше се да мисли какво ги очаква занапред — нея и Дрю Кингстън.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Саманта бе работила в кабинета си повече от час, когато Дрю влезе с ленива крачка и така усмихнат, като че ли току-що му бяха казали, че е спечелил от лотарията куп пари, които Чичо Сам е решил да не облага с данъци. Придърпа един стол близо до бюрото ѝ и седна.

— Как се оправяте двете с нашето бебе? — попита той, пресегна се през рамото ѝ и потупа трептящия екран на бюрото. После се примъкна още по-близо и отпусна ъгловатата си брадичка в извивката на рамото ѝ.

— Горедолу! — отвърна тя и вдигна натовареното си рамо. Брадичката му сякаш вечно щеше да стои там.

— Прекрасно — одобри той.

Топлият му дъх, леко миришещ на мента, обгърна ухото ѝ и се плъзна по бузата ѝ като нежна милувка. Саманта потрепери.

Дрю пое бавно и дълбоко дъх, а тя изви лице към него. Сърцето му лудо заби някъде близо до гърлото, вместо да си бие, където му беше мястото.

Лицата им бяха съвсем близко едно до друго. Саманта разбра, че ако не увеличи разстоянието между тях, ще се поддаде на неудържимото желание да се наведе още малко и да прилепи устни към подканващата уста, която беше на по-малко от инч от нейната. По тялото ѝ плъзна коварна топлина и изведнъж изпита огромното желание да скочи от стола и да изхвърчи на чист въздух, далеч от миризмата на афтършейва на Дрю.

Без да бърза, погледът му се плъзна бавно по деликатния ѝ профил, лекичко докосна високата ѝ скула, слизайки до ъгълчето на устата.

Това бе повече, отколкото тя можеше да понесе. Саманта рязко се избута назад, отгърсвайки брадичката му от рамото си. Секундата, която ѝ бе нужна, за да възвърне самообладанието си, отиде във виждане с празен поглед в екрана на компютъра и мигация на него курсор.

Дрю също се отдръпна, подпря брадичката си с юмрук и започна да ѝ задава бързи въпроси, свързани с междуцатския превоз на ценни стоки. Отговорите на Саманта бяха спокойни и внимателно обмислени, но малко задъхани.

— А сега, ако нямаш нищо против, обясни ми набързо какво правиш, за да проследиш една загубена стока.

— Загубена стока? — повтори тя, като несъзнателно сдържа дъха си. — А имаме ли такава? Искам да кажа, да не сме объркали някоя?

Дрю се засмя пресилено.

— Не съм казал такова нещо. Това, което имах предвид, е, в случай че се наложи, знаеш ли какво трябва да се направи, за да я намериш?

Успяла най-сетне да разбере за какво става въпрос, Саманта се насили да се усмихне. Ставаше въпрос за загубени стоки, а не за миналото на Дрю.

— Никога не сме обърквали пратките, Дрю, затова не знаем дали системата ни ще даде резултати — каза просто тя, надявайки се, че той няма да настоява повече.

Да, но той настоя.

— Светни ме — накара я той и зад закачливия тон се промъкна стоманената нотка на заповедта.

И тя го направи. Когато привърши обясненията за различните методи на проследяване, които Лари бе разработил, тя стана от стола и се приближи до прозореца.

Полуизвърнат към нея, Дрю я проследи с поглед, но не помръдна от мястото си. Погледна я как търка дланите си и се запита дали не ѝ е студено. Денят беше прекрасен, но в късния следобеден час времето бе започнало да се захлажда.

Мислите на Саманта обаче нямаха нищо общо с времето. Бяха отплували далеч в миналото, когато една нощ двамата с Дрю си бяха запалили огън на плажа пред бунгалото, което тя бе наела от Винс Гейнър. И тогава Дрю ѝ бе задавал въпроси, спомни си тя, въпроси, които в момента нямаха никакъв смисъл за нея.

Да, но сега имаха.

— Е — започна Дрю, като се надигна бавно от стола, — мисля, че е време да отида да видя как вървят работите в склада.

Той пристъпи към Саманта, но промени намерението си и бързо излезе от кабинета ѝ.

Саманта чу заглъхващите в коридора стъпки, но не помръдна от прозореца, мъчейки се да потисне други спомени, напирасци да излязат. Съсредоточи вниманието си върху камиона, който бавно излизаше от портала. Беше твърде далеч, за да може да види номера на ремаркетото, но бе сигурна, че е товарът за Нордоф, планиран от нея за четири часа.

Четири часа!

— Боже мой!

Имаше цял куп писма, които трябваше да напише до пет часа, и ако не успее, щеше да се наложи да остане и след това. А не можеше да го направи — не и ако иска да се срещне с новосформирания актьорски състав на „Ленивата авантюристка“.

Нахвърляйки се на работата с усърдие, близко до паниката, Саманта скоро забрави за съмненията, породили се от въпросите на Дрю за загубените пратки. Горчивината изчезна и за малко повече от час работата бе свършена и кореспонденцията бе на път за пощата.

В пет и двацет Саманта покри компютъра и принтера с калъфите, забързано откачи чантата от закачалката и с решителна крачка се отправи към паркинга.

Дрю се бе облегнал на колата ѝ.

Ама че късмет! Саманта стисна зъби раздражено.

— Сега пък какво искаш?

По устните му се плъзна усмивка и той заприлича на палаво хлапе.

— Мислех да те помоля да ме откараш до вкъщи — обясни той, махайки с ръка към празното място на паркинга, където бе стояла колата му. — Колата на Лари е в сервиза и му дадох моята. Уверих го, че ще се погрижиш да ме закараш до вкъщи ако не здрав, то поне жив.

Изразът на лицето му я накара да настръхне.

— Защо просто не си тръгна с него? — попита Саманта. — И без това закъснявам и... — Изведнъж се досети, че този малък заговор е продължение на днешната му лудория. — Не се отказваш лесно, нали? — промърмори.

Бе толкова уморена, че едва стоеше на краката си и изобщо нямаше настроение да се впуска в словесни двубои с него.

— Как се кара това малко нещо? — потупа той покрива на колата и се засмя.

Ъгълчето на устата ѝ потрепна, но тя сдържа усмивката си.

— По същия начин, по който се кара и твоят скъп модел, само че с по-редки отскачания до бензиностанцията.

— Туш!

Дрю отново се засмя, хвана я за ръката ѝ я поведе към дясната врата. Саманта се подчини, твърде уморена, за да протестира.

— Предполагам, че по този начин искаш да ми кажеш, че ти ще караш?

Докато говореше, тя разрови чантата си за ключовете, вдигна ги във въздуха пред него и Дрю ги взе от ръката ѝ с рязко и точно движение.

— Какво ще кажеш да вечеряме заедно? — небрежно попита той, обърнал глава назад, докато излизаше на заден от паркинга.

Саманта поклати глава.

— Не мога. Ще хапна набързо един хамбургер в „Руст“, а след това отивам на репетиция на театралната ми трупа.

— Не може ли да ти правя компания?

— За хамбургера или за репетицията?

— И за двете.

Саманта изгледа профила на ъгловатата му челюст и се запита какво ли се крие зад тази псевдоневинна маска.

— Е?

Тя се стресна и каза недружелюбно:

— Щом искаш.

— Ако предпочиташ да не идвам?... — При вида на кривата му усмивка сърцето ѝ заби бързо.

— Не! Да! Искам да кажа, ако искаш, аз нямам нищо против.

Отговорът на Дрю бе дълго мълчание и той изглеждаше погълнат от интензивното движение на петъчната вечер, изпълнило улиците на Ашланд. После, сякаш току-що си е спомнил, каза:

— Ще си запазя правото за друг път, тъй като и без това трябва да си взема колата от Лари.

Обзе я странно чувство на разочарование. Саманта гледеше право пред себе си с невиждащ поглед и докато не се увери, че гласът ѝ няма да я издаде, не проговори. После каза:

— Правим репетиции два пъти седмично. Понякога сме в амфитеатъра в парка, а понякога — край езерото Майер. Винаги си добре дошъл, само ме предупреждавай по-отрано.

Той се усмихна слабо.

— Винаги ще те предупреждавам по-отрано, Саманта. — Няколко минути по-късно спря в алеята на леля й. — Пристигнахме. Благодаря за возенето. Може би някой път ще ти го върна.

Докато излизаха от колата, Саманта бе пронизана от остро чувство за загуба. Страшно й се искаше да го помоли да дойде с нея, но прехапа устни и безмълвно протегна ръка за ключовете.

Той й ги подаде, хвърли поглед през рамото й, видя Брион на прозореца и се усмихна.

— Няма ли да влезеш да кажеш на леля си едно здрасти?

— Разбира се — отвърна тя като автомат.

Още като го изговори, разбра, че прави грешка. Ръката на Дрю я обгърна през талията и я поведе към къщата. Той почти я отнесе до площадката и когато Брион се появи на прага, изобщо не си направи труда да я пусне.

— Саманта! О, скъпа, колко се радвам, че те виждам! Теб също, Андрю — добави жената с широка усмивка. — Току-що пробвах новата рецепта, която Хлоя ми даде, и искам да я опитате.

Само по израза на лицето й Саманта разбра, че леля й се радва да види нея и Дрю заедно. Устните й потрепнаха в неволна усмивка. Милата сладка и глупавка леля, помисли си тя, толкова си ми ясна!

— Много ми се иска, лельо, но ако не успея да отскоча до къщи, ужасно ще закъснея за репетиция. А ти знаеш как се сърдят ония хлапета, като закъснявам.

Отскубвайки се от прегръдката на Дрю, тя почти се затича към колата си.

— Чакай! — Дрю се спусна подир нея и я хвана за ръката тъкмо като отваряше вратата. — Мисля все пак да ти направя компания за хамбургера. Лари да му мисли как ще ми връща колата. — Усмихна се лукаво. — И ако не успее да ми я върне до неделя вечерта, в понеделник сутринта пак ти ще трябва да ме караш.

През рамо се извини с изискани фрази на Брион и я увери, че в близко бъдеще с огромно удоволствие би опитал новата рецепта. Разбира се, Брион му прости известната липса на маниери — и то

твърде охотно, както се стори на Саманта. Тя преглътна язвителния отговор, който бе на езика ѝ, и мислено се закле, че ако колата на Дрю не бъде върната до утре сутринта, ще прекара Лари през машинката за нарязване на документи.

— Е, деца, хайде на сцената!

Облечена в избелели дънки и яркорозово велурено яке, със събрана на темето коса, Саманта не се отличаваше много от деветнайсет-двайсетгодишните хлапета, събрани пред театъра.

Вечерният въздух бе малко хладен, затова пък ухаеше приятно. Саманта пое дълбоко дъх, докато актьорите ѝ един по един заемаха местата си на сцената. Застанал до нея, Дрю се усмихна с лукава искрица в сребристите очи.

— Май ти харесва да си режисьор, а?

Тя кимна.

— Да — призна усмихната, със заговорнически шепот. — Струва ми се, че само в такава ситуация мога да си позволя да командвам тия буйни младоци, без да пострадам. В пиесата става въпрос за млада наследница, която разбира, че алчните ѝ роднини кроят планове да я отстранят — обясни Саманта на Дрю. — Тя се преоблича като камериерка и отива да работи като такава в съседното имение. Там се влюбва в младия господар, а и той в нея.

Русокосият Лотарио, който играеше ролята на младия господар, бе добър актьор, но се държеше малко вдървено в любовните сцени. Саманта се намръщи и очите ѝ потъмняха. Вече трети път репетираха тази сцена и тя не можеше да разбере дали той наистина не умее да се целува, или просто изпитва от това толкова голямо удоволствие, че с него прикрива неспособността си.

— Мисля, че трябва да му се покаже — каза Дрю и Саманта рязко се обърна към него, гневно смръщила вежди.

— Ето, гледай, показваме — подвикна Дрю и без всякакво предупреждение сграбчи Саманта за ръката, почти завличайки я на сцената. Без предисловия я взе в прегръдките си и с вещина се зае да демонстрира изкуството на целувката.

— Дрю, не мисля... — не довърши Саманта не особено енергичния си протест.

Топли, влажни и властно търсеци, устните му покриха нейните, поглъщайки думите ѝ. Мускулестата му ръка я обхвана през тънката талия и неумолимо я привлече към тялото му. Целувката му стана по-дълбока, по-целенасочена и за свой ужас Саманта усети, че устните ѝ започват да отвръщат.

Гръмки аплодисменти, придружени от подсвирквания и груб смях, я върнаха към действителността точно когато бе започнала да се поддава на ласките на Дрю. Почервеняла от смущение, тя се освободи от обятията му и се отдръпна назад, като се мъчеше с леки и бързи вдишвания да успокои бясно биещото си сърце.

— Ето как мис Джордън иска да се изиграе сцената — каза Дрю с малко по-пресипнал от обичайното глас.

Саманта разбра, че целувката също му е подействала, но това не можеше да бъде никакво утешение. Чувстваше се като похитена.

— Така ли се прави това? — провлече с неприятен и нахален глас русото момче. Огромните му сини очи гледаха сякаш през Саманта и тя си помисли, че то ще ги помоли да повторят сцената.

— Точно така се прави — отвърна му тя назидателно, побутвайки го към средата на сцената. — Хайде, направи го и да си ходим.

Дрю я последва навън. Движеше се леко и самоуверено и високата му привлекателна фигура се спря до нея. Саманта се напрегна, когато ръката му собственически обгърна рамото ѝ.

— Нашият млад Казанова май вече няма проблеми, нали? — подкачи я той и Саманта бе готова да се закълне, че усети разочарование в гласа му. — Момчето наистина има талант — продължи Дрю и Саманта кимна. — Дали това е резултат от режисьорските ти умения, или сам се е научил?

— За съжаление моите режисьорски умения нямат нищо общо. Той е един от малкото късметлии с вродена комбинация от талант, самоувереност и постоянство и това са само някои от достойнствата му. Ако реши да се посвети на театъра, ще има доста добри шансове за успех.

След няколко минути репетицията щеше да приключи и Саманта започна да се безпокои за Дрю. Беше се залепил за нея като гербова марка и сякаш нямаше никакво намерение да се прибира вкъщи — в своята къща.

Разнеслите се аплодисменти оповестиха края на репетицията и Саманта разбра, че не е много доволна от този факт.

— Изглеждат ми много ентузиазирани — отбеляза Дрю, придръпвайки я бавно, но сигурно към себе си.

— Имат всички основания да са — каза Саманта и затвори шумно бележника си, пъхайки химикалката зад ухото.

Актьорите слязоха от сцената и бързо наобиколиха Дрю и Саманта. Всички започнаха едновременно да задават въпроси, бутайки се един друг в желанието си да застанат по-близо до режисьорката си.

— Един по един — обади се Дрю с насмешлив, но твърд глас. — Мис Джордън ще оправи всичко, само и дайте възможност.

Разкъсвана между неприязън към него, задето пак се меси, и напушилия я смях, защото учениците го послушаха без възражения, Саманта го отблъсна и повика актьорите отново на сцената, където на спокойствие обсъди проблемите им.

— Като професионалистка се оправяш с тия хлапета — каза Дрю одобрително няколко минути по-късно, докато вървяха към паркинга. — Направо съм смаян, трябва да призная. Без никакво усилие се справяш с диспечерска и секретарска работа, а след това идваш тук и правиш от тия хлапета чудесни актьори.

При това признание на таланта ѝ Саманта се понаду малко, но побърза да възрази:

— О, не мога да кажа, че точно аз ги правя. Повечето от тях искат да бъдат професионалисти и затова са взимали уроци по актьорско майсторство и преди. Да вземем например Каси, момичето, което играе наследницата. Майка ѝ я е пращала на уроци много преди момичето да разбере какво означава думата сцена. Вместо на кино, тя я водила на театър. Вместо да се занимава с обичайните за момичетата стереотипни дейности, Каси ходела в Ню Йорк при леля си, която имала връзки с театрални среди. Представяли са я на драматурзи, актьори и други такива. Ето, да вземем, разбира се, и Майк...

— Ами тогава да вземем и Дрю — прекъсна я той. Изпречи се пред нея в сянката на голямо и старо дърво, потънало в цвят, и нежно я взе в прегръдките си.

— Дрю, не искам...

Два дълги и твърди пръста се притиснаха до устните ѝ, потискайки надигналия се в гърдите ѝ протест.

— Господи! — опари я дъхът му. — Ако само имаш и най-малка представа на какъв огън се пека, откакто отново те срещнах... Непрекъснато си представям как лежиш до мен, как ме галиш, как ме любиш...

— Не искам да говориш така — възрази Саманта с малко закъснение.

— Защо вървиш против чувствата си, Саманта? Признай си, че ме желаеш толкова, колкото и аз.

Говореше с тих и ласкав глас и пръстите му нежно бяха обхванали скованата ѝ брадичка. Нетърпеливите му устни бавно обходиха нейните и въпреки нежеланието си, Саманта почувства как по тялото ѝ се разлива огненият плам на желанието.

— Знаеш ли — изстена той, лекичко хапейки долната ѝ устна, — никога не съм вярвал на тези, които твърдят, че за тях на света има само една жена, докато не те загубих.

Точно това не биваше да казва. По устните на Саманта се плъзна цинична усмивка. Познаваше този мъж много по-добре, отколкото той си мислеше. Ако се бе придържал към това правило, можеше и да се допусне, че за него винаги бе имало „една жена“ — за всеки месец.

Тя го отблъсна и тръгна да си върви.

— Ако не те заведе веднага вкъщи, никой от нас няма да успее да поспи — подхвърли му тя през рамо и закрачи през паркинга към колата си.

Съдейки по мрачното му мълчание на път за неговото бунгало, Дрю изобщо не бе доволен от развитието на нещата тази вечер. Но не казваше нищо.

Краткото разстояние от паркинга до бунгалото му сякаш нямаше свършване — обстоятелство, което късаше нервите на Саманта. Тя хвърли поглед и видя, че той гледа право пред себе си. В тъмното не можа да определи какво е изражението му, но ѝ се стори, че стиска челюсти.

Но какво всъщност очакваше, искаше ѝ се да му изкрещи. Веднага да се хвърля в леглото ти, като че ли нищо не е било? Бяха имали и добри, и лоши моменти и сега тя не можеше да реши кои ще вземат превес над другите. Нито пък ѝ се искаше да го прави.

— Пристигнахме — каза Саманта с пресилено бодър глас, когато най-сетне спря колата пред бунгалото му.

Докато го чакаше да излезе от колата, Саманта оглеждаше временния му дом. Винаги бе харесвала малката, натруфена като бонбонiera къщичка и бе мечтала да живее в нея. Разположена в края на много дълга и тясна алея, тя бе достатъчно далеч от голямата къща, за да не си пречат с леля й. За нещастие обаче единствения път, когато бунгалото бе свободно, тя живееше в Калифорния.

— Благодаря ти за приятната вечер.

— Наистина приятна — съгласи се Саманта със същия напрегнат тон и хвана топката на скоростния лост.

Тъкмо се канеше да включи на задна, когато той се пресегна, хвана здраво китката й и я привлече към себе си. Като обхвана с длан брадичката й, Дрю обърна лицето й към своето и дрезгаво се засмя, преди устните му да покрият нейните.

Уловена в моментен изблик на страст, Саманта и не помисли да избегне целувката. Не оказа никаква съпротива, сърцето й бясно заби, а пулсът й се учести, когато той се отдръпна от отвърщащите с готовност устни и обсипа с кратки целувки лицето й.

Някъде дълбоко в съзнанието й се мярна мисълта, че Дрю напредва твърде бързо и го прави прекалено уверено, а което бе още по-лошо — тя му позволяваше да го прави.

— Ммм, толкова си сладка и така хубаво миришеш, момиченцето ми — промърмори унесено Дрю, като галеше с устни ухото й.

Саманта отметна глава назад, предлагайки му достъп до шията си, без да обръща внимание на вътрешния глас, който продължаваше да й нашепва, че си дири белята.

Ръцете й се вдигнаха към тъмнокосата глава, сгущена в рамото й. Пръстите й се заровиха в гъстата черна коса, наслаждавайки се на копринените къдрици около ушите му.

Някъде от мрачината пролая куче и прожекторите, разположени по задната част на къщата на Брион, моментално се включиха и осветиха колата и двамата пътници в нея.

— Май ще трябва да се задоволим с това — въздъхна Дрю разочаровано, отдръпвайки се.

Светлината от прожекторите подежда като студен душ на възпламенените й емоции. Саманта бе останала без дъх и можа само да кимне в отговор.

Бавно и неохотно Дрю се отдръпна на седалката си и остана така, загледан в нея. После погали бузата и с опакото на пръста си.

— Лека нощ, скъпа — прошепна той, наведе се и я целуна съвсем лекичко по бузата. После излезе и тихо затвори вратата.

Със замъглени като след събуждане очи Саманта го гледаше как се отдалечава към бунгалото. Чу как вратата се затваря след него и след малко прозорецът на спалнята му светна.

Много внимателно тя включи на скорост и даде на заден. Някакво неясно чувство се загнезди в гърдите ѝ, но тя се страхуваше да го нарече тъга.

С разпокъсани мисли, завъртели се като вихър в главата ѝ, младата жена пришпори колата и нощният пейзаж зад прозорците се втурна назад като на филмова лента. Обратният път до центъра на града ѝ беше така познат, както и прекрасната, виеща се през Лития Парк алея, която водеше до дома ѝ. Това за момента бе добре, защото умът ѝ изобщо не бе зает с карането.

Телефонът в тъмната къща звънеше, когато тя влезе вътре няколко минути по-късно. Като се придвижваше пипнешком из познатите стаи, Саманта най-последно успя да стигне до него на четиринайсетото позвъняване.

Не се отказваш, а? — помисли си, сваляйки студената слушалка от стенния апарат.

— Ало? — каза задъхано, изхлузи чантата от рамото си и напосоки я захвърли към един от кухненските столове. Чу я как падна на пода и направи гримаса. Ако е забравила да дръпне ципа, всичко щеше да се изсипе.

— Здравсти, Сами! — провлече Дрю с преднамерено секси тон. — Забравих да ти кажа, че утре трябва да ми покажеш вашата прочута река Роуг. Или по-точно днес. — Изкиска се тихичко. — С една дума, облечи се подходящо за случая и косата ти да е разпусната, бива ли?

Саманта се намръщи и се втренчи в телефона, питайки се дали го е чула добре. Испита неудържимото желание да му отговори, че няма никакво намерение да излиза с него, където и да е, защото му няма доверие. Но вече знаеше, че положението не е такова. На себе си нямаше доверие, а не на него!

— Сами, чуваш ли ме? — разтревожено запита той.

— Чувам те.

Не можа да разбере дали е доловил безразличието в гласа ѝ.

— Тогава в колко да мина да те взема?

— Ако не ми дадеш поне пет часа за сън, утре няма да ставам за нищо — предупреди го тя и той се засмя.

— Няма да забравя. В такъв случай ще те взема някъде около единайсет, става ли?

— Чудесно.

— Лека нощ, Сами.

Ах, чудесно, обади се дълбоко в нея вътрешното гласче! Колко си недостъпна!

След като затвори, Саманта с усилие се довлече до мястото, където бе паднала чантата, и я вдигна, изпитвайки бегло облекчение, че съдържанието ѝ не е изсипано по балатума. С вяло движение я преметна през рамо и влезе в спалнята.

Докато подготвяше ваната си няколко минути по-късно, тя се запита дали е постъпила правилно, като се е съгласила да прекара целия ден с Дрю. Щом не можеше да го изтърпи през кратките часове, когато се виждаха на работа, какво оставаше за цял ден?

Потрепери, докато събличаше дрехите си, и после се плъзна във ваната. Настръхна цяла, но не от прекалено горещата вода, а от мисълта за това, — което се случи в колата тази вечер. Ако то бе прелюдия към онова, което щеше да се случи утре, тя знаеше, че няма да има сили да задържи Дрю на безопасно разстояние.

— А искаш ли?

Саманта се стресна от звука на собствения си глас. Изправи се напрегнато и остана седнала във ваната с разширени от страх очи пред прямия въпрос. Искаше ли?

Поклати глава. Наистина не знаеше.

ПЕТА ГЛАВА

Неспокойните ѝ мисли се превърнаха в кошмари и развалиха съня на Саманта. След неколкочасова борба със завивки, които непрекъснато я притесняваха, и с възглавници, които бяха ту твърде високи, ту твърде ниски, тя най-сетне се предаде и седна в леглото.

Бе очаквала да заспи веднага след успокояващата гореща вана. Но ето — вече бе три часът сутринта, а тя още не бе мигвала.

Изпълнена със съчувствие към страдащите от безсъние хора, отупа възглавниците и ги подпря на резбованата табла на леглото. После се облегна на тях, надявайки се да се отпусне и след няколко минути да заспи. Четвърт час по-късно все още се взираше в мрака с широко отворени очи, затова запали нощната лампа и се опита да почете.

Скоро обаче захвърли книгата с въздишка. Наведе се напред, обхвана краката си с ръце и отпусна брадичка на коленете.

Защо, за бога, се бе съгласила да прекара деня с Дрю? Та той даже не я бе попитал — просто бе сметнал за нормално, че тя няма да откаже. И, разбира се, точно така бе станало. На всичкото отгоре тя не бе и сигурна дали изобщо е искала да откаже!

— Страшна си! — направи гримаса тя.

Саманта се опита да потисне спомена за хубавите моменти, прекарани с Дрю — на плажа, на кино или в апартамента ѝ, заслушани в тихата музика, или пък смеещи и закачащи се, докато приготвяха вечерята в мъничката ѝ кухничка. Топло и приятно чувство я обхвана при тия спомени, сладки спомени, неизменна част от любовта между един мъж и една жена.

Но други, по-малко приятни нахлуха в паметта ѝ, хвърляйки тъмна сянка върху лицето ѝ.

Саманта примигна, защото зад клепачите ѝ започнаха да парят сълзи, ядно отхвърли завивките и спусна крака на пода. Остана така за момент, вперила невиждащ поглед в леко загорялата кожа на краката си.

Това, което трябва да направи, реши най-сетне тя, бе да приеме каквото ѝ поднесе времето занаяпред, като внимателно наблюдава всяко движение на Дрю.

След като изпи половин чаша топло мляко, тя се плъзна обратно в смачканите завивки и направи отчаяно усилие да изхвърли всички неприятни мисли от главата си.

Обаче пак не можа да заспи. Бе твърде неспокойна. Мислите ѝ непрекъснато се връщаха към Дрю. Спомни си как бе стоял до нея, докато ѝ обясняваше работата с компютъра. Почти усещаше брадичката му върху рамото си и съблазнителната миризма на афтършейва му.

Като потисна внезапно обзелото я тревожно чувство, тя отново отхвърли завивките и стана от леглото. Чувстваше, че трябва да направи нещо, в противен случай щеше да се пръсне.

Може би една кратка разходка щеше да ѝ помогне. Пристъпвайки почти като автомат, тя отиде до гардероба. Няколко секунди по-късно, нахлузила избелели дънки, тъмножълто горнище на анцуг и маратонки, Саманта излезе от къщата. Навън бе доста хладно и тичайки бавно към парка, младата жена се запита дали да не се върне и да си вземе яке и други обувки, които да не пропускат вода. Острият вятрец проникваше през горнището на анцуга, а росата се просмука през маратонките, но тя продължи.

Паркът бе пуст. Само страдащи от безсъние като нея биха проявили лудостта да напуснат топлите постели и да хукнат в студа, помисли си тя и по устните ѝ плъзна горчива усмивка.

Тупайки с крака из потъналата в роса трева, Саманта се опита да си припомни щастливите мигове, прекарани в парка с баща ѝ, майка ѝ и малкото ѝ братче, когато те бяха живи. По-голяма с четири години от брат си Дани, тя му бе като майка и го наглеждаше да не налапа нещо от земята или да не се приближава твърде много до езерото.

Влагата, носеща се във въздуха, освежи лицето ѝ и посребри косите ѝ. Стана ѝ студено, краката ѝ бяха мокри и лепкави, но се почувства достатъчно спокойна, за да се върне вкъщи.

Едно време баща ѝ беше казал, че жена, която хваща окото даже когато току-що е станала от сън, е наистина красива. Саманта зърна отражението си в овалното огледало, окачено на стената в антрето, и се

усмихна. Изглеждаше като Рудолф^[1] с тоя блеснал от влагата нос и бузи с цвят на презрели праскови.

Би ли ме нарекъл хубава сега, запита се тя, спомняйки си как Майлс Джордън винаги бе казвал, че тя ще стане по-красива даже и от дребничката си и добре сложена майка.

Саманта отиде в банята, съблече се и си взе бърз душ.

По-късно, облечена само в бледожълти бикини и сутиен в същия цвят, застана пред огледалото в банята и започна да се гримира. Изведнъж отражението ѝ потрепна, после избледня и на негово място изплува лицето на Дрю. Очите му я гледаха предизвикателно изпод дебелиите черни вежди.

Майната ти, помисли си тя, като разтърси ядно глава и прогони успешно образа. Бе обсебил сънищата ѝ — защо трябваше да ѝ се навира и наяве.

Ядът ѝ се пренесе върху косата и тя я заразресва с резки движения, докато започна да пука. После отпусна ръце и реши да я остави да пада свободно върху раменете ѝ, но не защото Дрю я харесваше повече така — о, не! — а защото... просто така бе по-лесно.

Какво да си облека, запита се Саманта, влизайки в спалнята.

Двайсет минути по-късно все още се взираше смръщено в претъпкания с какви ли не дрехи гардероб и с отчаяние си мислеше, че нито една от тях, по един или друга причина, не става за случая.

Най-накрая се спря на едно костюмче, което отдавна не бе обличала. Бе ушито от мек деним^[2], един тон по-тъмен от синята копринена блуза, специално шита за него. Практично и същевременно шик, реши тя с усмивка и искрящи очи.

Дрю сигурно щеше да каже, че този костюм е по-подходящ за градинско парти, отколкото за разходка из забележителностите на щата Орегон.

— О, той сигурно вече се е променил — промърмори тя на себе си, спомняйки си шегите на Дрю относно строгия педантизъм, с който подбираше гардероба си.

От специална кутия, общита отвътре с кадифе, извади една сребърна пеперудка и я закачи на широкия ревер на сакото си. Плъзвайки крака в чифт високи до глезена сини обувки, тя се огледа в голямото огледало.

Отиде в кухнята и си направи чаша кафе — бе твърде нервна, за да мисли за нещо към него. После си направи още едно и най-накрая разбра, че ако остане още малко затворена вкъщи, ще започне да си гризе ноктите. Беше станала твърде рано и винаги се изнервяше, когато се налагаше да стои и да чака.

Излезе навън и започна да се занимава с азалиите, които леля й, й бе дала да посади пред къщата. Отскубна няколко плевела, образсхналите листа и ги пусна в найлонова торбичка за боклук. Бавно и методично разрови пръстта около корените. Когато най-накрая призна, че повече няма какво да прави, освен да полее цветята, изми ръцете си и взе лейката.

Тъкмо бе привършила и бе застанала встрани с лейката в ръце, наслаждавайки се на свършената работа, когато Дрю вкара колата — собствената си кола — в алеята. Саманта се усмихна. Лари никога нямаше да разбере колко близо е бил до скалпирането.

Дрю излезе и застина с ръка на отворената врата, загледан като омагьосан в косата й. Раздвижена леко от утринния ветреца, в косата й сякаш пламтяха слънчеви лъчи, хвърляйки златни отблясъци върху лицето й.

— Тази сутрин изглеждаш особено красива — подвикна й той, затваряйки вратата, преди да тръгне към нея.

Саманта се усмихна, зарадвана от дръзкия мъжки блясък в очите му.

— Така ли?

— Определено. И... не искам да те обидя, но изглеждаш малко като... домошарче.

Домошарче? Дали е искал или не, обидата бе изречена. Саманта изскърца със зъби, но успя да се овладее. Щеше да изглежда малко странно, ако бе направила нещо друго. Затова не обърна внимание на подхвърлената стръв и му се усмихна.

— И на такава, която може да понесе една целувка — продължи той с развеселен глас, но очите му си останаха приковани в устните й. — Сигурен съм.

Лицето му се наведе надолу и дъхът му леко погали кожата й. Устата му се полуотвори подканващо само на инч от нейната.

Саманта отново бе обхваната от противоречиви чувства. Изпитваше отчаяно желание смело да се хвърли напред и да вземе

това, което ѝ предлагат, но знаеше, че не бива да го насърчава.

Очите на Дрю внимателно обходиха лицето ѝ, после той се усмихна и ръката му обхвана тила ѝ. Устата мръдна още малко напред и срещна нейната в лека и нежна целувка. Сетне се отдръпна.

— Ще тръгваме ли? — попита я и Саманта не можа да реши дали е доволна, че целувката бе една, или раздразнена от това, че само я възбуди.

Наистина трябва да му е благодарна, че не се възползва от ситуацията. Както бе разстроена, едва ли би могла да окаже голяма съпротива, ако той бе решил да направи нещо повече от една обикновена целувка за „здравей“. Усмихна се и помоли за минутка, само да си вземе чантата и да заключи.

Няколко минути по-късно, в приятна и дружелюбна атмосфера, те вече излизаха от Ашланд. Саманта гледеше през прозореца плъзгащите се назад дървета покрай пътя и на сърцето ѝ бе така леко и приятно, както отдавна не ѝ се бе случвало.

Тя се обърна да огледа мъжа до себе си — харесваше силния профил, начина, по който косата му лягаше върху красиво оформената глава, изчистените черти на челюстта и гъстите, извити нагоре мигли.

Дрю също обърна внезапно глава и я видя, че го гледа.

— Харесва ли ти това, което виждаш? — попита той с весело пламъче в очите.

Саманта широко се усмихна.

— Пейзажът наистина е чудесен — измъкна се тя с шега. По тялото ѝ плъзна приятна тръпка, оцветявайки страните ѝ в розово.

— Така е. А пък аз си мислех...

Е, е!

— За какво?

— Да те отвлека за уикенда.

Той свали дясната си ръка от волана и я сложи на коляното ѝ.

— Какво? — Саманта вдигна поглед към лицето му, но вместо очакваното закачливо изражение, прочете на него твърда решителност. — Не можеш — настръхна тя, уплашена само от мисълта, че може да изпълни закана си.

— О? — вдигна той вежди предизвикателно. Преглътна. Отвлечането можеше да означава само едно нещо, а тя бе сигурна, че още не е готова да сподели леглото с него. Още не. Самата мисъл за

това накара бузите ѝ отново да порозовеят от смущение. Като сподави с мъка една ругатня, младата жена се извърна и се загледа навън. Трябваше да помисли какво да прави.

— Колко време ни е необходимо, за да стигнем до Кьор д'Ален?
— попита той с делови тон.

— Много — тросна му се тя. — И ако искаш да знаеш, не съм тръгнала да си търся съпруг — добави бързо Саманта, рязко отхвърляйки ръката му от коляното си.

Без да се смуцава, Дрю продължи, мислейки сякаш на глас:

— Разбира се, Вегас също е възможност. Можем да съчетаем полезното с приятното и да закараме един товар дотам. Можеш да караш камион, нали? — Усмихна се с хлапашко изражение на лицето.

— Разбира се. Лари ме... о-о, я си гледай работата, няма да стане!

Дрю се засмя, необезпокоен от хапливите думи.

— Точно така ще направим. Ще вземем един камион, ще минем през Вегас и ще се оженим.

— Ау, колко удобно! — озъби се тя, разтревожена не толкова от косвено отправеното предложение, а от реакцията си към него. — Моите съболезнования към нещастната младоженка!

Дрю замислено задъвка бузата си. Язвителните ѝ забележки бяха стигнали твърде далеч. Но ако тя очакваше от него да поеме ръкавицата, чакаше я много неприятна изненада.

— О, не мисля, че тя ще е нещастната — осведоми я с нисък и чувствен глас. — Възнамерявам да бъда внимателен съпруг. Много, много, много любящ, ако се досещаш какво искам да кажа... — Едната му вежда бавно се повдигна.

Това вече на нищо не приличаше! Саманта с усилие потисна усмивката си.

— Няма да те заболи, ако се усмихнеш, Саманта.

— Отвратителен си! — промърмори тя, но по устните ѝ пробяга нежна усмивка.

— Така е по-добре — изрече с усмивка Дрю.

От този момент нататък те заприличаха на всички млади двойки, излезли навън да се порадват на пейзажа и един на друг.

Застанали до колата на Дрю, чиято ръка бе небрежно праметната през раменете ѝ, загледани към мъничкия парк, където бяха вечеряли,

Саманта си даде сметка, че не ѝ се иска денят да свършва.

Бяха вървели по брега на Роуг, извиващ и лъкатушещ през живописен пейзаж, който Саманта смътно си спомняше от детските години. Бяха купили вино и сирене от един малък магазин и после хапнаха и пийнаха под клоните на една стара ябълка. Изцяло се бяха насладили на природата. И един на друг.

Усети, че ѝ се иска да задържи този ден, да затвори в бутилка магията, която Дрю бе сътворил за нея, да си я отнесе вкъщи и да си я скрие под възглавницата.

— Май е време да тръгваме — прошепна Дрю, притегли я към себе си и лекичко я целуна по главата.

— Аха — долетя като разочарована въздишка отговорът ѝ.

— Аха — повтори като ехо той, изпълнен със същото разочарование. — Благодаря ти, любов моя. — Дрю я притисна към колата и нежно прокара устни по челото ѝ. — За мен това бе най-приятният ден, който съм имал от години насам.

— За мен също.

— Да можеше всеки ден да е така! — въздъхна той.

— Ммм.

Като мислеше колко и се иска денят току-що да започва, вместо да свършва, Саманта се взря в мрачината, съжалявайки, че трябва да сложат точка на днешните преживявания.

— Би ли могла да прекараш няколко дни с мен, ако успея да уредя и на двамата малко отпуска? — попита Дрю, галейки нежно брадичката и с дългия си пръст.

Не! Косата ѝ се завъртя около раменете от енергичното поклащане на главата. Не можеше да му каже истината, скрита зад безмълвния ѝ отказ, затова опита друга тактика.

— Взела съм си всички отпуски за тази година, съжалявам.

Дрю стисна челюсти.

— А ако използвам служебното си положение и...

— И какво? — прекъсна го Саманта смръщено.

— ... и успея да ти издействам тия два дни? Ще ги прекараш ли с мен? — Той дори не направи пауза.

Саманта наклони глава и погали бузата си в ръката му, опитвайки се да го отвлече и да открадне някоя и друга секунда за размисъл. Не бе още готова да прекара повече от няколко часа наведнъж с него.

Вярно, днес бе прекарала чудесно. Нито веднъж не се бяха карали, никой от тях не бе прекъсвал другия под предлог, че го занимава с глупости. Не бе готова обаче да разбере какво ще стане, ако и двамата не полагат такива усилия.

— Саманта? — Дрю изви дългото си тяло и обхвана лицето ѝ с длани. Очите му с тревога се взряха в нейните, като че ли се мъчеха да прочетат какво мисли. — Толкова си хубава — прошепна, нежно милвайки с палци високите ѝ скули. — Искам те, Саманта! — Ръцете му се отпуснаха на раменете ѝ и бавно привлече устните ѝ към своите. Саманта затаи дъх. — Искам да си с мен сутрин, обед, вечер. Искам те завинаги!

В един очарователен миг Саманта се видя там, където той искаше, загледана в бавно потъмняващите му от желание очи. Усети ръката му на тила си, усети пръстите му, заровени в косата ѝ, усети как сърцето ѝ лудо заби.

Устните му докоснаха нейните отначало съвсем лекичко, после по-настойчиво и накрая почти отчаяно се впиха в устата ѝ. Всичкото ѝ желание за съпротива бе пометено от внезапно залялата я вълна на сладка отмала. Отпусна се в прегръдката му с въздишка.

— О, хубавото ми момиченце! — потрепери гласът му в усилието си да изрази обхваналото го чувство.

Той бавно наведе глава с леко разтворени устни.

Имаше един момент, в който ѝ се стори, че все още би могла да се отдръпне, но не го направи. Искаше да усеща целувките му, бяха ѝ нужни повече от въздуха, който дишаше. Вдигнала лице, тя нетърпеливо му предложи устните си.

Покрай тях профуча кола, пълна с тийнейджъри. Като ги видяха, те весело задюдюкаха и надуха клаксона.

— О, боже! — изпъшка Саманта и се измъкна от прегръдката на Дрю.

Той се засмя с леко треперлив смях.

— Хлапета!

Усмивката, пробягала по устните му, контрастираше с едно присвитите очи.

— Какво казваше У. К. Фийлдс за децата? — попита Саманта със смях, опитвайки се да разсее смущението, което чувстваше от насмешката на хлапетата.

— Ами нещо за това, че ги харесвал печени или варени, но не и да ги вижда или чува.

Той се усмихна и усети как напрежението му малко поспадна. Не биваше да се чувства разочарован, задето ги прекъснаха. Днес бе понапреднал малко. Не много, но достатъчно. Би трябвало да бъде доволен и на това.

— Хайде да се прибираме.

Саманта кимна.

Когато вече отново бяха на път, Дрю се пресегна и взе ръката ѝ. Саманта не се възпротиви, докато той не вдигна дланта ѝ до устните си и с тях започна да гали всеки пръст поотделно.

— Начинаещите шофьори трябва да държат и двете си ръце на волана — отдръпна ръката си тя точно когато той започна да гали дланта ѝ с топлия си влажен език.

Дрю се изкиска гърлено и плътният звук от смеха му накара кожата ѝ да настръхне.

— Нямаш представа колко неща мога да върша и с една ръка — каза той и като посегна още веднъж към ръката ѝ, прибави: — Искаш ли да почна с първия урок?

— Нищо, свързано с теб, не може вече да ме изненада! — отвърна тя и стисна ръцете си в скута.

— О? Толкова добре ли ме познаваш?

— Твърде добре.

Тя се размърда, опитвайки се да си намери удобна поза, после облегна глава на стъклото и затвори очи.

Дрю хвърли бегъл поглед към нея и се усмихна. Каква многолика гадинка, помисли си той с любов. В един момент съска и драска като котка, а в следващия доверчиво се гушка като малко момиченце. Въздъхна и насочи вниманието си към пътя.

— Събуди се, сънливката ми, пристигнахме — прошепна нежен глас, в странен контраст с грубите ръце, които я разтърсваха.

Но Саманта се противеше, не искаше да се събуди и изръмжа:

— Какво става?

Със затворени очи са отдръпна от рамото, служило ѝ за възглавница по време на съня.

— Аз съм, любов моя.

Това бе нежният глас на Дрю, с лека присмехулна нотка.

— А? — прозя се тя, като бавно обърна глава по посока на гласа.

— Пристигнахме, казвам. И за нещастие май вали.

Сънените ѝ очи бавно огледаха тъмния пейзаж навън. Къщата ѝ приличаше на по-тъмно петно върху тъмни тапети. Нощното небе бе забулено от черни дъждовни облаци.

— Смяташ да прекараш нощта в колата ми или да влизаме? Една чаша кафе ще ми дойде добре.

О, не, помисли си тя. Обикновената учтивост я задължаваше да го покани, но инстинктът ѝ нашепваше, че неговото и нейното разбиране за гостоприемството стоят на коренно противоположни позиции. Но какво друго да стори?

Влязоха и Саманта нервно започна да се прави на заета с кафето, като се щуреше безмълвно из малката кухничка, страхувайки се да не каже нещо, което не трябва.

— Да ти помогна ли?

Саманта подскочи. Не го бе чула да става от стола и да идва към нея. Здравно хванала юздите на чувствата си, тя поклати глава и тактично отклони помощта му.

— Ще се оправя и сама.

— Ммм — каза той, ръцете му се плъзнаха по тънката ѝ талия и я придърпаха към себе си. Носът му се зарови в косата ѝ, избута настрани гъстите къдрици и устните му опариха гладката топла кожа на врата ѝ.

Саманта се опита да се дръпне напред, посегна да вземе нещо от бар плота — каквото и да е, — само и само да го използва като извинение, за да се измъкне. Но успя да грабне само една консерва от риба тон.

— О, о! — измърмори укоризнено Дрю, мислейки, че тя се кани да я използва като оръжие.

Ръката му се стрелна напред, хвана нейната и без да спира, той продължи с милувките.

Какво да правя сега, безмълвно изплака Саманта, усещайки как тръпките на удоволствие се плъзват по цялото ѝ тяло. Чувстваше се като гигантски оголен нерв. В отчаянието си помисли дали да не забие зъбите си в ръката, държаща нейната в мъртва хватка, но размисли и реши да опита по друг начин. Бавно разтвори пръсти и пусна консервата. Тя се удари в барплота, търкулна се и издрънча на пода.

Възползвайки се от моментното раздвоение на вниманието от страна на Дрю, тя се изви настрани, измъкна се и се обърна към него.

— Защо, Саманта? — умолително изрече той и пристъпи към нея, но тя изплашено отскочи назад, отдръпвайки се от ръцете, протегнати към нея.

— Страх ме е — призна си тя.

Защо го бе пуснала в къщата си, след като знаеше, че точно така ще стане? И защо продължаваше да стои в обсега на ръцете му, когато всяка фибра в тялото ѝ панически ѝ крещеше да бяга?

— Не се страхувай, момиченцето ми.

Въпреки че ръцете му бяха нежни и внимателни, те действаша съвсем целенасочено и я привлякоха отново към него. Устните му докоснаха шията ѝ, възпламенявайки и без това силно нарасналата чувствителност на кожата.

Тя се опита да провере ръцете си между тях, да го отблъсне, да го отклони, но не можа.

— Шшшт — сложи Дрю ръката си леко върху устните ѝ, като видя, че тя се кани да каже нещо.

С широко отворени огромни очи Саманта се взря в загадъчното изражение на лицето му, като трескаво търсеше... какво? И тя не знаеше.

Гласът му ѝ се стори тревожен.

— Довери ми се, сладка моя — помоли той. Ръката му се отпусна на рамото ѝ, после бавно обгърна шията, галейки с палец основата ѝ.

— С часове съм мислила за това, което се случи между нас, и въпреки че не мога да поема цялата отговорност за случилото се, трябва да призная, че не постъпих по най-добрия начин.

— Но това е вече свършило, Сами. Нека го погребем веднъж завинаги и да опитаме отново. Много рядко се случва да ти дадат втора възможност. Нека не я проиграваме!

Той отново я привлече към себе си, притисна цялото си тяло към нея, карайки я да усети нуждата му. Отново и отново устните му трескаво търсеха нейните, докато най-накрая Саманта се отпусна в ръцете му, податлива и очакваща.

Желание като изпепеляващ огън премина през цялото ѝ тяло, ръцете и краката ѝ омекнаха и Саманта се почувства като парцалена кукла без кости, умираща от желание да бъде прегръщана и обичана.

Дрю разбра това. Като я вдигна без усилие на ръце, той се обърна и закричи бързо и уверено към спалнята ѝ.

Леглото ѝ бе точно такава, каквото го бе оставила сутринта — смачкани чаршафи и възглавници, безмълвни свидетели на неспокойно прекараната нощ.

— Старите навици трудно се забравят — закачливо се усмихна Дрю, насочил брадичка към неразборията в леглото.

— Ти знаеш най-добре старите ми навици — произнесе тя задъхано.

С дълбок гърлен смях той я отнесе до леглото, после двамата трескаво се разсъблякоха, захвърляйки дрехите, където им падне.

Саманта въздъхна, щом плътта му докосна нейната и кракът му обхвана бедрата ѝ, сякаш се страхуваше да не би тя да скочи и да избяга.

Надигнат на лакът, Дрю се взираше в нея и ръката му леко обхвана чувствителната плът на нежно оформената ѝ гръд. Присвила очи изпод тъмните си клепки, Саманта отвърна с любов на погледа му.

Светлините от уличните лампи обливаха голите им тела в сребристобял оттенък, проблясваха в златнорусите ѝ коси и искряха в сивите очи, замечтано приковани към устните ѝ.

— Толкова нежна...

Той се наведе да я целуне и пръстите му потънаха в косата ѝ, започнаха да я решат, докато накрая тя се разпиля като ветрило по белия чаршаф.

Под въздействието на страстните милувки сърцето на Саманта заби до пръсване. От желание да го има чак я заболя, но от опит знаеше, че когато е с нея, той не бърза. Тя затаи дъх, после шумно го изпусна през устни, жадно търсеци неговите.

Възможно ли е начинът, по който той правеше любов с нея, да е дори по-приятен от едно време? Докато Дрю я галеше с ръце, с устни, с дъха си, по нея премина позната и в същото време нова тръпка. Тя отвръщаше, без да се смущава, без да се страхува, искаше само да му достави такава удоволствие, каквото той ѝ доставяше.

С бавни, еротични движения ръцете ѝ се плъзнаха по бронзовата сгорещена кожа на тялото му. Саманта вече не се страхуваше, че той ще я нарани. Всичко, което изпълваше съзнанието ѝ в момента, бе нуждата да го има.

Едно докосване предизвикваше ответно докосване, целувката — ответна целувка и така, ласка след ласка, желанието прерасна в стихия от бушуващи пламъци, неумолимо понесли ги в огнения си вихър.

— Моля те! — изстена тя, неспособна да се сдържа повече. Искаше ѝ се диво и невъздържано да даде воля на страстта си. Със сетни усилия се пребори с импулсивното желание.

— Моля те какво? — подкани я той задъхано.

— Моля те, люби ме! — примоли се тя и с треперещи пръсти, само с връхчетата им, погали силната линия на челюстта, брадичката, плъзна ги по носа, по леко изпъкналите скули, по гъстите тъмни вежди.

С тих стон той я привлече към себе си и нежно я притисна под тялото си, за да го слее с нейното.

— Дрю — произнесе задъхано, хванала главата му между дланите си, като галеше с пръсти горещата плът под тях; палците ѝ описваха чувствени кръгове около ъгълчетата на устата му.

В нея започна да набира сила познато и несравнимо с нищо чувство, понесе я все по-високо и високо... още и още, докато на раменете ѝ сякаш израснаха криле и тя се понесе в лазурната синева на небесата.

— Нека си вали — прошепна той в отговор на разнеслата се навън гръмотевица. Прозорците се осветиха от потрепващ блясък, последван веднага от друг гръм. — Любовта ти ще ме топли, момиченцето ми.

Саманта се чувстваше сънливо отпусната... и обичана.

— Винаги.

Той бавно и неохотно я освободи от тежестта си. Саманта моментално се почувства изоставена, но това чувство скоро се стопи, когато ръцете на Дрю нежно я обгърнаха и я притиснаха към него.

[1] Едно от еленчетата на Дядо Коледа. — Б.пр. ↑

[2] Плат, от който се шият дънки и дънкови костюми. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Нещо тежко я притискаше към леглото. През замъгленото от съня съзнание Саманта разбра, че се намира в собствената си спалня и легло и че през цепката между завесите на прозореца се промъква бледожълт лъч светлина. В стаята бе хладно. Наистина трябваше да стане и да затвори прозореца. Но нещото, притискащо я към леглото, бе доста тежко и тя не можеше да се измъкне.

Тогава отвори едно око, погледна надолу и разбра, че тежкото нещо представлява жилеста мъжка ръка, преметната през корема ѝ, и че краката ѝ са обгърнати от дълъг, мускулест, космат крак.

Дрю.

В главата ѝ проблеснаха спомените от изминалата нощ и устните ѝ се разтегнаха в топла и нежна усмивка. Ако само преди седмица някой ѝ бе казал, че ще намери такова удовлетворение в прегръдките на мъжа, когото бе убедила себе си, че мрази, Саманта просто щеше да се изсмее. Но ето я... отново влюбена в него, както винаги е била, чувствайки такова щастие, каквото не се надяваше никога да намери.

Бавно и коварно в съзнанието ѝ се запровира съмнение. А оттук накъде, ужасно ѝ се прииска да запита тя, но мъжът, чиято глава се бе заровила във възглавницата, явно още спеше.

Като изхвърли промъкналото се съмнение от главата си, тя отново се опита да достигне завивките. Изпънала шия, Саманта хвърли поглед през рамото му да огледа ситуацията. Учуди я защо Дрю не дава признаци, че му е студено. Да не би да е облечен повече от нея, а нейната кожа бе настръхнала като на скубано пиле.

Вперила поглед в отворения прозорец, Саманта искаше да стане и да го затвори, но се страхуваше да мърда, за да не събуди Дрю. По дяволите, как така не му е студено? Хвърли поглед към долния край на леглото, надявайки се да намери завивките там. Нямахше късмет.

Все пак не се предаде. Хвана внимателно китката му, повдигна ръката от корема си и лекичко я постави на бедрото му. После много, много бавно се измъкна изпод косматия крак. Остана така известно

време, седнала на ръба на леглото и загледана в лицето на Дрю, притиснато към възглавницата.

Ако си бе дала труда да погледне по-отблизо, щеше да забележи, че повдигането и спадането на широката му гръд бе прекалено ритмично, имитиращо спокойното дишане на съня. Дрю я наблюдаваше изпод спуснатите почти до долу гъсти тъмни клепки.

Колко хубава бе с проблясващата в косата ѝ светлина на настъпващия ден, в разбърканите от съня къдрици, спускащи се по стройните рамене. Очите му сънливо се спуснаха по извитите форми на перфектно изваяното тяло. Прииска му се да протегне ръка, да я докосне, да усети с връхчетата на пръстите копринената ѝ кожа. Копнееше да я притисне отново в прегръдките си, отново да я люби, но нещо в позата, в която тя седеше, го спря.

Това безименно „нещо“, ужасно близко до самотата, внезапно бе обхванало цялото същество на Саманта и чувствата ѝ се объркаха. Седеше, без да помръдне, забравила за отворения прозорец и завивките. Потрепери, но мисълта ѝ бе някъде много далеч и мозъкът ѝ не се задейства, за да ѝ подсказже, че ѝ става още по-студено. Дали е изпитвала това странно чувство на дезориентация, на стремеж към самонаблюдение и по-рано, когато се е любила с Дрю? И възможно ли е да е забравила това? Тя бързо се обърна към Дрю, сякаш можеше да получи отговор от заспалото му лице.

Не желаейки да стои повече така и да се опитва да мисли за неща, които не разбираше и от които се страхуваше, тя се надигна от леглото, но две огромни и игриви ръце се ключиха около талията ѝ. Със звучен смях Дрю я придърпа обратно в леглото и я погълна в топлата си прегръдка.

— Бягаш от мен, а? — подразни я той и потисна една прозявка.

Когато Саманта почувства горещия му галещ дъх на ухото си, по тялото ѝ пробяга тръпка, нямаща нищо общо със студа.

— Студено ми е — отвърна тя.

— Аз ще се погрижа за това — обеща ѝ.

Като мислеше, че той има предвид завивките, които сигурно се търкаляха някъде по пода до леглото, тя леко се надигна в прегръдката му. Но Дрю обхвана с ръка изпъкналостта на бедрата ѝ и я притисна към тялото си.

— Дрю! Студено ми е!

— Няма да ти е студено...

Като се обърна настрани, той я покри с тялото си. Тя стреснато вдигна поглед към очите му. Прочете в тях надигналото се желание и моментално усети как пламва и нейното.

По цялото ѝ тяло, от връхчетата на пръстите на краката, се плъзна приятна топлина, накара я да забрави, че само преди няколко секунди умираше от студ. Устните на Дрю бяха горещи и страстни, ръцете му се движеха леко и уверено, галейки всеки сантиметър по тръпнещото ѝ в очакване тяло.

Бавно, като се опиваше от чувството за блажена топлина, излъчвано от горещата му кожа, Саманта прокара нежно пръсти по твърдия гръб, опипа с любов вдлъбнатинката на гръбнака и накрая ги зарови в тъмните къдрици, покриващи тила му.

— О, да! Докосвай ме, златното ми момиченце, искам много да ме галиш!

Ръцете му трескаво се плъзгаха по тялото ѝ, пръстите с трепет опипваха всяка негова извивка, превръщайки го сякаш в кълбо от оголени нерви, не изпитващи нищо друго, освен замъгляващо разума, всепоглъщащо желание.

Усещанията, наситили сетивата ѝ, когато телата им отново се сляха, не се поддаваха на никакво описание. Този път любовта им не бе нежна. Жадно и нетърпеливо телата им се втурнаха към онзи момент, който едновременно задоволяваше и изпъваше нервите, в който всеки взима и всеки дава, докато накрая напрежението, набиращо сила в тях, се освободи в порой от триумф и насита на чувствата.

Изтощен докрай, с мързеливо движение Дрю се обърна настрани, повличайки със себе си и Саманта. Притисна главата ѝ към гърдите си и плътно я обгърна с ръце. Успя по някакъв начин да вдигне завивките от пода и двамата се покриха с тях.

— Спи, любов моя — залюля я той и щастливо въздъхна.

Целуна я нежно по рамото, после я погали по корема, плъзна ръка нагоре и накрая я спря, собственически обхванал розовото връхче на гърдата ѝ.

Стушена уютно в тялото му, със замъглено от съня съзнание, Саманта се запита чий стомах къркори — неговият или нейният.

Намерих и аз за какво да мисля, помисли си, усмихвайки се, и леко и блажено се отпусна в прегръдките на съня.

Цели часове по-късно прекрасният сън, който сънуваше, бе прекъснат от промъкващата се в стаята светлина. Тя изръмжа недоволно в просъница и се обърна да се скрие под завивките.

Над нея весел мъжки глас заяви:

— О, не, няма да стане.

Чифт силни ръце безцеремонно я обхванаха през талията и я обърнаха по гръб. Саманта замахна с ръка, стиснала здраво очи.

— Събуди се, спяща моя красавице. Вече е сутрин, кафето ври и имам изненада за теб. — Дрю се засмя, с лекота възпирайки я да се обърне и отново да се завие. — Повече няма да ти дам да спиш, така че по-добре се откажи. Хайде! — плесна я игриво по бедрото.

Как му се удаваше тая проклетата бодрост рано сутрин бе нещо, което умът ѝ не можеше да побере, но това винаги я бе изумявало. Тоя човек можеше да не спи половината нощ, но това не му пречеше на сутринта да стане рано, отвратително бодър.

— Но днес е неделя — измънка тя. — Нека поспя още няколко минутки.

— Все същата си — изкиска се той. — Тия няколко минутки, за които ме молиш, ще ги прекараш под душа. Аз вече си го взех.

Докато говореше, той отиде към вратата и Саманта се запита дали ще се осмели да прекара няколкото скъпоценни минутки точно там, откъдето не ѝ се мърдаше.

Съблазнителният аромат на прясно сварено кафе бе нещо, на което не можа да устои. Въпреки копнежа да се върне към топлия уют на огромното си легло, тя спусна краката си на пода и послушно зашляпа боса към банята.

Няколко минути по-късно, облечена в светлобежов свободен панталон и плетена блузка без ръкави, тя застана пред огледалото и започна да мие зъбите си. Почуди се дали да събере косата си отзад с панделка, или да я остави свободна. Накрая я събра отзад в стегнат кок и се отправи към кухнята при Дрю.

Той бе седнал на масата с чаша кафе в ръката, забил поглед в сутрешния вестник, разстлан на масата пред него.

Усетил появата ѝ, той се обърна. Без да пропускат нищо, очите му се плъзнаха по цялото ѝ тяло, за да се спрат накрая на красиво

оформените устни. Ужасно му се прииска да я целуне.

— Изглеждаш точно като любимата ми закуска — каза той. Надигна се от стола и се отправи към нея, а намерението му ясно пролича в широката му усмивка.

Знаейки какво ще се случи, ако го допусне близо до себе си, Саманта отстъпи назад и се засмя, успешно измъкнала се от протегнатите му ръце.

— Ако по този начин искаш да ми кажеш, че се измъкваш от приготвянето на закуската, сбъркал си. Умирам от глад и в момента за мен няма нищо по-хубаво от прочутите ти препечени филийки.

Като се изплъзна с грациозно движение на ханша от алчно протегнатите му ръце, тя отиде до шкафа над мивката и започна да вади чинии и чаши.

— Какво, да не искаш да кажеш, че аз трябва да приготвя закуската? — запита я Дрю с невярващ глас. — Не мисля, че говориш сериозно.

Сложил ръце на тънкия си кръст, Дрю безпомощно огледа заляната от слънце стая. Използвайки моментната му разсеяност, Саманта подреди чиниите на масата.

— Май е сериозно — изкоментира той с преливащ от смях глас. — Е, добре, къде е престилката ти?

Няколко часа по-късно Саманта се тръшна на дивана изнурена и с въздишка на облекчение изрита обувките от пулсиращите си стъпала. След като закусиха и почистиха кухнята, Дрю бе предложил да излязат на разходка. Разходка ли? На новобранците в армията сигурно им е било по-лесно, помисли си тя, разтривайки изтръпналото си стъпало. Бяха поели по черния път покрай парка, после обиколиха магазините, надзъртайки от време на време в тях също като туристите.

Не знам как го прави, помисли си тя, спомняйки си, че Дрю изобщо не изглеждаше уморен като нея. С усилие се надигна от дивана и отиде до банята да се изкъпе.

Мускулите ѝ трепереха от умора, докато се събличаше, и тя с удоволствие се пъхна под освежителните струи на горещия душ. Косата ѝ стоеше на пръчки и миришеше на пот и трева. Облегната на стената на кабинката, за да не падне, Саманта с усилие вдигна ръка към шампоана на поличката.

По-късно, след като изсуши косата си, тя навлече нощницата и тъкмо се канеше да потърси комфорта на леглото, когато на вратата се звънна.

— Дрю, ако си ти, този път не си познал, приятелю — изръмжа тя.

Навлече пътем пенъоара си и тръгна към вратата. Отвори и замръзна на прага. Пред нея стоеше последният човек на света, когото искаше да види.

— Пак ли си тръгнал на обиколка, Бил? — каза тя и пръстите ѝ конвулсивно се свиха около топката на бравата.

— Ама че странно изобретение е направил татко Бел^[1] — заядливо отбеляза той и се засмя. Смехът му зазвъня в ушите ѝ, а обувката му, номер четиридесет и шест, мръдна напред да попречи на Саманта да му тресне вратата под носа. — Не ще да работи, ако човекът, с когото искаш да говориш, не вдига слушалката. Къде беше цял ден?

Тя сведе бавно поглед към протегнатия напред крак, пречещ ѝ да затвори вратата, после го вдигна към лицето му. Тъй като нямаше право да задава въпроси, нямаше право да получава и отговори.

— Ужасно късно е, Бил, и съм много уморена.

Бил прокара нервно пръсти през лепената си коса.

— Може ли да вляза, Сами? — попита той и без да дочака отговор, бутна вратата и влезе.

Протестът на Саманта бе заглушен от гласа му:

— Едно кафе ще ми дойде добре. Имаш ли готово?

Той ѝ се усмихна, отмествайки се встрани, за да ѝ даде възможност да затвори вратата.

— Ще ти направя нес.

С възмутено вирната брадичка тя блъсна вратата, обърна се и с рязка крачка профуча покрай него. Като ръмжеше тихичко от яд, влезе в кухнята. Имаше нужда от питие, силно при това.

След като сложи чайника с водата на котлона, Саманта се облегна на мивката, скръсти ръце на гърдите си и зачака Бил да ѝ каже защо е дошъл по никое време.

— Е, Бил, казвай какво искаш — обади се тя накрая.

— Само да съм с теб — отвърна той с мазен глас.

Устните му се разтеглиха в хлапашка усмивка, имаща такъв успех сред дамите. Само че този път не бе улучил дамата.

— Когато казвах, че имаш добър вкус, забравих да добавя, че трябва да подбиращ и времето кога да го проявяваш — каза тя с нисък глас и мускулчето в ъгъла на устата ѝ потрепери заплашително.

Усмехнатите му очи похотливо се плъзнаха по нея, спряха се на разпуснатите коси, на хлабаво завързания пеньоар, под който се виждаше част от бледожълтата ѝ нощница, и стигнаха до потъмнелите от слънцето глезени, подаващи се отдолу. Ъглите на голямата му уста се повдигнаха нагоре в усмивка, съответстваща на очите.

— Хайде да зарежем кафето и да излезем да се повозим малко — предложи той. После се приближи до нея, постави ръце на раменете ѝ и я привлече към себе си. — Купих си нова кола. Затова те търсих цял ден — да излезем и да се повозим в нея.

Саманта се усмихна сдържано.

— Казах ти вече, Бил. Повече никога няма да излизам с теб.

Без капка смущение той се ухили.

— А аз ти казах, че няма да приема не за отговор. Точно както съм ти казвал и друг път — разбери, че принадлежиш на мен.

Твърде уморена, за да предложи нещо друго на вниманието му, Саманта изсумтя по неподходящ за една дама начин и се обърна да му приготви кафето. Мислейки да го изхвърли след първата чаша, тя изсипа кафявите гранули в чашата и я напълни три четвърти с вряла вода.

— Ето ти кафето. — И тонът, и изражението ѝ бяха недружелюбни. — И след като го изпиеш, смятам да ти предлага да си тръгнеш. Късно е, аз съм уморена и утре трябва да ставам рано за работа.

Очите му светнаха със странен блясък, после се свиха замислено.

— Знаеш ли, може и да не ходиш на работа! Имам много пари и голяма къща, която стои празна, след като Сали и Марша се омъжиха.

— Благодаря, но не мога да приема.

— Ще се ожения за теб, ако държиш на това — промърмори той.

— Не е това, Бил — възрази тя меко. — Не те обичам, разбираш ли? Няма значение дали ми предлагаш женитба или не.

Сърдечният му смях прогърмя в тихата стая.

— По начина, по който го каза, още малко и щях да ти повярвам. Но знам, че не е така. Перушината ти настръхна само защото си помисли, че просто искам да си живея с теб и нищо повече, нали? Но аз ще се ожена за теб, Сами.

Саманта стисна зъби отегчено. Нямахше смисъл. Както обикновено, Бил мислеше само за себе си. Тя отметна един кичур, падащ постоянно на лицето ѝ, после го пъкна зад ухото си.

— Изпий си кафето и си върви, Бил.

— Ела и седни при мен да ми правиш компания.

Той взе чашата с едната ръка, а с другата я хвана за китката. Саманта неохотно се помъкна след него и седна до масата, надявайки се, че той няма да се бави с кафето.

— Какво става из „Хогън“? — попита той пресилено любезно. Прокара пръст по ръба на чашата, после вдигна към нея светлокафявите си очи.

— О, нищо особено — отвърна тя с прозявка. — Нищо такова, за което си струва да си хабим дъха.

— Джини още ли има проблеми с момчетата?

— Не повече от обикновено.

През полуспуснати клепачи Саманта огледа приятните черти на лицето му и се запита дали не би могла да прехвърли вниманието на Бил върху Джини. Това би могло да реши проблема ѝ по съвсем безболезнен начин.

— Лошо. Лари би могъл да положи повечко грижи за нея.

Саманта зяпна.

— Какво искаш да кажеш?

Той се засмя.

— Ама ти не знаеш ли? Двамата доста добре се забавляват след работно време.

Това бе нещо ново, но Саманта успя да прикрие изненадата си. Прозя се престорено, после стана.

— По-добре да си тръгваш, Бил. Трябва да си почина — заяви тя твърдо. После взе чашата му, обърна се рязко и отиде до мивката да я измие.

Бил се изправи, разтривайки врата си със смутено изражение. Явно бе, че не може да се сети да е направил нещо лошо, но също така явно бе, че тя се кани да го изрита.

— Сигурно си наистина уморена — каза той накрая с тих и извинителен глас. — Както каза, утре ще трябва да ставаш рано.

Тръгнала след него като дебнещ хищник, Саманта го изпрати до вратата и въпреки че от време на време накуцваше, твърдо бе решила да го изрита, ако се наложи.

На вратата Бил се спря, обърна се и ѝ се усмихна.

— А утре ще се видим ли? Да обядваме заедно?

— Не, Бил. Нито ще обядваме, нито ще се виждаме утре или когато и да било.

— Ще видим — парира той с такава увереност в гласа, че на Саманта ѝ се прииска да го ритне в чатала.

Тази вечер късметът решително я бе напуснал. Когато отвори вратата, за да изпрати Бил, на прага бе застанал Дрю, тъкмо вдигнал юмрук, готов да потропа.

Последва кратко, изпълнено с напрежение мълчание и Саманта вдигна немигащ поглед към Дрю. Стомахът ѝ се сви, но тя успя да придаде на лицето си спокойно изражение и скри обхваналото я смущение.

— Здравсти, Сами. Минавах наблизко и рекох да изпия чаша кафе при теб. — Той въртна глава към Бил и леко се усмихна.

— Хей, здрасти, Гарет. — Гласът му бе хладно учтив и Саманта зяпна изумена.

— Вие се познавате?

— Виждали сме се — отговори кратко Дрю.

— Кингстън и аз се запознахме няколко дни преди да си дойдеш от отпуска — поясни весело Бил.

— Доколкото разбирам, тръгваш си? — обърна се Дрю към Бил с тон, в който звучеше повече подкана, отколкото въпрос.

Няколко секунди двамата се гледаха като борци, спокойно и уравновесено, без да усещат неловкото положение, в което бяха поставили Саманта.

Най-сетне Бил се обърна към нея и с добре пресметнат глас, като че потвърждаващ някаква уговорка, каза:

— Е, Сами... Утре ще се видим. Около единайсет. — После бързо си тръгна, за да не даде на Саманта възможност да се окопити и да опровергае провокацията.

— Няма нужда да правиш трагедия от това, любов моя — увери я Дрю безгрижно и се засмя. Смехът му обаче бе унил. — Още като те видях за първи път преди години, разбрах, че от време на време ще ми се налага да се сблъскам с типове като Гарет.

— Независимо от това, което каза Бил, Дрю, утре нямам никаква среща с него.

Дрю се усмихна с явно облекчение.

— В такъв случай не се безпокой за него, любов моя. Ще се оправя някак и сам.

Да, но не за моя сметка, помисли си тя и се запъти обратно към кухнята. Изведнъж изпита отчаяна нужда от чаша силно кафе. Чу зад себе си как Дрю влезе, затвори вратата и леките му стъпки я последваха в кухнята.

— Точно това, което ми трябва — обади се спокойно той зад гърба ѝ, като видя, че слага кафето на котлона. — И ако нямаш нищо против, смятам да нападна хладилника ти. Не съм ял нищо от обяд.

След като извади необходимите за два омлета неща, той я избута встрани и през следващите няколко минути Саманта само седеше на масата и го гледаше как се движи с лекота из кухнята.

— Няма да е зле да те наема да ми готвиш — закачи го тя, докато той донесе тигана на масата и прехвърли омлетите в две чинии.

— Да, но аз знам какъв начин на заплащане да поискам — отвърна на закачката той.

— А пък аз съм готова с удоволствие да го приема — отвърна тя с весело пламъче в очите.

Половин час по-късно Дрю и Саманта оправиха кухнята и се преместиха в предната стая да изпият кафето си.

— Беше превъзходен, Дрю. Може би най-добрият омлет, който съм вкувала от години. — С доволна въздишка тя се отпусна на дивана.

— Благодаря.

Той обгърна чашата си с длани и се наведе напред, опирайки лакти на коленете си. За момент остана така, сякаш замислен за нещо неприятно, и Саманта се запита какво ли може да е.

Не го видя да си оставя чашата, но когато отново се облегна назад, ръцете му бяха празни.

— Не ти ли хареса кафето? — попита го тя и сложи чашата си до неговата. Кафето бе твърде силно за нея.

— Има едно нещо, което би ми харесало повече. — Полуобърнат към нея, той протегна едната си ръка и я привлече към себе си, а с другата повдигна брадичката ѝ. Докато устните му бавно се спускаха надолу, за да срещнат полуотворената ѝ уста, Дрю прошепна: — Но си твърде уморено, момиченцето ми, затова ще ти кажа само лека нощ.

Както бе изтощена, неговата деликатност едва не я събори. Устните ѝ нетърпеливо се отвориха под лекия натиск на неговите. Ръцете ѝ се вдигнаха нагоре, обвиха шията му и го притиснаха към нея.

— Късно е — прошепна той, но ръцете ѝ не го пускаха. Дрю се засмя тихо и ухапа пълната ѝ долна устна със зъби, стискайки съвсем лекичко. После продължи: — Тъй като вече знаеш толкова много за мен, любима, нямам нищо против да ти кажа: толкова съм уморен, че още малко и ще падна. Единствената причина, поради която дойдох, вместо просто да ти се обадя, бе, че нещо ми подсказа, че може би имаш нужда от мен. И както се оказа, не съм сбъркал. — Наведе се и леко прокара устни по нейните. — Хайде, лягай си, Сам, утре ще се видим.

После пъкна ръце под гъвкавото ѝ тяло и я вдигна, сякаш бе малко дете. Нежно я притисна към себе си, отнесе я в спалнята и внимателно я сложи в средата на леглото.

— Лека нощ, скъпа — каза ѝ вече от вратата. — Не се безпокой, ще заключа. — Хвърляйки последен поглед към малката купчинка под завивките, той се обърна и излезе.

Докато се унасяше в сън, Саманта си мислеше за Дрю.

Толкова ѝ бе скъп. По мъжки самоуверен, той изобщо не се страхуваше да проявява нежността си. А и как смело си призна... Колко мъже биха признали, че се чувстват твърде уморени, за да легнат с нея? Само мъж като Дрю, на когото не се налага да доказва, че е мъж.

[1] Александър Бел — изобретателят на телефона. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Саманта сбърчи нос, както правеше всеки понеделник сутрин, когато влизаше в кабинета си. Първият работен ден от седмицата определено не ѝ беше от най-любимите. Но за разлика от другите понеделници, когато идваше с едва отворени очи и неохотно се залавяше за работа, този понеделник бе бодр.

Това се дължеше на Дрю. Беше я накарал да се чувства на седмото небе. Преливащото им от проблеми минало бе забравено и Саманта бе уверена, че то никога повече няма да затъмни отношенията им.

Оказа се, че обектът на мислите ѝ е заел и стола ѝ. Кандидат за реклама на облекла от деним, помисли си Саманта, изпитвайки леко задоволство от факта, че този хубав мъж в черна копринена риза и черни джинси е нейно притежание.

Работната маса бе покрита с графици и таблици, които не бяха там в петък. Новите придобивки правеха кабинета да изглежда още по-малък, но това едва ли имаше значение. Щом имаше достатъчно пространство около компютъра и свободен достъп до шкафа за документацията, повече не ѝ трябваше.

— Хъм. Означава ли това, че мога да се върна и да си удължа с няколко часа съня за красотата? — попита Саманта закачливо и се отправи към закачалката да остави чантата и лекото си яке.

Вълнението ѝ бе неопишуемо, когато той отвърна със същия тон:

— Ще станеш още по-красива и ще се наложи да наема цяла армия да отбивам атаките на съперниците си!

— Означава ли това, че не ме пускаш да си легна?

— Само ако и аз те придружа.

Дълбоко в гърдите му се надигна смях и той добави:

— И в такъв случай сънят ти, момиченцето ми, съвсем няма да е за красотата. — Смахът му прогърмя из малкия кабинет и я обгърна цялата.

— Обещания, обещания...

Докато работеше, Саманта имаше навика да пие кафе и сега потърси чашата си, но мястото ѝ бе празно. Сложила ръце на кръста, тя се огледа.

— Дрю, не си ли виждал... Слушай, през последните няколко седмици ти май започна да се чувстваш като у дома си, Андрю Кингстън — прекъсна мисълта си тя, като видя празната чаша, която той в момента използваше като преспание, затиснал с нея купчина листове.

Тя мина зад него, радостна, че има повод да го докосне, и усмихната се пресегна през рамото му.

— Това нещо, приятелю — забодете пръст в чашата, — е мое и никой друг няма право да го използва. Ясно?

Преди да успее да се отдръпне с чашата, Дрю я хвана за ръката и я задържа.

— Само да кажеш и наистина ще се почувствам като у дома, но и ти да си с мен — каза ѝ нежно, наведе се и докосна с устни opakото на ръката ѝ. Саманта усети как по тялото ѝ се разлива приятно чувство и колената ѝ омекнаха. Уплаши се да не падне и се отпусна на гърба му.

— Между осем и пет ти не само трябва да изглеждаш най-важната личност в „Хогън“, но трябва и добре да играеш ролята си — каза тя с такъв назидателен глас, че чак се смути. Изведнъж по бузите ѝ плъзна позната топлина. Този мъж само с присъствието си ускоряваше пулса ѝ.

— Правиш света да изглежда толкова прозаичен — изръмжа Дрю, забивайки съвсем леко зъби в пленената ѝ ръка. Смахът му я обгърна като коприно меко кадифе, когато със съжаление пусна ръката ѝ. — Но от мен да мине, госпожице диспечер. Ще се държа прилично — предаде се той добродушно.

Трябваше да се сети, че по този въпрос не бива да му има доверие, помисли си тя секунда по-късно, когато той стана от стола и я грабна в ръцете си. Привлече я към себе си и Саманта безпомощно се заизвива в прегръдката му, уплашена, че някой от шофьорите може да влезе и да я види в ръцете на шефа.

— Предай се доброволно, любов моя. Много добре знаеш, че това ти е приятно точно толкова, колкото и на мен — каза Дрю тихо, наведе глава и положи леко устните си върху нейните.

Както тялото ѝ, така и съзнанието ѝ се бореха да се откъснат от него. Имаше си време и място за това и то не бе нито сега, нито тук. Докато извиваше тяло, за да се отскубне, тя само му даде възможност да я притисне още по-силно до себе си.

Останала без дъх, копнееща за целувките му и в същото време смутена, тъй като всеки влизащ или излизащ от сградата спокойно можеше да ги види, тя се примоли:

— Пусни ме...

Дрю поклати глава и се засмя. После прошепна:

— Никога. — Топлината на дъха му нежно погали ухото ѝ. — Не мога да го направя, сладка моя, трябва да си го разбрала досега.

Обгърнатата от топлите му любящи ръце, Саманта кротко се предаде и сякаш се разтопи в тялото му. От устните ѝ се откъсна нежна въздишка, тя вдигна ръце, обви ги около шията му и сплете пръсти върху топлата кожа на тила. Подтикът за съпротива се стопи в пламъка на желанието и тя се отпусна в ръцете му, готова на всичко. Устните ѝ се разтвориха нежно, приканващо, езикът ѝ се стрелна към неговия.

Когато върховете на двата езика се докоснаха, тялото на Саманта отмая от сладката болка. Потрепери от копнеж; намрази деня, че не се превръща в нощ, и кабинета си — в нейната спалня. Ръката на Дрю се вмъкна между телата им и дългите му пръсти обхванаха гърдта ѝ.

С последно усилие на волята тя се отдръпна, въпреки че тялото ѝ умираше, за милувките му.

— Не, Дрю — примоли му се, измъквайки устата си изпод неговата.

— Не ли? — подразни я той с тих глас.

Вплел пръстите на едната си ръка в копнинените кичури на тила ѝ, с другата той потърси и намери целта си, обгръщайки гърдта ѝ с длан.

Някъде дълбоко в съзнанието ѝ отново се мерна мисълта, че тук нито му е мястото, нито му е времето за „игри“, но без да ѝ обръща внимание, Саманта се отпусна в прегръдката му, мъркайки като котенце, възбудена от топлината на милувките му. Последното нещо, за което мислеше в момента, бе съпротивата, но и без това Дрю вече силно я притискаше към себе си, впил устата си в нейната в целувка, която сякаш щеше да продължи вечно.

В съзнанието на Саманта бавно се промъкна мисълта, че чува стъпки. Трябваше да направи нещо!

— Дрю, някой идва! — задъхано рече тя, мъчейки се да разплете силните му пръсти, обгърнали талията ѝ.

Ръцете му се отпуснаха неохотно. Саманта се отдръпна рязко от него, останала без дъх, трепереца, напълно загубила ориентация. В усилието да възвърне емоционалното си равновесие тя взе чашата и отиде до кафеварката да я напълни, като пътем напъхваше блузата в полата си.

Кой знае в какво състояние е гримът ми, мина ѝ смътната мисъл, докато гледаше как димящата течност пълни чашата ѝ.

Интересно, кой ли мина, запита се тя и я загриза безпокойство, че са я видели с Дрю. О, ако това е така, няма да го преживее! Засега никой не знаеше, че те с Дрю се обичат и тя искаше това да си остане така.

Отърсвайки се от неприятните мисли, тя се обърна към Дрю, но се оказа, че той се е върнал към графициите и таблиците. На устните ѝ потрепна слаба усмивка. Досещаше се защо трябва да крие долната част на тялото си зад масата. Така му се пада!

— Заповядай — сложи тя чашата на масата. — Можеш да продължиш да я ползваш. Но след като свършиш, измий я и я остави там, откъдето си я взел. Ясно ли е?

— С удоволствие! — С дяволит смях той протегна ръка и обгърна тънката ѝ талия.

— Дрю, стига вече! — Хвърли разтревожен поглед през рамо, за да види дали не идва някой. — Това не влиза в задълженията ми! — изсъска тя, смръщила поглед, наведен към тъмнокосата глава, притисната в гърдите ѝ.

— Май ще трябва да го включим — каза той умислено. В очите му проблесна едва сдържан смях.

Тгълчетата на устата ѝ потрепнаха в усмивка, когато през ума ѝ мина забавна мисъл. В гърлото ѝ се надигна смях, но тя го потисна.

— И от всички диспечери ли ще се изисква, Дрю? — попита тя невинно и смехът ѝ избухна, като видя смръщените вежди на хубавото му лице.

— Ах, гадина такава!

Той я пусна и посегна за чашата. Незакопчаният ръкав на ризата му се разтвори, откривайки мускулеста и потъмняла от слънцето ръка. Саманта с въздишка плъзна поглед от ръката към рамото, а оттам към главата и към тъмните къдрици над яката. Лицето ѝ се озари от топла и доволна усмивка. Приятел, любовник — той беше неин.

Разтривайки чело с пръсти, Саманта с усилие си наложи да не мисли за прекрасния мъж, който седеше само на метри от нея.

— И така... Какво правиш? — попита любопитно тя, с неохота премествайки погледа си от него към пръснатите по масата бумаци.

— Нищо особено, скъпа. Опитвам се просто да си изясня някои неща, за които напоследък доста мисля. — Той отпи от кафето, взирайки се в една карта, по която бе прокарал дебели червени линии. — Като например маршрутите, по които се движат камионите ни.

Саманта се усмихна дяволито.

— Божичко, още от първия ден ли?

— Аха... — Разбутвайки хартиите, той измъкна едно жълто листче с оръфани краища. — Имаш две обаждания по телефона. Първото е от твоя приятел Бил Гарет. Второто е от някакъв тип с калифорнийски номер и подчертано носов говор.

Бил. Боже господи, колко пъти трябва да му казва да не ѝ се обажда? Потърка леко потъмнялата кожа в основата на носа си и ѝ се прииска само с едно щракване с пръсти да измисли какво да прави. Помисли си, че може би е сбъркала. Вместо да го помоли да не я безпокои повече, тя не му обръща внимание, не отговаря на обажданията му.

Секунди по-късно усети, че Дрю я изучава, очите му оглеждаха чертите ѝ за нещо, което дори тя не можеше да отгатне.

— Подчертано носов говор, а? — каза тя, сещайки се за обаждането от Калифорния. Взе листчето от ръката му, погледна номера и сви рамене. — Ще му се обадя по-късно — промърмори, като пъхна хартиятката в джоба си.

— Сега му се обади — каза Дрю със странна нотка на раздразнение в гласа. — Това обаждане от Калифорния може да е важно.

— Точно сега нямам време — тросна му се тя.

Взе графициите и се изниза от кабинета, преди той да успее да я спре.

Подсвирквайки си, Саманта се отправи към складовите помещения. След като нареди графиците на поставката, тя тръгна към шофьорската стая да потърси Джини.

— О, тя пак си подсвирква! — отбеляза Джини, завъртя очи нагоре и се засмя.

— И какво лошо има в това? — попита Саманта, преструвайки се на ядосана.

— Нищо — отвърна ухилена Джини. — Нещо зачести с това подсвиркване, откакто мълчаливият съдружник нахлу в кабинета ти.

— Престани, Джини.

— Какво да престана? — попита Джини и с преувеличено внимание се наведе да разгледа едно петно на избелелите си дънки. Саманта обаче знаеше, че това е само начин да скрие порочната си усмивка.

— Само да се разприказваш, ще се разприказвам и аз — заплаши я Саманта шеговито.

С блеснали в добро настроение кафяви очи Джини вдигна поглед към Саманта.

— И ще го направиш, така ли?

— Не ми ли вярваш?

— Е, добре тогава, няма да се разприказвам, докато не ми разрешиш — обеща Джини, правейки с показалец кръст над сърцето си.

— Ох, защо не ти вярвам? — изпъшка Саманта.

— Е, няма да те лъжа сега — засмя се Джини високо и отиде до автомата за кока-кола.

— Само не си мисли, че ще ти се размине. Помни, че ще те сложа или с Корбин, или с Хуан.

— Те по-скоро ще напуснат работа, отколкото да пътуват с мен и това и двете го знаем. — Тънките устни на Джини се разтегнаха в усмивка, но тя не достигна до очите ѝ. — Искаш ли? — протегна ръка с питието в ръце.

Саманта поклати глава.

— Добре че се сетих — каза тя, обърнала се да излиза. — Твой ред е да отидеш и да вземеш нещо за хапване през почивката. А пък аз ще се погрижа за сиренето и кракерите, става ли?

— О? Съдейки по това, което току-що чух, обедните ти почивки са заети от мълчаливия съдружник.

Саманта замръзна с ръка върху дръжката на вратата.

— Кой ти каза?

— Той.

О, той, така значи! Стиснала зъби, Саманта с усилие произнесе:

— Донеси хапването, Джини, ще те чакам.

— А какво да донеса за един висок тъмнокос началник?

— Арсеник с лед!

С решителна крачка Саманта излезе, сподирена от веселия гръмогласен смях на Джини.

Какво си мисли Дрю? Седнал да разправя на всички, че обедните й почивки били заети от него! Саманта упорито стисна челюсти, заклевайки се мълчаливо, че ще си остане независима, каквото и да й струва това.

Телефонът звънеше, когато тя стигна до кабинета си. Ядосана, че Дрю не бе там, грабна слушалката и изрече с рязък глас:

— „Хогън Фрейт Сървисис“, на телефона Саманта Джордън.

— Мис Джордън, обажда се Рей Уагнър от „Алта Маунт Индъстрис“ в Калифорния.

Човекът на Дрю с „подчертано носов говор“. Саманта седна, разбрала по някакъв начин, че разговорът ще бъде дълъг.

— Да, мистър Уагнър. Какво мога да направя за вас?

Без да губи време в любезности, човекът продължи:

— Кажете ми какво, по дяволите, става с вашите хора? Къде по... Къде е пратката ни с транзисторите?

— Ако ми дадете секунда, мистър Уагнър, ще погледна в документите на пратката ви.

Би могла веднага да му каже, че пратката е била доставена още миналия четвъртък, но искаше да е абсолютно сигурна.

— Е, и какво ще промените с това, млада госпожице? — изляя той. — Пратката я няма!

За миг Саманта изпита неудържимо желание да поспори с него, но се сдържа. Човекът и без това бе побеснял и едва ли би повярвал на думите й. Това, което й трябваше, бе товарителница, носеща името на човека от „Алта Маунт“, приел доставката. Тя се извини учтиво и отиде да вземе папката с документите.

Следващия половин час Саманта прекара, притиснала телефона с рамо към ухото. Няколкото опита да прекъсне отчаяните тиради на човека от другата страна на линията се оказаха безуспешни. Уагнър държеше на своето, че пратката изобщо не е тръгвала, камо ли пък получена от „Алта Маунт Индъстрис“.

След няколко напразни „извинете, мистър Уагнър“ Саманта най-после успя да го прекъсне.

— Мистър Уагнър, товарителницата носи подписа на вашия човек, Тед Дъглас. Може би ще е по-добре да поговоря с него и да...

— Дъглас вече не работи при мен — развика се той. — Последният му работен ден бе в сряда, така че в четвъртък той не би могъл да подпише нищо.

За момент Саманта се обърка. Но независимо от това дали последният работен ден на Дъглас е бил в сряда или не, човекът, приел стоката в четвъртък, бе той, на товарителницата стоеше неговият подпис.

— Мистър Уагнър — започна тя с учтив, но твърд глас, — ще ви изпратя копие от товарителницата. След като я сравните с другите документи, които Тед Дъглас е подписвал...

Той отново я прекъсна.

— Бих искал да говоря с шефа ви.

Така ли, прииска ѝ се да изкрещи тя и да му тресне телефона. Имаше ужасното подозрение, че желанието на Уагнър да говори с шефа ѝ не е продиктувано от недоверието му към нея като диспечер, а като към жена.

Със забележително спокойствие го осведоми, че и двамата ѝ шефове отсъстват и че само тя, тъй като е диспечер, може да му помогне. Накрая каза:

— Както вече споменах, мистър Уагнър, изпращам ви копия от всички документи. Сравнете подписа от товарителницата с подписите от други документи, подписани от мистър Дъглас, и ако след това все още имате желание да разговаряте с работодателя ми, моля ви, направете го и потърсете мистър Дрю Кингстън.

Тя пое въздух дълбоко и бавно го изпусна.

— Съжалявам много за тази... за възникналото недоразумение. — В гласа ѝ прозвуча повече умора, отколкото съжаление. — Ние,

„Хогън“, се гордеем с точните си и навременни доставки и ще се радваме да ви помогнем, с каквото можем.

Но съм готова да се обзаложа, че тъпите ти транзистори си стоят забутани някъде в склада, помисли си тя.

Човекът отсреща затвори, без да си даде труд да каже довиждане, но това не я интересуваше. Изпитвайки огромно облекчение, тя също затвори.

Отблъсна стола назад, кръстоса крака и като затвори очи, се облегна назад. Мак Нийл и Клиъри бяха едни от най-надеждните им шофьори. Никога нямаше да кажат, че са доставили стоката, след като не са го направили. Дневникът показваше, че курсът дотам е направен и в ръцете си те имаха подписана товарителница.

Отбелязвайки си наум да говори с Дрю по този проблем, Саманта отиде да направи фотокопия на съответните документи и да ги прати със следобедната поща.

Предобедните часове минаха бързо и без никакви други усложнения.

Саманта тъкмо прибираше документацията на „Алта Маунт“ в шкафа, когато от вратата я стресна веселият глас на Дрю:

— Работим или се мотаем?

— Пребивам се от работа — оплака се тя.

— Бедното ми момиченце! — провлече той подигравателно, застана зад нея и погледна през рамото ѝ. — Така и така си тук, какво ще кажеш да ми дадеш просрочените сметки?

— Това не е ли работа на Лари?

Дрю вдигна рамене.

— Знаеш го Лари, бива го да прехвърля топката — засмя се той, взе чашата от шкафа и отиде при кафеварката.

Просрочените сметки бяха маркирани със сини флагчета, затова тя лесно ги откри. След като тръшна цялата купчина папки на масата пред Дрю, стратегически се насочи към вратата. Нямаше на света нищо друго, което да мрази повече от това да „врънка“ фирмите да си платят дължимите суми и ако не предприемеше някакви контрамерки, щеше да прекара следобед, заета точно с тази дейност.

— Отиваш ли някъде? — попита Дрю невинно, без да вдига глава от бумагите, и тя изпита смътното чувство, че на него му е ясно какво се опитва да направи и защо.

Тя трескаво посочи по посока кабинета на Лари и се почувства като последния селски идиот, тъй като всичко, което ѝ дойде наум да каже, бе:

— Кабинетът на Лари... въз... а... Ан я няма... Той много, много прах събира... — Имитирайки отчаяние, Саманта разтвори широко очи.

Дрю се засмя.

— И ти реши, че точно сега е моментът да го пипне малко женска ръка, да? — Саманта кимна и устните му се разтегнаха в още по-широка подигравателна усмивка. — Да, ама не! — Събра папките и ѝ ги подаде. — Топката е у теб. — Добавяйки към нахалството и обида, той се разсмя и я подкачи: — Служебното положение си има своите предимства.

— И аз така съм чувала. — С пресилено изпъшкване пое папките и седна на бюрото си да направи омразните обаждания.

Извиненията винаги са едни и същи, помисли си тя, сбърчила нос, набирайки последния номер от дългия списък, принадлежащ на един от клиентите им, които редовно забавяха плащанията.

Очаквайки да чуе гласа на телефонистката от централата им, Саманта се стресна, когато един смътно познат мъжки глас каза:

— „Съншайн Ботлърс“.

— Бих искала да говоря с Пола Ъруин от счетоводството — каза тя. Защо ли гласът ѝ звучеше толкова познато?

— Кой се обажда? — прозвуча грубо и уморено гласът.

— Саманта Джордън от „Хогън Фрейт Сървисис“, Ашланд.

— Какво мога да направя за вас, мис Джордън?

Плати си сметката, ето какво, прииска ѝ се да му каже тя, за момент забравила любопитството си. Вместо това обаче със спокоен, учтив и нарочно смутен глас го запита дали забавянето на сметката не се дължи на някакво недоглеждане от тяхна страна. Човекът от другата страна потвърди приемането на запитването и затвори. Саманта с облекчение последва примера му.

Дрю донесе обяда в кабинета, после остана при нея целия следобед, изучавайки работата на диспечера. Докато часовникът над вратата не подсказа, че е време да си ходят, Саманта бе здравата изморена.

Като свери ръчния си часовник с белия циферблат на стенния, Саманта разбра, че ако не побърза с вечерята и банята, ще закъснее за първата репетиция с костюми на театралната си трупа.

— Преди да си тръгнеш, Сам, би ли имала нещо против да оставиш тези неща в кабинета на Лари? — попита я Дрю.

Саманта го погледна с раздражение, после взе папките от ръцете му. Мушнала чантата си под мишница, в мислите си вече при трупата, тя излезе. Двама от актьорите ѝ бяха болни от грип и една от главните роли не бе научена още добре поради неприятен инцидент. При всички тия нередности цяло чудо бе, че още се вместила в графика. Днешната репетиция щеше да ѝ подсказва дали пиесата може да бъде изиграна и пред публика.

— Дано всичко мине добре — каза гласно тя.

— Пак ли си говориш сама, Сами? — промърмори Лари, докато тя влизаше в кабинета му.

— Ами да — сопна се тя и очите ѝ заблестяха палаво. — Като се има предвид, че в тая лудница тук съм единствената разумна... — Тръшна книгата на бюрото, обяснявайки, че му ги праща Дрю заедно със своите комплименти.

— Разбирам — засмя се Лари. — Тъй като аз му прехвърлих просрочените плащания, сега той ми прехвърля инвентаризацията на инструментариума.

— Поправка. Той прехвърли на мен просрочените плащания, а на теб — да отмяташ цените на инструментите.

С тази финална забележка Саманта се обърна и тръгна към вратата, но замръзна на място.

— Само ти ми липсваше — изръмжа тя и присви очи от раздражение. Имаше късмет, че видя Бил, преди той да я види, но за да излезе от сградата, трябваше да мине покрай него.

— Да не сте се карали? — подхвърли Лари и Саманта пое дълбоко дъх.

Обърна се и видя, че Лари е застанал плътно зад нея.

— Не точно. Непрекъснато му казвам, че не искам да излизам с него, но явно това не му прави впечатление — вдигна рамене тя, за да покаже, че това в края на краищата не я интересува.

— Ако не искаш да го срещаш, излез през страничната врата — съжали я Лари. — А ако дойде насам, ще се опитам да го задържа,

докато се отдалечиш достатъчно от паркинга.

— Идеално. Благодаря ти, Лари. — Тя импулсивно се надигна на пръсти и го целуна по бузата. — Чудесен си. С удоволствие някога ще ти върна жеста.

— Ще ми го върнеш, сладур, ще ми го върнеш, знам! — каза той, потупвайки я братски по рамото.

Няколко минути по-късно Саманта се почувства малко идиотски, измъквайки се през страничната врата, и се опита да убеди себе си, че единствената причина да се измъква като страхливец е да не закъснее за репетицията. Въпреки това дълбоко в себе си изпита вина.

На път за вкъщи Саманта изхвърли от главата си проблема с Бил Гарет и се опита да се съсредоточи върху разговора със „Съншайн Ботлърс“. Сигурна бе, че гласът ѝ е познат. Само дето не можеше да го свърже с никакво име.

ОСМА ГЛАВА

На другата сутрин Саманта с лека стъпка влезе в кабинета си. Репетицията предната вечер бе минала без всякакви проблеми и тя чувстваше, че представлението им идната седмица ще бъде много успешно.

Направи си кафе, подостри моливите на Дрю, после седна на машината и написа график за отпуските, който по-късно занесе в шофьорската стая. След като го закачи на дъската за обяви, отиде в кабинета на Лари да го пооправи.

Тананикайки си тихичко, тя се върна в кабинета си и хвърли поглед на работата, останала от вчера. Свали калъфите на компютъра и принтера, сгъна ги внимателно и ги постави в едно от чекмеджетата. После включи компютъра и започна да прелиства книгата с инструкциите. Днес трябваше да програмира компютъра с целия отчет и затова с нетърпение чакаше Дрю да дойде и да ѝ каже как се прави това. Щеше да ѝ е по-лесно да се научи, като го гледа, отколкото ако се рови в инструкциите. След като схване как става, необходимостта Дрю да обяснява още веднъж всичко на Ан отпаднаше. Саманта щеше да направи това.

— Здравсти, Джини — каза тя, без да вдига поглед, разпознала по парфюма кой е застанал на вратата. — Какво става?

— Нищо. Само дето Лари нещо е побеснял — бе краткият отговор. — Едва не ми отрязва главата за това, че вече съм си изпълнила целия график, без да забележа. Но няма проблеми — добави, вдигайки рамене. — Ще си взема няколко дни компенсация и това е всичко.

Саманта се усмихна. Лари строго се придържаше към границите и разписанията. Тъй като бе под непрекъснатото наблюдение на Транспортния профсъюз, така и трябваше да бъде, но според Саманта понякога той бе малко по-твърд, отколкото се налагаше. Тя обаче предпочете да запази мнението за себе си и вместо това каза:

— Настроението му ще се оправи, когато Ан се върне.

— Съмнявам се. Но както и да е — каза Джини и гласът ѝ се снижи до съучастнически шепот: — Разкажи ми за онзи „висок тъмнокос шеф“.

Саманта се засмя и се запита дали Джини би посмяла да повтори това определение пред Дрю.

— Няма нищо за разказване.

Джини бе донесла две канелени кифлички, което даде повод на Саманта да се опита да избегне темата.

— О, не е ли мой ред? — попита тя и посегна към чантата си. Изсипа съдържанието на портмонето в дланта си и отиде при снизходително и търпеливо чакащата Джини.

Оголвайки зъби в пресилена усмивка, Саманта вдигна дланта си под носа на Джини.

— Ето.

Обаче не бе толкова лесно да се измъкнеш от нея.

— Чудесно — каза тя с лицемерна усмивка, — но това няма да ти помогне да ми спестиш разказа си за Кингстън.

Със смях затвори дланта на Саманта върху парите и продължи:

— Хайде сега седни и разкажи всичко на мама. — Огромните ѝ кафяви очи блестяха от любопитство.

Въпреки пронизателния поглед на Джини, Саманта успя да запази невинното изражение на лицето си.

— Наистина няма нищо за разказване — излъга тя. Прокашляйки се, за да не избухне в смях, Саманта отиде до бюрото си и седна зад него. Хвърли поглед на кифлата и реши, че една чаша мляко е точно това, което ѝ трябва в момента.

Тя вдигна поглед към Джини с намерение да я помоли да ѝ купи една кутия, ако излиза, и видя, че вниманието на приятелката ѝ е изцяло погълнато от нещо, ставащо в коридора.

От чисто женско любопитство Саманта проследи погледа ѝ и видя, че Джини гледа Лари, зачетен в таблото за обяви. Тя погледна отново към Джини и моментално съжали.

Значи Бил е прав! Джини има някакъв роман с Лари. Саманта почувства неизмерима тъга. Лари се бе женил веднъж и здраво се бе опарил. Струваше ѝ се, че Джини си губи времето — Лари никога нямаше да се полъже да се ожени втори път.

През цялото останало време, докато Джини бе при нея, Саманта се чувстваше неудобно, но все пак се зарадва, че Джини не забеляза неудобството ѝ. От гърдите ѝ се откъсна искрена въздишка на облекчение, когато най-сетне остана сама и отдаде цялото си внимание на работата.

Тъкмо се занимаваше с документацията, маркирайки документи, предназначени за архива, когато чу, че Дрю влиза.

— Брей, потънала си до гуша в работа — подхвърли той през рамото ѝ.

— Повярвай ми, днес с удоволствие бих си разменила работата с твоята.

С уморена крачка той прекоси стаята и се отпусна на стола, без да обръща внимание на застрашителното му изскърцване, подсказващо, че не е направен за толкова големи хора.

Бе обиколил камионите, качвал се бе в някои от тях да ги пробва как вървят, да потвърди или отхвърли различните оплаквания на шофьорите.

— Е, как си? — попита той след малко.

— Добре съм. Само че... — заекна тя и погледна към чекмеджето, питайки се как да му каже за обаждането на Рей Уагнър от „Алта Маунт“.

— Тъкмо си там, Сами, би ли ми намерила папката на „Пелигрини“? — Той разтри уморено лицето си с длани и въздъхна: — Вдигат вой до бога от увеличението на цените ни. Искат сигурно да им возим стоките безплатно.

— И пак ще намерят нещо да се заядат.

— Знам. По дяволите! Като че ли и без тях си нямаме проблеми! — Пое папката от нея и излезе.

Саманта се усмихна накриво. Явно сега не бе моментът да му казва за другия им проблем. Измъкна папката на „Алта Маунт“ от чекмеджето и я постави пред себе си.

Снощи, преди да заспи, тя внимателно обмисли разговора си с Уагнър и бе решила, че в цялата тази работа определено има нещо не наред. Знаеше, че не бе хубаво да подозира хората от „Алта Маунт“ в нечестна игра, но пък другата възможност бе още по-недопустима, възможност, която умът ѝ не желаше да възприеме.

Тя се вгълби в работата, без да се разсейва, и проучи документите буква по буква. От три години насам „Алта Маунт“ бе търгувала с няколко фирми от Орегон и почти всички купени от Орегон стоки са били превозени от камионите на „Хогън Фрейт“.

Когато накрая изгуби надежда да открие нещо в документите, Саманта със зачервени очи и започващо главоболие се отказа и изпъшка уморено.

Май вече не мога и да мисля както трябва, каза си тя, стана от стола и се протегна да раздвижи схванатия си гръб и рамене. Това, което в началото бе само натрапчиво подозрение, сега се бе превърнало в стопроцентова увереност и тя даже не искаше да мисли за него.

Потискайки мрачните мисли със странична дейност, Саманта започна да подрежда кабинета, избърса праха от всички плоскости, сортира кореспонденцията, като отдели маловажните неща от онези, с които Лари лично трябваше да се занимае.

Обаче мисълта за изгубените транзистори продължаваше непрекъснато да я тормози. През изминалите четири години „Хогън“ бе извършил много превози на ценни стоки за множество клиенти, и то без нито един инцидент. В такъв случай защо именно този товар се бе изгубил? Според съставения от нея наряд, стоката е трябвало да пристигне в „Алта Маунт“ в четвъртък, осем часа сутринта, но според товарителницата тя е пристигнала в пет сутринта.

Това обаче никак не се връзваше. Както винаги, Мак Нийл й Клиъри се бяха постарали да закарат стоката навреме. Три часа по-рано обаче си бе чисто и просто едно малко чудо дори и за тях.

— Само че не е чудо, нито малко, нито голямо — промърмори тя невесело, прокарвайки пръсти през косата си. Това, което си мислеше, бе лудост, абсолютно нелогично, но ако се окаже вярно... — Не! — Саманта ядосано затвори папката и се загледа през прозореца към таблото в коридора. Колкото повече мислеше за този проблем, толкова повече той я смущаваше.

Като дете, отчаяно търсещо начин да скрие счупените парчета на вазата, Саманта трескаво огледа претърпанения кабинет. Искаше й се да мушне папката някъде на скрито място или пък да я запечата в един плик и да я прати в архива.

Но с какво щеше да се подобри положението дори ако опитът ѝ да „изгуби“ папката се увенчаеше с успех? Това няма да спре Уагнър да позвъни отново и този път можеше да попадне на Дрю или Лари. Не. Трябваше да намери някакво разрешение, и то днес.

— Защо трябваше да се случва? — изпъшка Саманта. Особено пък сега, когато нещата между нея и Дрю отново бяха потръгнали. Тя кръстоса ръцете си отпред на бюрото и положи глава върху тях. Бе почти стопроцентова уверена, че транзисторите са били „задигнати“ директно от разтоварващата рампа в Калифорния. Това, което обаче по никой начин не би могла да отгатне, бе как е била извършена кражбата. И, разбира се, от кого, но тъкмо тази тайна не ѝ се искаше да разкрие.

— Обедна почивка... Или смяташ направо да вечеряш?

В облекчението си Саманта изобщо не забеляза, че гласът на Дрю не можеше да се нарече приятен и в него липсваше хуморът на шеговито зададения въпрос. Тя вдигна глава и му се усмихна.

— Точно ти си човекът, който ми трябва — каза тя и с треперещи пръсти протегна към него ръка.

Усмивката ѝ стана по-широка, след като си помисли: „В края на краищата той е най-добрият експерт по проблемите в страната“. Отиде до него и посегна да го хване за ръката.

— Тъкмо си мислех, че след като си... — започна тя.

— Не точно сега, Саманта — прекъсна я той кратко, отмествайки ръката ѝ, и тръгна към масата си. В ъгъла на устата му заигра едно мускулче. Чак сега на Саманта ѝ стана ясно, че той е в лошо настроение и се изненада, когато го чу да казва: — Дай ми папката на „Алта Маунт“.

Стана ѝ ясно също така, че оттам пак са се обаждали, докато тя се е мъчела да разгадае тайната на изчезналите транзистори.

— Сигурно Уагнър пак се е обаждал — даде израз на мисълта си Саманта, поглеждайки към разбърканата купчина документи, съставляваща цялостната документация по делото, което той искаше.

Проклет да е, помисли си тя яростно, обхваната от справедлив гняв. Уагнър не бе ѝ дал никакъв шанс да разбули мистерията. Дали защото тя е обикновен диспечер, а той е искал да говори с някой от шефовете, или защото е жена, която според него не може да се справи добре — Саманта не можа да разбере. Каквато и да беше причината, той бе минал през главата ѝ.

— Щях много да се зарадвам, ако бях научил за проблема от теб — каза Дрю с потъмнели от упрека очи.

Саманта се почувства обидена и предадена. В края на краищата тя не бе искала да го мами, така че не бе необходимо да постъпва така, като че ли го е направила.

— Искях да ти кажа, Дрю, но...

— Кога, Саманта? — прекъсна я той безмилостно и хвърли поглед към разхвърляните по бюрото ѝ книжа. — Това там да не е документацията на „Алта Маунт“? — Очите му я пронизаха, сякаш се мъчеше да разбере мислите ѝ.

Въпреки раздразнението си, Саманта разбираше защо гневът му е насочен срещу нея. Представяше си как би се чувствала на негово място, ако ѝ се обади разярен клиент — нещо, за което секретарката би трябвало да я предупреди. Стана ѝ ясно, че вчера бе взела погрешно решение. Трябвало е веднага да отиде при него и да му каже за възникналия проблем.

— Съжалявам, Дрю, че е трябвало да изтърпиш обаждането на Уагнър. Трябваше да те предупредя. Извини ме, че не го направих.

— Късно е за извинения, Саманта — промърмори той. — Попитах те това на бюрото ти „Алта Маунт“ ли е? — Въпросът му прозвуча рязко като удар с камшик.

Очите на Саманта потъмняха от обида, примесена със страх, и тя неволно ги присви. Това ли беше мъжът, който така нежно я бе притискал до себе си, така ясно ѝ бе показал, че я обича?

— Е, това ли е?

Грубият му глас я стресна и тя заекна:

— Д-да!

— Какво търси на бюрото ти?

Каза първото нещо, което ѝ дойде наум:

— Трябваше да направя фотокопие от товарителницата и да го изпратя на Уагнър.

— Разбирам.

Наистина ли, прииска ѝ се да го попита. Наистина ли разбираш? Погледът ѝ го проследи как отива до бюрото ѝ и сяда зад него.

— Ако нямаш нищо против, бих искал и папката на „Уентуърт“ — каза той все така студено и грубо.

— Папката на „Уентуърт“ ли? — повтори тя, успяла някак да запази безразличието в гласа си.

Тъй като Дрю не отговори, в гърдите ѝ се надигна гняв, но успя да го сдържи, докато отваряше шкафа и търсеше исканата от него папка.

Щеше ѝ се да я запрати по него, но вместо това отиде до бюрото и много внимателно я постави пред него. После се отдръпна, облегна се на стената и зачака, надявайки се скоро Дрю да ѝ каже какво точно става.

Беше ѝ ясно какво иска да разбере за „Алта Маунт“, но какво общо имаше фирмата „Уентуърт Брадърс“ с неговия гняв? Не бе чувала да имат някакъв проблем с тази фирма. „Уентуърт“ рядко използваше камионите на „Хогън Фрейт“ и винаги плащаше задълженията си навреме.

Накрая мислите ѝ започнаха да се разпиляват, но точно тогава Дрю изпусна дълга въздишка и тя моментално застана нащрек, очаквайки с трепет решението му.

Дрю се облегна назад, отново въздъхна и без да обръща внимание на протестиращото изскърцване на стола, сплете пръсти зад главата си.

— Можеш ли да ми кажеш защо — започна той, хвърляйки ѝ мрачен поглед, — когато „Уентуърт“ са поръчали да им превозим пратката касетофони...

— Касетофони? — прекъсна го тя изумена.

Не можеше да си спомни кога „Уентуърт“ за последен път бяха използвали услугите на „Хогън Фрейт“, но те със сигурност не биха превозвали касетофони! Бизнесът на братята Уентуърт бе със селскостопански машини.

— ... до Портланд в седем и трийсет сутринта, тя е пристигнала в шест? — продължи той, сякаш не я чу. — И защо предназначенията за „Алта Маунт“ транзистори са пристигнали там в пет, когато не са ги очаквали преди осем?

Саманта също имаше някои въпроси, но за момента, изглежда, нямаше да ѝ се удаде възможност да ги зададе. По начина, по който чертите му се втвърдиха в непроницаема маска, тя разбра, че Дрю е дошъл до същия извод, до който и тя — някой от „Хогън Фрейт“ работеше рамо до рамо с крадците.

И какъв по-добър кандидат за „вътрешния човек“ от диспечера, подсказа ѝ вътрешен глас. Като диспечер тя би трябвало да знае кои камиони с какви стоки са натоварени, кога тръгват и по кой маршрут. Само дете не помнеше да е имало никаква пратка касетофони.

— Е?

— Какво искаш да ти кажа Дрю? — Гласът ѝ не бе толкова твърд, колкото би ѝ се искало.

— Кажи ми какво става тук!

— И аз бих искала да знам, Дрю — отвърна тя спокойно. Дрю обаче не позволи скръбното изражение на лицето ѝ да го размекне. Веднъж вече „Хогън“ възстановиха стоката, открадната от „Уентуърт“, и сега, ако се наложи, трябваше да направят същото и за „Алта Маунт“. Но касата едва ли имаше възможност да понесе такава тежка загуба. Ако не успееше да възстанови стоката, и то веднага, те щяха да работят на червено с години напред.

— Тези наряди са правени от теб, нали? — потърка той замислено брадичката си, впери немигащ поглед в очите ѝ. — Кой, освен теб като диспечер, знае кодовете на липсващите товари?

— Шофьорите, разбира се, но...

— Ставате трима — ти, Мак Нийл и Клиъри.

Гласът му бе равен, но на Саманта, почувствала внезапно съвсем нелогична вина, ѝ се стори, че долавя в него обвинителна нотка. Впери в него невярващ поглед.

— Аз, Мак Нийл и Клиъри — повтори тя с треперещ от обида глас. — Когато не можеш да посочиш виновника, трябва ти изкупителна жертва, нали? И кой е по-добър за тази роля от един диспечер и двама шофьори? — Гласът ѝ преливаше от болка.

— Саманта, не исках да кажа това.

Тя не го слушаше. Продължи да говори бавно, но решително:

— Не ме интересува какво мислиш за мен, но съм възмутена как е възможно даже и за миг да допуснеш, че Мак Нийл и Клиъри участват в кражбата. Те са двамата ти най-добри шофьори. Те са в „Хогън“ от основаването на фирмата. Когато някои от другите шофьори искаха да направят така, че тук да работят само членове на профсъюза, Мак Нийл и Клиъри ги разубедиха. Понякога, когато Лари не можеше да смогне със заплатите, Мак Нийл и Клиъри бяха тия, които търпеливо чакаха, без да вдигат шум до бога... Моля те, не им

съсипвай живота, както направи с Винс Гейнър, само и само да запазиш имиджа си непокътнат.

Лицето на Дрю потъмня, но преди да успее да отговори, в кабинета влезе Бил Гарет.

Поздравявайки Саманта с провлеченото си: „Здравей, скъпа“, Бил влезе в кабинета, като че ли бе негов, и я целуна по бузата.

— Какво правиш тук? — изсъска разярено Саманта, потискайки с усилие желанието си да го удари с всичка сила.

— Здравсти, Кингстън! — подхвърли Бил през рамото и, без да обръща внимание на ядния въпрос.

Със студен и сардоничен глас Дрю отвърна на поздрава и отново обърна гневния си поглед към Саманта.

Въпреки яда си, Саманта почувства, че по лицето ѝ плъзва издайническа руменина. Тя сбърчи вежди, чудейки се как да постъпи. Отвори уста, но не можа да измисли нищо, дори и животът ѝ да зависеше от това.

— Готова ли си? — Гласът на Бил, нежен и интимен, прозвуча вбесяващо близко до ухото ѝ.

— За какво? — остро попита тя.

— За обед, скъпа, за обед! — Той се усмихна хлапашки. — Хайде, че умирам от глад.

Неспособна да повярва на безочливостта му, Саманта само го зяпаше изумена. И тогава, сякаш за да подсили неудобството, Бил праметна ръка през рамото ѝ и се опита да я изведе едва ли не насила от кабинета. Саманта заби пети в пода, отказвайки да помръдне и да направи нещо, което не искаше да прави, въпреки неособено приятната перспектива да остане тук и Дрю да продължи да я върти на шиш.

Защо не му кажеш да изчезва оттук? — безмълвно я попита Дрю, приковал сивите си очи в лицето ѝ. Но Саманта стоеше в мрачно мълчание и като че ли нямаше намерение да го отпраща.

— Не мога да те задържам, скъпа — провлече Дрю с почти отегчен тон. — Работата със сигурност може да почака и след като изпълниш поетото задължение.

Поетото задължение? Саманта потрепери, като чу определението. Искаше ѝ се да скочи върху него с разперени нокти и да го нарани така, както я бе наранила безсърдечната му забележка. Но

се сдържа, защото Бил следеше с интерес реакцията ѝ, а тя никога нямаше да му достави удоволствието да види как се карат с Дрю.

— Бих предпочела да довършим, Дрю — каза тя, модулирала гласа си така, че да не звучи нито гневно, нито раболепно. Отърси ръката на Бил от рамото си и пристъпи към Дрю.

Бързо заставайки на пътя ѝ, Бил отново я хвана за ръката, въпреки че тя се опита да го заобиколи.

— Хайде, сладур! — Смехът му беше стържещ. — Твоят работодател — продължи той, натъртвайки с презрение на думата — ти разреши да тръгваш.

Като стисна здраво ръката ѝ, той я привлече към себе си.

— Хайде, любов моя. Поръчал съм да изстудят бутилка от любимото ни вино и Нино е подготвил специално за нас два пресни омара. — Засмя се нежно и я погали по бузата. — Знае, че страшно обичаш омари.

Хвърляйки поглед към Дрю, той добави:

— Сигурен съм, че ще ни извиниш за бързането. Не бива да караме Нино да чака. Той е ужасно темпераментна личност, но от много години работи у семейство Гарет, така че този малък недостатък може да му бъде простен.

— Разбира се, че ще ви извиня — каза Дрю безстрастно, но с убийствено пламъче в очите, неподвижно фиксирани в обърканото лице на Саманта.

Защо така усърдно ме караш да отивам? — искаше ѝ се да му изкрещи тя. Чувстваше страшно изкушение да отиде с Бил, само и само да даде заслужен урок на Дрю.

Обидата и объркването отстъпиха място на заслепяващ гняв. Чувстваше се разпъната в две посоки едновременно. Знаеше, че доста жени биха се радвали да предизвикат такъв антагонизъм между двама зрели мъже, но нея това я ужасяваше.

— Бил, няма да отида никъде с теб — нито сега, нито когато и да било. Същото се отнася и за теб — обърна се тя към Дрю. — Повече не искам да те виждам.

Запъти се сковано към закачалката, взе си чантата и докато двамата мъже я гледаха смаяни, излезе, почти тичайки.

Гърлото и очите ѝ пареха от надигналия се плач, но тя с усилие го потисна. Отключи колата, влезе и подкара — колкото се може по-

бързо.

През останалата част от деня телефонът ѝ звъня почти непрестанно, но тя не отговаряше. Нямаше настроение да говори с когото и да било, камо ли пък с Дрю или Бил. И двамата се бяха държали отвратително и тя бе убедена, че не иска да види никого от тях.

Разгневена и обидена, Саманта имаше нужда от някакъв отдушник. Намери го, като се разшета като тайфун из къщата, почиствайки всичко поне по един път, а някои неща — в разсеяността си — и по два пъти. Вместо да си яде нервите с личните си проблеми, тя се замисли за кражбата. Прехвърляше в ума си малкото, което знаеше, отново и отново и винаги стигаше до едно и също заключение — някой от „Хогън Фрейт“ работи ръка за ръка с крадците.

— Но кой?

Въпросът не ѝ даваше мира с натрапчивостта си, защото не можеше да му намери отговор. Всяко име, което ѝ идват наум, веднага биваше отхвърляно.

С настъпването на вечерта вече бе убедена, че от този кошмар няма да се събуди толкова скоро.

Тъкмо бе седнала да вечеря пържола със салата, когато на вратата се позвъни. Реши да не отваря — нямаше настроение да разговаря с когото и да било.

Неканеният ѝ гост обаче се оказа дяволски настоятелен. Звънецът отново иззвъня, този път съпроводен с оглушителни удари по вратата. Всеки следващ удар от силния юмрук сякаш даваше да се разбере, че собственикът му няма намерение да се откаже толкова лесно.

Саманта не можеше да каже дали появилото се в слепоочията ѝ туптене се дължеше на блъскането по вратата, кънтящо из празната къща, или на раздражението, което изпитваше от такова нахалство.

Намръщена, тя стана от масата и неохотно се повлече към вратата. Само Дрю би могъл да бъде толкова настоятелен.

Отключи вратата, после, без да я отваря, се върна в кухнята. Апетитът ѝ бе изчезнал изцяло. Уви пържолата в парче фолио и изсипа остатъка от салатата в кофата за боклук. Отпи от хладкото кафе, останало в чашата ѝ, после отнесе чинията си на мивката.

Шумът от течащата върху съдовете вода не успя да заглуши сърдития глас на Дрю:

— Ама че страшен номер! Дори и в малък град като Ашланд и последният идиот би се възползвал от такава покана.

Идиотът, за когото ставаше въпрос, вече си бе вкъщи и миеше съдовете, питайки се защо още преди няколко седмици не се вслуша в импулсивното си желание да напусне „Хогън Фрейт“, помисли си Саманта със съжаление.

Обърна се и видя, че Дрю е застанал на вратата към кухнята с ръце на кръста. Не можеше да си спомни да го е виждала по-ядосан.

— Поне щях да знам какво иска! — остро отвърна тя с презрение.

— Това е най-глупавото нещо, което съм чувал! — гневно произнесе той. — Саманта, какъв дявол ти е влязъл в главата?

— Ти си този дявол! — кресна тя, захвърляйки кърпата на бар плота. — Кога възнамеряваше да ми кажеш, че си тук строго по специалността си? И изобщо имаше ли намерение да ми кажеш?

Сянка на смущение премина през хубавото му лице.

— Защо трябва да ти го казвам, след като не е вярно? Дойдох в „Хогън“ просто защото Лари не ми остави никаква възможност за избор. Искаше или да работим заедно, или щеше да продава. Дойдох тук внимателно да огледам състоянието на фирмата и след това, ако цената е добра, да продаваме. Показа се обаче, че ти работиш тук като диспечер и аз реших да остана... Знаех, че опитът ми по разследване ще ми помогне да се добера до крадеца или крадците, както и до откраднатите стоки. Защо да не използвам възможностите си да уредя този въпрос? „Хогън“ наполовина е мой, както знаеш.

Думите му я накараха да се почувства като дете, на което току-що са се скарали. Раменете ѝ се отпуснаха.

— Знаеше, че изчезналите касетофони са подтикнали Лари да те извика в Ашланд, нали? — обвини го тя. — Защо не ми каза? — Усети, че Дрю омеква и продължи настоятелно: — Защо не ми каза, Дрю?

Ако Рей Уагнър не беше се обадил, ако бе поискал да разговаря с Лари, вместо с нея, сега тя нищо нямаше да знае. Ако... Тия „ако“ бяха станали безброй и едва ли си струваше труда да ги брое фактът, че и Дрю, и Лари са знаели за липсващите касетофони и никой от двамата не си бе направил труда да ѝ каже, си оставаше непроменен. Какво

друго ѝ оставаше да си помисли, освен че е била заподозряна още от самото начало.

Дрю се усмихна леко, но очите му си останаха странно сериозни.

— Исках да ти кажа, Сами, честно. Но се страхувах. Знаех, че ако ти кажа, че съм тук да разследвам изчезването на пратката, ти щеше да ме направиш луд, преди да ми повярваш достатъчно, за да ми... за да ни... дадеш възможност да опитаме отново. — Ръцете му колебливо се протегнаха напред и я хванаха за раменете. — Моля те, опитай се да разбереш, Саманта. Имах да върша работа и колкото по-малко хора знаеха какво става, толкова по-лесно щеше да ми е да разреша този скапан проблем.

Той усети, че мускулите под пръстите му се стягат и щом забеляза проблясващия в очите ѝ гняв, пусна ги и се отдръпна.

— Мислиш ли, че можеш да ми направиш едно кафе?

Саманта се разкъсваше между гостоприемството и гнева към него. Гневът победи. Поклати глава.

— Казвай каквото имаш за казване, Дрю, и си върви! — Отстъпи назад, облегна се на мивката и скръсти ръце пред гърдите си.

Дрю също се дръпна и седна на един от четирите стола около кухненската маса.

— Добре тогава. Кажи ми всичко, което знаеш за загубената пратка — каза той с глас, напълно съответстващ на мрачното изражение на лицето му.

— До обаждането вчера на Уагнър изобщо няхах и представа, че нещо се е загубило — отвърна младата жена.

Той кимна.

— А какво мислиш, че е станало?

Тя не се поколеба:

— Мисля, че Уагнър се опитва да прикрие нещо.

Дрю поклати глава.

— И аз така си помислих за „Уентуърт Брадърс“. Отидох при тях да видя дали няма да науча нещо, което да докаже, че имат навика да „губят“ пратките, с цел да избегнат плащането за превоза им. Фирмата се управлява от самите тях, двама братя, яки като орангутани, готови да продадат и зъбната протеза на майка си, ако им предложат добра цена за нея. Складът им обаче е малко по-голям от твоя кабинет и едва ли би могъл да побере петнайсетте кашона. По-нататъшният оглед

показа, че няма място, където биха могли да скрият касетофоните без риск да бъдат разкрити... Трябва да призная, че попаднах в задънена улица. Ако пратката е открадната, нямам представа как е станало това.

Тя пък още по-малко.

Между двамата се възцари дълга и опъваща нервите тишина. Не знаейки какво да прави, Саманта огледа кухнята. Когато очите ѝ направиха пълен кръг, тя колебливо ги спря на Дрю.

Изражението на лицето му я изненада. Около очите и устата му се бяха появили бръчки от умора, каквито тя не бе забелязвала по-рано. Запита се дали го съжaliaва, или се радва на обхваналото го униние.

Стигнал сякаш до някакво решение, Дрю избута стола си назад и се изправи.

— Хайде да забравим работата за малко и да излезем да се поразходим.

Протегна ръка към нея и за секунда, само за секунда, Саманта се поколеба. После, предавайки се с въздишка, прекоси стаята, взе ръката му и я поднесе към устните си.

— Хей, това пък какво е сега?

Изненадата бързо бе изместена от въздишка на облекчение и той я погледна. По устните му бавно се плъзна нежна усмивка и стопли сивите му очи. Чувстваше се, сякаш току-що бе преодолял едно от най-големите препятствия в живота си.

— Хайде да се поразходим.

Повдигна ръката ѝ, целуна я и после изведе Саманта навън в лунната нощ.

ДЕВЕТА ГЛАВА

На другата сутрин Саманта се събуди много преди будилникът да иззвъни. Тя се протегна, въздъхна от задоволство и пъкна ръка под главата си. Спомни си колко прелестна бе нощта и сините дълбини на очите ѝ се озариха от спомена за приятното преживяване, по устните ѝ заигра унесена усмивка.

До нея Дрю се размърда, но не се събуди. Саманта се обърна на една страна, подложи ръка под бузата си, загледа се в отпуснатите му от съня черти и остави паметта ѝ да я понесе към изминалата нощ.

Известно време бяха вървели мълчаливо из парка, чувствайки се неловко даже да се хванат за ръце. Отношенията им бяха толкова крехки, че и най-малкият жест би могъл да ги пречупи. Говореха, бяха напълно откровени един с друг — нещо, което, осъзна тя, им бе липсвало още от самото начало на връзката им. Беше ѝ признал, макар и неохотно, че знае за кражбата точно толкова, колкото и тя. И Саманта му бе повярвала безрезервно.

Но не само за работа бяха разговаряли, разхождайки се из парка, спомни си тя и угълчетата на устните ѝ се повдигнаха в лека усмивка. Когато Дрю ѝ предложи да седнат за малко на брега на езерото, Саманта си помисли, че той ще продължи да я разпитва. Но намеренията му бяха други, далеч по-приятни.

— Събуди се, сънльо — прошепна тя и погали с пръсти наболата брада, появила се като сянка по брадичката и бузите му. — Съмна се и ако искаш да се избръснеш, трябва да си отидеш вкъщи.

Той се размърда, но само колкото да сложи ръка върху очите си.

— Аз съм си вкъщи — прошепна в отговор и със сънлива усмивка пъкна другата си ръка под главата ѝ. От години насам не се бе чувствал толкова спокоен.

Отговорът му съдържаше всичко, което Саманта би могла да си пожелае. Нежно оформените ѝ устни се присвиха от удоволствие, а очите ѝ се озариха от щастие. Колко съвършена бе любовта им, как изпълваше със смисъл съществуването им, помисли си тя, плъзгайки

замъглен от нежност поглед по лицето му. Дрю изглеждаше не само като че ли наистина си бе вкъщи — самото му присъствие в леглото ѝ изглеждаше като нещо съвсем в реда на нещата.

Но май му бе прекалено удобно.

— Е, хубаво тогава, ще се избъръснеш с моята самобръсначка...
— ухили се тя.

Никога не бе ползвала самобръсначка, а се съмняваше, че той ще се съгласи да използва нейния депилатор на лицето си. Устните ѝ се разтегнаха в лукава усмивка, когато си помисли как ще коментират събитието шофьорите (зад гърба на Дрю, разбира се), ако шефът им се появи с гладко облизано, миришещо на току-що разрязан лимон лице.

— Няма да се бръсна — промърмори Дрю. Когато Саманта изпъшка, той вдигна ръка от лицето си и я погледна. — Мислех си...

— О, лошо ни се пише тогава.

— Не бой се, Саманта, не бой се — успокои я той и пак сложи ръка на очите си. — Та мислех си отново да започна да карам някой камион. Така бих могъл, и то скоро, надявам се, да хвана тия копелета на местопрестъплението. Освен това искам лично да видя как ги спипват.

Колкото и да му се искаше да се поизлежава още малко в леглото ѝ, не биваше да се бави повече. Отметна завивките и стана.

Докато Дрю с плавни и бързи движения се отправи към банята, Саманта изпита съвсем ясно чувство, като че ли той вече я е изоставил. В мислите си той вече седеше в тапицираната с кожа кабина на някой от техните камиони, пътят бързо се плъзгаше под гумите, радиостанцията пропукваше от време на време, а радиото тихичко свиреше.

Тя също с въздишка отхвърли завивките от себе си и спусна крака през ръба на леглото. Остана неподвижна, за момент загледана в пръстите на краката си, и ѝ се прииска шефът ѝ да не бе спал при нея. Вън денят обещавахе да бъде чудесен, а тя не можеше да се обади и да каже, че е болна.

Чу Дрю да пуска душа в банята и изпита непреодолимо желание да се присъедини към него, но нещо я възпря. Вместо да губи време да анализира какво е това „нещо“, тя стана и зашляпа с боси крака към гардероба и в продължение на няколко минути се занимава с дрехите си.

Решила да си сложи червения ленен костюм, Саманта почти влезе в гардероба, за да открие кремата блузка, отиваща на него. Чу как вратата на банята се отваря и после пак се затваря.

— Саманта?

— Да?

— Къде си?

— В гардероба.

Мърморейки „Трябваше да се сетя“, Дрю се приближи и с няколко думи ѝ каза, че ще мине през бунгалото си и ще се видят по-късно на работа. Преди Саманта да успее да възрази, той вече си бе тръгнал.

Тя вдигна рамене, решила да не позволява внезапното му изчезване да развали доброто ѝ настроение, подреди дрехите си на леглото и отиде да се изкъпе.

Вече в колата, на път за работа, Саманта се запита дали Дрю в края на краищата се е избърснал. Не бе толкова придиричлив в обличането като нея, но никога не го бе виждала размъкнат.

Дрю не беше се бърснал. Когато Саманта паркира колата си до неговата и тръгна към сградата, тя го видя на прозореца си. Дори от това разстояние успя да види, че наболата му брада си е все още на мястото.

Няколко секунди по-късно тя пристигна в кабинета си и спря на вратата. После се запъти към закачалката да остави чантата и сакото си и подхвърли:

— Да беше казал, че нямаш сапун. Щях да ти дам от моя. — Като мина край него, тя нежно го потупа по бодливата буза.

Той остана така няколко секунди, със смесено изражение на изненада и раздразнение.

— Сега, след като чухме твоето становище относно външния ми вид, готова ли си да почнем работа? — каза Дрю и отново се обърна към прозореца.

— Не съм ли винаги готова? — не му остана дължна тя.

Много бавно той се обърна и я огледа с неодобрение.

— Ако трябва да съм честен, изглеждаш ми готова за следобедно чай парти, а не за работа.

А, ето че пак се върнахме на тази тема, помисли си тя ядосано и бодрото настроение я напусна. Не беше се примирявала с неприятните

му шеги относно обличането си, когато бе на двайсет и две години и толкова влюбена, че не можеше да върви по права линия — да пукне, ако се примири сега!

— Не харесваш дрехите ми ли? — поиска да узнае с войнствено светнали очи.

Той се поклати на пети, скръсти ръце на гърдите си и дразнещо внимателно започна да я оглежда от горе до долу. Най-сетне по устните му се плъзна бавна и крива усмивка. Светът за Саманта рязко смени окраската си и тя видимо разцъфна, когато до нея долетя тихият му шепот:

— Харесвам ги и най-вече харесвам това, което е под тях. — Засмя се весело и се отправи към нея. — Ти си прекрасна, привлекателна жена, но в момента имаме работа, така че хайде да започваме.

Хвана я за раменете, обърна я и нежно я тупна по задника. Саманта с наслаждение пое мириса на скъпия му одеколон.

— Добре, капитане, но помни, че днес имам две почивки плюс обедната. Освен това никакво оставане след пет часа! Имам много важна среща с цяло съзвездие ексцентрични актьори.

През цялата сутрин Дрю влизаше и излизаше от кабинета. Погълната от собствените си задължения, Саманта не му обръщаше внимание и се стресна, когато по едно време чу тихата му ругатня някъде откъм гърба си.

— Какво има? — попита го през рамо.

Чантата ѝ бе на пода, цялото ѝ съдържание бе пръснато наоколо и Дрю, клекнал долу, явно се чудеше откъде да започне да прибира нещата обратно.

Потискайки смеха си, Саманта стана от стола и клекна до него.

— Господи! Какво ли не можеш да видиш в една дамска чанта! — С върха на показалеца си, сякаш наистина го бе страх да пипа нещата, той побутна настрана флакончето червило, молива, несесера. — За човек, обръщащ толкова огромно внимание на дрехите, в чантата ти е пълна бъркотия. — Стрелна я с поглед, сякаш очакваше тя да му възрази.

Саманта не можеше да възрази и това я смути и ядоса.

— Чантата е именно за това — да си носиш всичко, което ти трябва. А сега ми помогни да събера всичко!

Химикалки, парченца изхабени моливи, които отдавна би трябвало да бъдат изхвърлени. Безопасни игли. Опаковки от дъвка. На устните му се появи усмивка. Оръфани листчета... Без особен интерес той вдигна едно от тях.

Нещо в съзнанието на Саманта прещрака, когато го видя да разгръща бележката.

— О! — възкликна тя, досетила се.

Но това не я успокои ни най-малко, защото бележката бе от Нийл. Имаше две такива бележки, и двете бяха в ръката на Дрю. Първата бе оставена на бюрото ѝ още преди да излезе в отпуска, а втората бе намерила, забодена на телефона в сряда — в деня преди транзисторите да тръгнат за „Алта Маунт“. Двете бележки си приличаха по това, че съдържаха инструкции да промени графика. Тази промяна безпогрешно даваше касетофоните и транзисторите в ръцете на лошите.

Всичко това се изсипа като лавина в съзнанието ѝ и тя пое дълбоко дъх.

Една цяла, късаца нервите секунда Дрю остана неподвижен, вперил гневен поглед в Саманта.

— Няма нужда да се панираш толкова — осведоми я той с напрегнат глас. После хвана ръката ѝ, плесна хартийките в нея и затвори треперещите ѝ пръсти върху тях. — Изгори ги, Саманта, и дай пътя на тоя, дето ги е писал.

Бузите ѝ пламнаха в наситеночервено. За част от секундата си помисли дали да не му позволи да види какво е написано, за да го убеди, че не са писани от някой поклонник, но ръката ѝ остана здраво свита в юмрук и после бе вече твърде късно. Дрю бе излязъл.

Саманта остана така, клекнала на пода, дълго след като стъпките му бяха заглъхнали по коридора.

— О, боже, аз съм го направила! — прошепна тя сломено, вперила широко отворени очи във вратата.

С треперещи пръсти събра останалите си принадлежности в чантата. Само че сега трепереше от гняв. Как така са я преметнали... да отклони две... а дали не бяха и повече, пратки? И като че ли това не бе достатъчно, тази гадна история бе създавала още един проблем в отношенията им с Дрю.

За миг изпита изкушение да покаже бележките на Дрю и да остави Нийл да се оправя, както може. Но не можеше да го направи. Дрю и без това не харесваше Нийл. О, знаеше, че Дрю ще постъпи честно, но неотдавнашната му демонстрация на ревност я накара да се запита дали той няма да позволи на личната си неприязън да вземе връх над обективната му оценка.

Не искаше да повярва, че Нийл е въввлечен в заговор да съсипе „Хогън Фрейт“, но какво друго ѝ оставаше да мисли? Бележките в чантата ѝ бяха писани от него и съдържанието им го уличаваше в престъпление.

Смешно! Саманта енергично поклати русата си глава, мъчейки се да прогони съмненията и подозренията... поне дотолкова, доколкото засягаха Нийл. Щом той е внедреният човек, значи и тя е такава!

Имаше само едно нещо, което можеше да направи. Надигна се, окачи чантата си на закачалката и се отправи към вратата. Ще говори с Нийл, ще го попита направо дали е въввлечен в заговора да съсипе Лари.

Интеркомът на бюрото ѝ избръмча. С нервна крачка се върна да отговори. Беше Лари, който я помоли да се отбие в кабинета му.

В момента, в който Саманта прекрачи прага на стаята, Лари започна да се хвали с плана, който те двамата с Дрю били измислили — план, според който крадците щели да бъдат спипани на местопрестъплението. С всяка изречена от него дума съмнението на Саманта в успеха на този план растеше, но двамата мъже не ѝ дадоха възможност да възрази.

— Ние — каза той решително, — ще оставим тоя, дето измисля тези малки игрички, да си мисли, че не знаем какво става. Почти сме сигурни, че те са водили диспечера ни за носа и сме измислили начин да ги вкараме в капана чрез тяхната игра.

Водили за носа? Манипулирали. И то с възхитителна прецизност, въпреки че нарушителят или нарушителите са използвали Нийл за тази цел.

Никакво утешение не е, че и Нийл, както и тя, е бил използван, каза си Саманта и започна да разказва на двамата си шефове за бележките, според които стоките е трябвало да пристигнат преди предвиденото в графика време.

Преди да завърши, тя наблегна на убеждението си, че Нийл е невинен изпълнител, както и тя.

За нейна изненада Дрю се съгласи.

— Той е просто пионка — промърмори той, замислено потърквайки наболата си брадичка. — Склонен съм да мисля, че който и да стои зад цялата тази история, ще остави Вандерман да опере пешкира. — Обръщайки се към Лари, продължи: — Някой си дава доста зор да издърпа килимчето изпод теб.

— Изпод нас — поправи го Лари с невесел глас и поглед, съответстващ на гласа.

Дрю вдигна рамене.

— Това, което трябва да направим, е да разберем кой иска да ни изхвърли от транспортния бизнес.

— Да, но кой може да е? — попита Саманта.

— Трябва да е някой, който не само иска да ни измести от транспортния бизнес, но и мрази Вандерман дотолкова, че с удоволствие да го съсипе.

Нещо в гласа на Дрю подразни слуха на Саманта. Тя впери внимателен поглед в него, питайки се какво ли има наум.

— Нийл няма врагове — каза тя и с учудване установи, че в гласа ѝ се прокрадват отбранителни нотки.

Дрю също се изненада и му стана неприятно.

— Поне един има — изръмжа той и се извърна към прозореца.

И аз знам кой е този „един“, помисли си той, щом съзря познатата фигура на Бил Гарет да крачи към сградата. Със студен и твърд поглед проследи другия мъж, докато не изчезна в склада.

— Мисля да отида да огледам някои неща в склада — промърмори Дрю.

Лари бързо вдигна поглед и когато очите им се срещнаха, на Саманта ѝ се стори, че между тях прелетя някакъв безмълвен сигнал.

С несигурен глас, защото се чувстваше съвсем изцедена, тя колебливо се осведоми дали ще говорят с Нийл за бележките.

Дрю рязко се закова на прага, бавно се обърна и впери поглед в нея. Когато проговори, в гласа му звънна стоманена нотка:

— Засега цялата тази проклетата история ще си остане в кабинета на Лари.

— Но това не е честно спрямо Нийл...

— Честно? — прогърмя Дрю. — Честно? Нищо в тази история не е честно, Саманта.

Той се държеше така, сякаш тя бе виновна. Това я подразни. Саманта впери в него дълъг пронизателен поглед и се запита какво да му отговори, за да не предизвика свада.

— Вярно, че не е, Дрю — каза тя бавно. — Но Нийл е бил въвлечен в нея и не бива да го оставяме в неведение относно това, че е бил манипулиран. — Срещна и издържа мрачния му студен поглед. — Мисля, че трябва да му кажем.

— Аз обаче не мисля. — Дрю сякаш изплю думите през стиснатите си зъби.

— Грещиш.

Дрю не се предаваше.

— Може и да е така, но докато не реша друго, няма да казваш на Вандерман нищо, ясно ли е?

При дадените обстоятелства нямаше какво друго да каже, освен да се съгласи. Не ѝ харесваше, но докато не измисли някой начин да го заобиколи, нямаше друг избор, освен да се придържа към желанията му. Или по-точно, както бе в случая, към заповедите му.

— Моля да ме извините — смотолеви Саманта, завъртя се на пета и почти побягна от кабинета навън.

Беше обидена, ядосана, но над всичко вземаше връх вината, която изпитваше, заедно с Нийл бе манипулиран и от крадците, и от двамата ѝ шефове.

По средата на пътя към своя кабинет Саманта промени намерението си да върши това, което Дрю бе поискал. Хвърлила бърз поглед през рамо, за да се увери, че никой не я гледа, тя се насочи към изхода. Като излезе навън, с бърза крачка заобиколи сградата и предпазливо влезе в склада през една странична врата.

— Защо се прокрадваш така?

Саманта едва не припадна и сърдито се обърна към смеещата се Джини.

— Изплаши ме до смърт! — скара ѝ се тя, пое си дъх и добави: — И не се прокрадвам!

Доброто настроение съвсем не напусна Джини.

— Щом не се прокрадваш, защо влизаш през тази врата? Да не се криеш от Кингстън? — попита тя хитро.

— Не ставай глупава!

Саманта забързано влезе в шофьорската стая, надявайки се да намери Нийл там. Какво щеше да му каже, като го намери, не знаеше, но както се оказа, въпросът си остана риторичен. Стаята бе празна.

Обърна се да си върви и се сблъска с Джини.

— Много смешно!

Джини се засмя и отиде до автомата за студени напитки.

— Искаш ли? — вдигна изпадналата кутийка, но Саманта поклати глава.

— Не, благодаря. Това, което искам, е да намеря Нийл. Виждала ли си го?

— Аха. И е тъмен като градоносен облак. — Джини отпи от питието си, облиза устни и продължи: — Случайно да знаеш какво става? Изглежда така, сякаш е спал с дрехите, и разправя, че щял да се махне от Орегон.

Това бе ново за Саманта, но в края на краищата не можеше да знае всичко за Нийл. Намръщи се.

— Кога и къде го видя за последен път?

— В колата му. Спеше в нея.

Саманта се завъртя, изхвърча от стаята, а после и от сградата. Отново я заобиколи, но този път се насочи към паркинга. Намери колата на Нийл, но него го нямаше вътре.

Обаче куфарите му бяха там и гледката на струпания в задната част на синята мазда комби багаж я накара да се стресне. Със съжаление заключи, че по някакъв начин той е узнал за крадените пратки и си е спомнил, че именно той е казал на Саманта да промени графика.

Идиот! — изруга го тя мислено. Какво му става? Не разбира ли, че ако точно сега се махне, ще изглежда виновен повече от всякога? Поклати глава. Доста глупости бе извършил в миналото, но тази надминаваше всички.

Питайки се къде ли е отишъл и защо, Саманта бавно се върна в сградата.

През останалата част от предобедна мислите ѝ непрестанно се връщаха към Нийл. Не можеше да възприеме спокойно постъпката му и се ядосваше, че е толкова безотговорен.

Към дванайсет и половина дойде до заключението, че ако не започне да мисли за нещо друго, освен за кражбата, ще се побърка.

— Време е да храним животните.

Гласът на Дрю изпревари появата му в кабинета ѝ. С бързи крачки той отиде до закачалката, откачи сакото и чантата ѝ, после застана на вратата, изчакайки я да завие компютъра и принтера.

— Не се ли страхуваш да вървиш с мен? — подхвърли тя и продължи със саркастичен тон: — Похитителите сигурно следят фирмата и ако ни видят заедно, ще се изплашат и ще избягат, преди да ги хванеш и прибавиш залавянето им към колекцията си от успехи.

Той се ухили.

— Ще поема този риск. А сега хайде да тръгваме, сърчице мое.

Дрю разпери сакото ѝ, очаквайки я да промуши ръце през ръкавите.

— Къде отиваме?

— Ще те заведа където искам — каза той, като намести сакото на раменете ѝ.

— На леля Бри това много ще ѝ хареса!

— Не, няма. Тя даже няма да разбере, тъй като ще обядва с две свои приятелки от църквата. — Засмя се на стреснатото ѝ изражение. — Тази сутрин, преди да тръгна на работа, проверих. Беше много щастлива, че приятелката ѝ Бет се справила с някакъв вирус и нямало нужда да отменят седмичното си събиране.

— Много удобно за теб, предполагам — каза тя. После наклони глава и добави: — Но ако си мислиш, че ще платя обядта си с малко благосклонност към теб, чака те неприятна изненада. Първо ще ме нахраниш, а после веднага ще ме доведеш на работа. Разбрано ли е?

— Още не сме женени, а започваш да ставаш скучна — изръмжа той, но очите му се смееха с облекчение.

Докато стигнат до бунгалото, Саманта се почувства по-приятелски настроена. Дрю не я остави да се цупи и непрекъснато ѝ подхвърляше остроумни забележки, докато накрая тя не можеше дори да се преструва на ядосана. Все пак бе твърдо решена набързо да обядва и да се връща на работа.

Дрю отключи вратата и се дръпна встрани да даде път на Саманта.

— Благодаря — прошепна тя, минавайки покрай него. Отправи се право към кухнята и с изненада установи, че малката масичка е вече подредена.

— Ти си намислил това от по-рано — каза тя.

— Опитвам се да предвиждам нещата — отвърна той със смях и се отправи към хладилника.

Саманта го последва и тъкмо посегна да извади салатата от хладилника, когато ръцете на Дрю обгърнаха талията ѝ.

— Винаги съм предпочитал най-напред да си изям десерта — каза той и я привлече гърбом към себе си.

Одеколонт му я омая, но тя не се поддаде на съблазънта. Нервно се засмя и му напомни за думите си.

— Само обяд, Дрю Кингстън — каза тя. — Нямам намерение да ти послужа за десерт нито преди, нито след него!

Като събра палци малко над талията ѝ, Дрю разпери пръсти върху стомаха ѝ и ги притисна леко — колкото да ѝ даде възможност само да ги почувства. Опитвайки се да се измъкне, тя се наведе, взе салатата и захлопна вратата на хладилника.

Секунда по-късно обаче разбра, че Дрю няма да се предаде толкова лесно, защото изведнъж я притисна към себе си, отметна косата ѝ и започна да я целува по врата, предизвиквайки сладка, но нежелана отмала в цялото ѝ тяло.

— Няма да се откажа, сладка моя — промърмори той, щом почувства напрежението в раменете ѝ.

Знаеше, че тя се бори да остане безразлична към него и мисълта да прекърши съпротивата ѝ му доставяше наслада.

— Гладна съм — оплака се Саманта и потисна желанието си да се обърне и да нахлупи салатата на главата му. Милувките му накараха тялото ѝ да потрепери като от електрически ток.

— И аз — промърмори той, галейки всеки инч от тялото ѝ, докато най-накрая дланите му обгърнаха гърдите ѝ. — Зъбчето ми умира от глад — прошепна той с треперещ от желание глас.

Съпротивата е безнадеждна работа, разбра Саманта най-накрая. Отвори вратата на хладилника, пхна вътре дървената купа със салатата и се обърна към Дрю. После повдигна лице да посрещне целувката му. Затвори очи, вдигна ръце и пипнешком започна да

разкопчава ризата му. Разтвори я и дръзко плъзна ръце под нея, галейки с пръсти стегнатите мускули по гърдите и гърба му.

Само с едно бързо движение Дрю я вдигна на ръце и закрачи към спалнята. Съвсем ненавреме на Саманта ѝ мина през ум, че за първи път ще легне на леглото в това бунгало. Красивото легло с месингови топки и резбовани табли открай време ѝ беше любимо, но никога не бе спала в него.

Дрю внимателно я положи в леглото, после бързо свали дрехите си. Бавно, сякаш измъчвайки я, той коленичи на ръба на леглото и започна да я разсъблича, като започна от обувките, които небрежно захвърли към вратата, и свърши с тясната кадифена панделка с камея, висяща на шията ѝ.

— Толкова си хубава! — промърмори той, проследил с поглед бавното движение на ръката си от глезена към бедрото ѝ.

Скоро устните му се плъзнаха по същия път, спирайки се на някои места, нежно опипвайки всяка вдлъбнатинка, докато накрая желанието отне дъха ѝ.

— Хубава — повтори той с пресекващ глас.

Легна до нея, взе я в ръцете си и я притисна толкова силно към себе си, че я заболя.

— Обичам те, Саманта Джордън! Обичам те!

— И аз те обичам! — откликна тя като ехо на завладялото я чувство и взела лицето му в длани, го наведе към устните си.

— Дано да е така — изръмжа той.

Целуна я силно, грубо, сякаш искаше да изсмуче цялата сладост от устните ѝ, а ръцете му неспирно сновяха по тялото ѝ. Езикът му се плъзна в устата ѝ и телата им се сляха в едно.

По-късно, доста по-късно, Саманта се усмихна лениво и се размърда в прегръдката му.

— Не знам за теб, но аз съм гладна — каза тя.

— В такъв случай ще се наложи да те нахраня — отвърна той, погледна часовника на тоалетката и изстена. — Май ще трябва да хапнем много набързо.

— Докато приготвиш обяда, аз ще извърша някои необходими поправки...

Тя със смях се изплъзна от жилестите ръце, протегнали се да я сграбчат, скочи на пода и се отправи към банята да вземе душ.

Саманта бавно се облече, оглеждайки се в овалното огледало на стената. Леко намести бледорозовите си бикини, после си сложи полата, прокарвайки грижливо ръце по бедрата. Тръсна блузата да изглади гънките и я облече, като пъхна внимателно краищата ѝ в полата. Накрая завърза кадифената панделка на шията си.

На никого и през ум не би минало, че двамата с Дрю бяха прекарвали по-голямата част от обедната почивка в правене на любов, помисли си тя, сресвайки косата си. Огледа внимателно лицето си и реши, че руменината по бузите ѝ лесно може да бъде взета за руж.

Намери обувките си, обу ги и тръгна да търси Дрю, обеда и чантата си.

Той се появи пред нея усмихнат.

— Имаш вид на жена, която току-що е била здраво любена. — Докосна бузата ѝ с опакото на пръста си и се отдръпна да я погледне. — Тази особена руменина по бузите ти не може да бъде имитирана от никаква козметика.

Тя се усмихна.

— А ти — каза му с нисък и нежен глас, докосвайки бузата му — имаш вид на мъжа, отговорен за тази руменина.

Дрю поклати глава.

— Не съм аз. Любовта е.

Тя потрепери от удоволствие.

— Не е ли цяло чудо това? Вече не съм гладна.

Той се засмя и двамата излязоха. Дрю само се спря да заключи. И когато се качиха в колата, Саманта изпусна дълга въздишка на пълно удовлетворение.

Всичко ще бъде наред, каза си тя, отпусайки се в меката седалка. Всичко.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Като пристигна на работното си място на следващата сутрин, Саманта се чувстваше като зомби. Предната вечер ѝ се струваше нескончаема — актьорите забравяха репликите си, караха се помежду си и с нея и изобщо се държаха като деца от предучилищна възраст. Най-накрая бе успяла да ги успокои достатъчно, за да види, че те изобщо не бяха толкова готови за представление, колкото се бе надявала.

Влезе в кабинета си с всичкия ентузиазъм на жена, правеща последните стъпки в живота си. С отвращение погледна компютъра и принтера и ѝ се прииска да се въртне и да си иде вкъщи да поспи още някой и друг час.

Стъпките зад гърба ѝ я накараха да изтръпне. Знаеше, че това е Дрю, но той бе последното нещо, от което тя се нуждаеше.

— Аардварк наистина е голям помощник, но сам не може да върви — каза Дрю и се засмя. — Какво има, Сам? Да не си стояла до късно снощи?

— Като че ли не знаеш!

Саманта остави чантата ѝ да се изплъзне от рамото и я хвана за дългата дръжка.

— Странно. Аз пък спях като бебе.

Тя знаеше. Като бебе, току-що нахранено, преповито и залюляно в ръце, Дрю се бе сгушил в нея, след като се любиха, и бе заспал веднага, докато тя остана будна и обезпокоена за Нийл, за неприятната история в службата, за истинската причина, поради която Дрю е дошъл в Ашланд.

— Да нямаш нужда от помощ тази сутрин? — каза той с покровителствена усмивка.

Саманта стисна здраво дръжката на чантата и я вдигна, сякаш се канеше да го удари с нея. Смеейки се, той излезе от кабинета.

Предобедните часове се точеха, сякаш нямаха край, докато Саманта се опитваше да се съсредоточи върху работата си, мъчейки се

да не мисли къде се е запилял Нийл и дали най-накрая отсъствието му няма да направи впечатление на Дрю.

Обядва в кабинета си сама.

Посрещна края на работното време с въздишка на облекчение. Подреди бюрото си, зави компютъра и принтера, взе чантата си от закачалката и с удоволствие си тръгна.

Двайсет минути по-късно паркира колата пред дома си и влезе в кухнята да си направи чай.

Докато водата за чая заври, влезе в банята да вземе набързо един душ. Съблече работните си дрехи и застана под душа, без да мърда. По-късно щеше дълго да се излежава във ваната, но сега трябваше да бърза.

Малко след седем часа Саманта видя Дрю да пресича парка, насочил се към театъра. Тя се усмихна и му махна, зарадвана да го види. Присъствието му на репетициите внасяше малко ред в иначе царящия на сцената хаос. Артистите ѝ изпитваха нещо като благоговение към него. Можеше да ги разбере — сърцето ѝ бързо затупка.

Когато той се приближи, тя протегна ръка към неговата и наклони глава да подложи бузата си за целувка.

— Ммм. Означава ли това, че се радваш да ме видиш? — прошепна той с тих глас и дъхът му погали бузата ѝ.

— Мислех, че няма да се видим тази вечер — каза тя и се обърна да помогне на един от артистите, нуждаещ се от суфлиране.

Намери бързо мястото в сценария, подаде му репликата и отново се обърна към Дрю.

— Привърших малко по-рано и реших да ти помогна.

Той обгърна рамото ѝ с небрежно движение на ръката и я притегли към себе си.

— Тази вечер сякаш се оправят по-добре — забеляза Дрю, след като първо действие мина само с една грешка, и то съвсем незначителна.

— Да, по-добре се оправят — съгласи се Саманта, чувствайки се с основание горда, тъй като бе работила упорито, за да стигнат дотук. — Освен това заради теб милите ми аматьори ще се скъсат, само и само да ти направят впечатление. За което нещо ще съм ти вечно благодарна.

— Само за това ли искаш да съм тук?

— О, небеса, не! — поклати глава Саманта. — Имаш и доста други достойнства.

— Например?

— Много си добър в търкането на гърбове — засмя се тя и отиде при трупата си.

Около два часа по-късно те пожелаха лека нощ на актьорите и напуснаха парка.

Саманта се събуди от птиче чуруликане. Усмихна се, като си спомни как през нощта се бе събудила и размърдала леко в прегръдката на Дрю, което го накара да промърмори насън:

— Ненаситна жено, няма ли да ме оставиш да поспя малко?

После я бе притиснал в прегръдките си и я бе целунал по веждата.

— Върни се в царството на сънищата си, но гледай в тия сънища да присъствам и аз — бе му отвърнала тя, сгушвайки се уютно в грижовните ръце.

Обаче не можа да заспи веднага, спомни си тя. Мислите ѝ се отплеснаха към пиесата, а после и към неприятностите в службата. Но сега, загледана в легналия така удобно до нея мъж, изпита само чувство на огромно облекчение, на щастие, на дълбоко удовлетворение. Тихо въздъхна.

— Какво има? — попита Дрю с пресипнал от съня глас, без да отваря очи.

— Носът ме сърби — отвърна тя и притисна лице към гърдите му, заслушана в бавните и ритмични удари на сърцето. — Сигурно ще се целувам с някой глупак. — Смеейки се, тя вдигна глава и го целуна по брадичката. — Ооох! Защо не се бръснеш?

Той я погледна с блеснали очи.

— Веднага, любов моя. Още щом се върнем от Портланд.

— От Портланд? — Саманта се подпря на лакът и се изви назад, за да го погледне в очите. — Кога ще ходим в Портланд и защо?

По лицето на Дрю не трепна и мускулче.

— Защото следващата пратка ще бъде открадната там. — Гласът му звучеше толкова спокойно и толкова дразнещо убедено, че на

Саманта ѝ се прииска да го плесне.

Тя огледа лицето му с недоверие и скептицизъм. Но чувството на неутолимо любопитство потисна всичко друго.

— Откъде знаеш? — попита го. — И какъв ще е товарът?

— Знам, госпожо диспечер — отвърна той с пресилена бодрост, — че твоят приятел Гарет и неговите съучастници в „Съншайн Ботлърс“...

— Какво? — зяпна тя, енергично седна в леглото и започна да изстрелва въпрос след въпрос.

— Задръж малко! — заповяда ѝ той със смях. Преди тя да успее да съобрази какво смята да прави, той вдигна ръце, сграбчи я за раменете и я тръшна на леглото до себе си. — А сега легни спокойно и аз ще ти кажа това, което искаш да знаеш.

— Добре!

Нямаше търпение да чуе всичко, но си наложи да лежи спокойно, кръстосала ръце на гърдите си. Не го прекъсна нито веднъж, въпреки че на моменти обясненията му не покриваха въпросите, които искаше да зададе.

Дрю сплете ръце зад главата си и се загледа в тавана.

— Всичко започна от едно телефонно обаждане...

Скоро Дрю влязъл в кабинета на Нийл. Телефонът му звънял. Бързо, тъй като наоколо нямало никой, който да отговори, той вдигнал слушалката и с изненада разбрал, че се обаждат, за да променят времето на доставката.

Засмя се и я погледна.

— Той ми се оплака, че диспечерът ни никога не си бил на работното място и се извини, че трябвало да звъни в склада... Както и да е, уверих го, че ти ще получиш съобщението и ще извършиш промяната така, че товарът му да пристигне в Портланд в шест часа тази сутрин.

Челюстите му се стегнаха, очите се свиха зловещо и той процеди през зъби:

— Планът им е толкова прост, че трябваше да ги хвана още преди да загубим и втората пратка... Разбираш ли — продължи с по-спокоен глас, надигна се на лакът и подпря лицето си с длан, — те избират стоката, която им трябва, после се обаждат на Нийл да промени времето на пристигане.

Саманта усети стомахът ѝ да се свива на възел, когато видя как чертите на лицето му отново се втвърдиха.

— И сигурно само с Нийл са разговаряли — промърмори той с очи, святкащи от гняв, — защото той никога не си дава труда да попита за кода на пратката. И, разбира се, ти, от своя страна, никога не си си дала труда да провериш промените, които той ти казва да направиш.

Беше прав — Нийл не искаше кодовете на пратките, а тя бе правила промените, без да му задава въпроси. Чувстваше вина, но и гняв.

— А какво трябваше да направя, Дрю? Да разпитвам за всичко, което ми кажат да правя?

— Не всеки може да ти каже какво да правиш, Саманта, но отсега нататък не искам да се правят никакви промени, без да са одобрени лично от мен.

— Да, сър!

За момент останаха така, мълчаливо загледани един в друг, после Дрю пое дълбоко дъх и продължи:

— И така, уверени, че пратката ще тръгне тогава, когато те искат, те просто организират хората си да я получат и разтоварят. Нашите шофьори изобщо не могат да заподозрат, че предават товара в погрешни ръце. — Хвана едно кичурче от косата ѝ и започна да го навива на пръста си. — След като стоката е разтоварена, крадците изчакват нашия шофьор да си тръгне и после натоварват стоката в техните камиони.

Саманта не можеше да се сдържа повече.

— Всичко това звучи убедително, само не мога да разбера кое те накара да решиш, че зад това стоят Бил Гарет и хората от „Съншайн Ботлърс“.

— Никога ли не си се запитвала защо Гарет редовно се появява само в дните, когато изготвяш работния наряд?

— Но той идва тук, когато си иска — възрази тя.

— И иска само тогава, когато изготвяш наряда и кодираш пратките — настоя той мрачно. Саманта реши да не спори. — Нещо ме накара да проверя някои работи за Гарет...

— Защо? Заради мен ли?

— С риск да нараня чувствата ти, ще ти отговоря с не. Направих го, защото още на втория ден от работата ми тук го хванах да

прелиства документацията ти. Затова, както вече казах, любопитството ми бе възбудено и направих някои проверки. Открих, че между другото той е собственик и на „Съншайн Ботлърс“. Фирмата има огромен склад край Олбъни. Този склад по принцип е трябвало да бъде празен, но според частния детектив, нает от мен, не е. Той ми каза, че сградата изглежда запусната, покривът имал крещяща нужда от ремонт, стените били олющени. Когато заобиколил склада откъм задната му страна, видял, че част от сградата се е срутила. През един счупен прозорец детективът видял кашоните. Не били само наши. Разправя, че много от тях носели имената на още няколко фирми от Орегон.

— Сигурен ли си? — попита тя, забравила за момент, че лежащият до нея мъж е един от най-добрите аналитици в страната. — Искам да кажа, че Бил може да е всякакъв, но не и престъпник. Не му е нужно, Дрю. Той е много богат.

— Бедността не е единствената мотивация, която кара човек да краде, скъпа — каза той тихо. — Хора като Гарет например го правят от алчност. Имат достатъчно пари, но непрекъснато жадуват за все повече и повече, докато накрая натрупването на богатство се превърне в единствена цел в живота им.

Саманта прехапа долната си устна и замислено се взря в тавана. Знаеше, че Дрю не лъже, но някак си не можеше да допусне, че Бил Гарет участва в кражби. Виж, хората от „Съншайн Ботлърс“ са друго нещо. За нея те бяха непознати — една папка между многото — нищо повече. Плащанията им обикновено закъсняваха. Би могла да ги разбере защо са започнали да крадат. Но Бил?

— Сами?

Замисленият ѝ поглед бавно се насочи към него, после решително се върна на тавана.

— Какво?

— Добре ли си? — Той се пресегна и я погали с пръст по бузата.

Тя поклати глава. Никак не беше добре. Бил я бе измамил, бе я използвал и от това ѝ стана болно. Доплака ѝ се.

Много внимателно Дрю пъхна ръката си под нея, привличайки я в топлатата си прегръдка. Гласът му успокоително погали ухото ѝ:

— Скоро всичко ще свърши, любима, и след това ще имаме време само за нас. — Ръцете му сякаш оформиха предпазен щит около

нея. — И доколкото това зависи от мен, никой повече няма да ти причини болка. Обещавам!

— И какво трябва да правим сега? — успя да запита тя с треперещ глас, приглушен от гърдите му, където бе сгушила лицето си.

— Първо трябва да станем.

Саманта не го пусна, когато той се опита да се отдръпне. Дрю се засмя тихо, наведе се и нежно я целуна по косите.

— Малкото ми момиченце, то още не си е получило сутрешната доза! — прошепна той с преливащ от любов глас.

Въпреки протестите ѝ Дрю отметна завивките и спусна дългите си жилести крака от леглото.

— По-добре да тръгваме — каза той, подръпвайки завивките, които Саманта бе придърпала до брадичката си. — Не бива да караме нашите крадци да чакат.

Саманта не помръдна. Стоеше неподвижно, загледана с копнеж в ясно очертаните мускули по гърба му. Той се обърна, видя я, че го гледа и се усмихна лениво.

— Спускай капациите, жено, и ставай. Имаме работа.

Тя направи гримаса.

— Досадник! — тросна му се на шега, но стана от леглото и отиде в кухнята да направи кафе, докато Дрю се изкъпе.

Саманта не бе много по приключенията. Не искаше да ходи с Дрю и не изпитваше никакво желание да присъства на „удара“. Но знаеше, че няма избор. След като Дрю си е наумил нещо, и с булдозер не можеш го помръдна.

Въпреки ранния час и нежеланието ѝ да ходи до Портланд, Саманта започна тихичко да си тананика, докато набързо вземаше душ, навличаше дънките и блузата и оправяше леглото си.

Когато се присъедини към Дрю в кухнята, той вече бе напълнил един термос с кафе и на масата я чакаха бъркани яйца с препечен хляб.

Над Портланд бе надвиснало оловносиво небе, докато Дрю вкарваше камиона в мястото за разтоварване. Цялата зона наоколо бе много лошо осветена и тъмните облаци само още повече допринасяха за мрачната картина.

— Къде отиде хубавото утро? — прошепна Саманта, но Дрю само вдигна рамене. Вниманието му бе приковано в чакащите на рампата хора.

Тъмнината работеше за крадците. Бяха трима, облечени в тъмни работни дрехи, нахлупили плътно над очите си шапки с дълги козирки. На Саманта ѝ заприличаха на някакви карнавални фигури, но скоростта, с която изпразниха камиона, ѝ подсказа, че това са опитни складови работници.

— Твой ред е, момичето ми.

Тя знаеше какво да прави. От таблото, закачено на една кука, висеше прищипаната от горния край бланка, която трябваше да бъде подписана в три екземпляра. Въпреки че който и да я подпише, най-вероятно щеше да използва фалшиво име, Дрю бе настоял процедурата да се изпълни до последно.

Той я свали от кабината.

— Искай да ти я подпише шефът им — каза ѝ и се отдръпна.

Тя кимна.

Нямаше следа от страха, който бе разтреперил краката ѝ само секунда преди това. Запътила се към тримата, тя се питаше какво ли е намислил Дрю, усетила, че той не я изпуска от поглед.

С тих и провлечен глас, който прозвуча като чужд в ушите ѝ, тя поиска да говори с управителя на склада. Три чифта очи се впиха в нея и за част от секундата Саманта се уплаши, че те няма да изпълнят молбата ѝ.

После един от тях се обърна и извика:

— Хей, Денис, търсят те!

След това отново насочи вниманието си към Саманта, противно ухилен.

Мъчейки се да пробие тъмнината с поглед, Саманта впери очи зад трите фигури, застанали на рампата, и видя, че към тях се приближава някаква едра фигура. Мъжът бавно се приближи до ръба на рампата.

— Какво мога да направя за вас?

Гласът му бе добре овладян, културен. И за нейно облекчение, в тъмните очи, внимателно проучващи усмихнатото ѝ лице, не проблесна нищо, показващо, че човекът я е познал.

Не че се съмняваше в Дрю, но застаналият над нея на ръба на рампата братовчед на Бил Гарет бе по-голямо потвърждение от това, което бе очаквала или желала. Бързо, страхувайки се, че ако се забави

още малко, мъжът ще си спомни, че я е виждал два пъти в компанията на Бил, Саманта му подаде документа и го помоли да го подпише.

Върна се при Дрю като в сън. Денис Хау даже не си бе направил труда да се скрие под някое измислено име!

Без да каже нито дума, тя подаде документа на Дрю, остави се да ѝ помогне да се качи в кабината и седна на мястото си. Чувстваше тялото си изтръпнало от темето до пръстите на краката. Знаеше, че облекчението щеше да дойде по-късно.

— Позна ли някого от тях? — попита Дрю.

Тя кимна.

— Денис Хау е братовчед на Бил Гарет.

Дрю сякаш се позамисли малко, после каза:

— Виж ти! — Като че ли станалото бе престанало да го интересува.

Следващите му думи потвърдиха подозренията ѝ.

— Сега, след като всичко свърши — заяви той с усмивка, — можем да обърнем малко внимание на себе си. Какво ще кажеш да се оженим във Вегас и да прекараме медения си месец в Акапулко?

— Кога?

— Например следващата събота. Ще се оженим, ще се помотаем няколко дни, после ще се метнем на някой самолет и ще отидем в Акапулко за две седмици... Или на Плайя дел Сол — добави той, сякаш това току-що му бе хрумнало. — Доколкото си спомням — продължи, търкайки наболата си брада с длан, — на теб май не ти се връщаше оттам.

Саманта се усмихна. Лари сигурно му е казал за Жюст и за заплахата ѝ да отиде с него във Франция. Усети желание да го подразни, но го потисна.

— По-добре в Акапулко, Дрю. Там е чудесно.

— Добре тогава, Акапулко.

Докато разговаряха, бяха се приближили до портала. Дрю прекара камиона през него и спря.

— Защо спиращ? — попита Саманта и се огледа, но не можа да открие никаква причина за спирането.

— Точно както си и мислех — каза Дрю, проврял главата си през прозореца и отправил поглед назад към посоката, откъдето бяха дошли. — Претоварват стоката в друг камион.

Позата му и начинът, по който продължаваше да виси от прозореца, я накараха да се пошегува:

— Искаш ли да се върнем и да ги обградим? Бих могла... От бързане да се пъхне обратно малко остана да си счупи главата.

— Мислиш ли, че ще ти позволя да рискуваш в такова опасно начинание?

— Хей, ама аз се майтапя — разсмя се тя и протегна ръка да го хване за брадичката.

Чертите на лицето му се отпуснаха, но усмивка не се появи.

— Е — въздъхна той. — Както се казва, който се смее последен... — Протегна се, после хвана ключа за светлините и светна два пъти с фаровете.

— На кого сигнализираш?

— Сигнализирам ли? — попита Дрю невинно.

— Ами...

— Е, скъпа, мисля, че трябва да ти кажа. Предупредих ченгетата още щом разбрах, че тази пратка ще бъде открадната. Ще дойдат всеки момент. — Хвърли поглед на часовника си. — А Гарет вече е арестуван.

— Знаеш ли? — каза тя замислено. — Все още ми е много трудно да повярвам, че той стои зад цялата тази мръсна история.

Дрю, изглежда, разбираше. Пресегна се и стисна ръцете и, събрани в скута.

— Да, но не си губи времето да го съжаляваш, момичето ми. Алчността му го накара да се забърка в тази каша.

Тя кимна.

— Мисля, че трябва да съм му благодарна, че не можа да забърка и нас с Нийл още по-надълбоко.

— Тъкмо стана въпрос за Нийл — вметна Дрю със сериозен глас. — Той повече няма да работи в „Хогън“, Саманта. Надявам се, разбираш защо?

— Къде е?

Неочаквано за Саманта Дрю се засмя.

— Крие се при леля си Хлоя в Олбъни. Каза, че и слепец би го посочил като внедрения човек в „Хогън“, затова реши да не се мярка насам. Лари и аз поговорихме по този въпрос и двамата сме на мнение, че Нийл не бива да се връща. На него не може да се разчита.

Включи на скорост и бавно подкара напред.

Няколко минути по-късно забелязаха полицейските коли, движещи се бавно срещу тях. Като се разминаваха, един от полицаите им махна. Саманта съжали Дрю, който още малко и щеше да падне от кабината в желанието си да види какво става назад.

— Искаш да отидеш с полицията, нали? — каза тя, потупвайки го по рамото. Той се прибра вътре, обърна се към нея и тя добави: — Ами слез и се върни, за да се изсмееш последен.

— Нямах нищо против да ме почакаш тук, нали?

— Не. Ако имах нещо против, нямаше да ти го предлагам.

— Ама ти си чудесна, знаеш ли? — Наведе се към нея, целуна я бързо и скочи от кабината.

Саманта се облегна назад, затвори очи и си помисли колко е хубаво да се люби с Дрю.

Мина доста време, после до ушите ѝ достигна шум от ритмични стъпки по асфалта, вратата на кабината се отвори и Дрю се вмъкна вътре.

— Всичко свърши — обяви той бодро.

— Чудесно! — Сега вече можеха да се занимаят със себе си.

— Знаеш ли какво си мисля, Сами? — каза Дрю няколко минути по-късно, спирайки на червен светофар. Спирачките изсъскаха като пара, изпусната от локомотив. Пресегна се, хвана я за ръката и леко стисна пръстите ѝ. — Какво ще кажеш да си вземеш шофьорската книжка и да тръгнеш да пътуваш с мен?

— Искаш да кажеш да карам това чудо и това да ми е работата? — Погледът на Саманта се плъзна по таблото с най-различни уреди и бутони, по скоростния лост с полирана дървена топка на края, по волана, който ѝ изглеждаше твърде висок. — Мисля, че е по-разумно да си остана диспечер. По-безопасно е.

— Страхливка.

— Чиста проба, четиринайсет карата със сертификат — съгласи се тя със смях.

Светна зелено и той включи на скорост. И двамата се смълчаха. Саманта почувства облекчение; не ѝ се искаше да обсъжда смяната на професията си главно защото самата мисъл, че трябва да управлява това метално чудовище, на което се возеше, я караше да трепери от страх.

След малко излязоха от Портланд. Саманта отчаяно се мъчеше да остане будна, но усилията ѝ не дадоха резултат. Много бавно главата ѝ се отпусна назад и тя затвори очи.

Дрю се усмихна. Най-силният ѝ аргумент срещу карането на камион бе, че не може да остане будна по никой начин и не се бе сетила да го използва.

Вземайки бързо решение, Дрю излезе от главния път и се насочи към автомагистралата покрай брега. Саманта спокойно бе заспала в ъгъла на кабината, радиото тихо свиреше и Дрю се чувстваше способен да кара така чак до Тексас.

Малките градчета отминаваха назад и с приближаването на брега въздухът промени температурата и миризмата си, а зеленината наоколо стана по-свежа и по-пищна. Когато най-сетне стигнаха, той спря, загаси двигателя и впери поглед в Саманта. После протегна ръка и леко я раздруса.

— Пристигнахме.

Саманта отвори едното си око и погледна надвисналото само на няколко инча лице на Дрю. Усмихна се.

— Толкова скоро? — подкачи го тя.

— Съвсем навреме. Изглежда, ще валя.

Саманта погледна през предното стъкло, но гъстата мъгла бе толкова плътна, че нищо не можеше да се види. Все пак успя да разбере, че не са в „Хогън Фрейт“, нито пък пред нейната къща или неговото бунгало.

— Къде сме? — промърмори тя сънливо, протегна се и разтърка очи с юмруците си.

— У един приятел. Трябва да си починем малко. И тъй като той е на работа, плажът му е изцяло на наше разположение.

Той отвори вратата, слезе от кабината и заобиколи отпред, за да отвори и нейната врата.

— Хайде, сладка моя — протегна ръце към нея и Саманта не се подвоуми нито за секунда да литне в тях.

Докато изучаваше къщата — сграда с двускатен покрив, наполовина скрита зад извисилите се пред нея борове и гигантски рододендрони, — до ушите ѝ достигна шумът на океана и моментално изпита желание да походи боса по пясъка.

— Побързай. Искам да се разходя по плажа.

Дрю вдигна глава нагоре и загрижено огледа злокобно надвисналите тъмни облаци.

— Надявам се, че обичаш да се разхождаш в дъжда — каза той, после я хвана под ръка и я поведе по тясната пътечка, виеща се към плажа.

Цялата ѝ коса се покри с фини капчици влага, разхлаждаща лицето ѝ. Като дете, наслаждаващо се на нещо забранено, Саманта отвори уста и остави влагата да полепне по езика ѝ.

— Това покана ли е? — попита Дрю, спря на пътеката, после се обърна и я взе в прегръдките си.

Целуна я леко, облизвайки с език влагата от устните ѝ, като се наслаждаваше на начина, по който притискаше тялото си в неговото.

Над главите им протътна гръм и веднага след това синьо-белият блясък на светкавицата озари плажа.

— Не мисля, че идеята бе толкова добра — прошепна Саманта, притискайки се по-плътно, като търкаше ръце да се стопли. — Хайде да се връщаме.

— От гръмотевицата ли се уплаши, малкото ми момиченце? — нежно я подкачи Дрю и се усмихна. Но я обърна назад и двамата поеха обратно.

— Не. Просто ми е студено — потрепери тя, сякаш за потвърждение.

— Е, моментално ще се погрижим за това.

Саманта се усмихна. Много добре знаеше как възнамерява да я стопли. Пляскайки с ръце, двамата се спуснаха да тичат по пътеката. Когато най-сетне стигнаха до камиона, и двамата бяха мокри и останали без дъх. Бе започнал проливен дъжд.

С енергични движения Саманта се качи в отсека зад кабината, набързо изрита обувките, пхна се в леглото и придърпа завивките чак до брадичката, мъчейки се да спре треперенето.

После влезе и Дрю, съблече дрехите си и легна до нея.

— Нещо май доста си се навлякла, не мислиш ли? — каза той.

Саманта забрави, че ѝ е случено. Толкова и се искаше да го има — трепереше от желание. Дъхът ѝ спря, когато устни го му докоснаха нейните и лекичко ги отвори. Ръката му нежно обгърна гърдата ѝ през тънката материя на блузата. Миришеше на сапун и наболата му брада остърга бузите ѝ като грубата кожа на диво животно. Саманта

потрепери от залялото я желание. Въздишайки дълбоко, тя го прегърна и отвърна на целувката му.

Той я разсъблече бавно, като целуваше нежно и с благоговение кадифената плът, покрита допреди миг от поредната дреха.

Саманта изцяло потъна в забрава, отдавайки всичките си усещания на магическите му пръсти, чиито докосвания сякаш оставяха огнени следи по кожата ѝ. Когато той най-сетне свали всичките ѝ дрехи, ръцете му се плъзнаха по цялото ѝ тяло и обхванаха лицето ѝ в дланите си.

— Обичам те, Саманта Джордън! Обичам те много и винаги ще те обичам!

Той повдигна лицето ѝ, целуна я.

— И аз те обичам! Винаги ще те обичам!

Красива дума бе тази. Винаги! Дрю безмълвно се закле, че ще стори всичко по силите си, за да продължи любовта им вечно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.